

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer-King_William-1-Zabije
ec_trolu.PDB

PDB Name: Warhammer-King_William-1-Zabije
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 21.11.2004
Modification Date: 21.11.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WARHAMMER

William King

ZABÍJEČ TROLŮ
(TROLLSLAYER)

GEHEIMNISNACHT

"Po děsivých událostech a hroživých dobrodružstvích, jež jsme zažili v Altdorfu, jsme se s mým společníkem vydali na jih, nesledující přitom cestu o nic jistější, než jakou nám poskytla slepá náhoda. Cestovali jsme všemi dopravními prostředky, jež se naskytly: dostavníkem, sedlákovým vozem, pivovarským valníkem nebo pěšky, když nám nic jiného nezbylo.

Pro mne to byl těžký čas plný strachu. Zdálo se mi, že na každém rozcestí musíme čelit bezprostřednímu nebezpečí zatčení, věznění a následné popravy. V každém hostinci jsem tušil šerifa a za každým keřem lovce odměn. Jestli měl trolbijece za to, že se věci mají jinak, nikdy se neobtěžoval mi to dát najevo.

Tehdy se mi, coby člověku neznalému zákonného systému, zdálo dokonale možné, aby se celý aparát našeho mocného a rozlehlého státu soustředil na zatčení nás, dvou uprchlíků. Neměl jsem ani potuchy o tom, jak chabě a náhodně se uplatňoval zákon. Nakonec - byla škoda, že všichni ti šerifové a lovci odměn, jež se rojili v mé mysli, ve skutečnosti neexistovali, poněvadž pak by se zlu v mé zemi možná tak dobře nedařilo.

Význam a povaha toho zla se mi plně zjevily jednoho temného večera, když jsme nasedli na dostavník jedoucí na jih. Ten večer předcházela noci, jež je provázána patrně nejhorší pověstí ze všech nocí v našem kalendáři."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek II., Herr Felix Jaeger (nakladatelství Altdorf Press, 2505)

"K čertu s lidskými vozky a k čertu se všema lidskýma ženskýma," mručel Gotrek a přidal i kletbu v trpasličím jazyce. "Ty jsi lady Isoldu prostě musel urazit, co?" podrážděně opáčil Felix Jaeger. "Můžeme mluvit o štěstí, že nás rovnou nezastřelili. Jestli tedy může být "štěstí" třet v Reikwaldu na Geheimnisnacht.

"Za cestu jsme zaplatili. Měli jsme stejné právo tam sedět jako ona. A ti vozkové byli zbabělci," stěžoval si dál Gotrek. "Odmítli souboj jednoho proti jednomu. Nevadilo by mi, kdyby mě rozsekali ocelí, ale být zastřelen broky - to není smrt pro trolbijece."

Felix zavrtěl hlavou. Viděl, že na jeho společníka přichází špatná, černá nálada. Nebyl teď přístupný argumentům a Felix měl v hlavě spoustu dalších věcí. Slunce zapadalo a les v oparu tím získával rudé zabarvení. Dlouhé stíny děsivě tančily a připomínaly příliš mnoho příběhů o hrůzách, které se nacházely pod zeleným baldachýnem stromů. Otřel si nos okrajem svého pláště a zabalil se těsněji do sudenlandské vlny. Odfrkl si a zadíval se na oblohu, kde se už objevily Morrslieb a Mannslieb, malý a velký měsíc. Zdálo se, že Morrslieb vydává mdlý zelenavý svit. To nebylo dobré znamení.

"Myslím, že na mě jde horečka," řekl Felix. Trolbijece k němu zvedl pohled a opovržlivě se zachechtal. V posledních paprscích zacházejícího slunce vypadal řetěz vedoucí od jeho nosu k ušnímu lalůčku jako krvavý oblouk.

"Vaše rasa je slabá," odpověděl Gotrek. "Jediná horečka, kterou teď cítím, je bojová. Zní mi v hlavě."

Gotrek Gurnisson se otočil a zíral do temnoty lesa. "Tak vylez, bestiáku!" zařval. "Mám pro tebe dárek: " Hlasitě se zasmál a přejel palcem po břitu své obrovské obouruční sekery. Felix na něm spatřil krev. Gotrek si jej začal sát.

"Sigmar nás chraň, buď tiše!" zasyčel Felix. "Kdo ví, co tam číhá v takové noci?"

Gotrek se na něj podíval. Felix zahlédl záblesk šílené fialové barvy v jeho očích. Felixova ruka sjela instinktivně blíž k jílci meče.

"Nepokoušej se mi rozkazovat, človíčku! Já jsem ze Starší rasy a jsem podřízen pouze králům pod Horou, i když jsem teď vyhnanec. "

Felix se formálně uklonil. Byl dobře školen v použití meče.

Jizvy na jeho obličeji naznačovaly, že se za svých studentských časů zúčastnil nejednoho souboje. Jednou zabil člověka a to ukončilo jeho nadějnou akademickou kariéru. I přesto se mu však nijak nezamlouvala myšlenka, že by měl bojovat s trolobijcem. Konečky Gotrekových vlasů sice sahaly Felixovi jen po hrudník, ale trpaslík byl těžší a jeho tělo bylo samý sval. A Felix viděl Gotreka používat sekeru.

Trpaslík si uklonu vyložil jako omluvu a znovu se otočil do tmy. "Pojď ven!" křičel. "Nezajímá mě, že dnes v noci chodí po lesích mocnosti zla. Postavím se každému!"

Trpaslík se dostával do stavu zběsilosti. Během doby, kdy byli spolu, si Felix všiml, že dlouhá období trpaslíkovy sklíčenosti bývají často přerušena výbuchem zuřivosti. Byla to jedna z věcí, které Felixe fascinovaly. Věděl, že se Gotrek stal trolobijcem, aby odčinil nějaký zločin. Přisahal, že bude hledat smrt v nerovných soubojích s příšerami, které ostatním nahánějí strach. Vypadal, že jeho trvalé rozhořčení hraničí s šílenstvím - ale přísahu dodržoval.

Možná, pomyslel si Felix, bych také zešílel, kdybych byl vyhnán do exilu, mimo svou rasu. K bláznivému trpaslíkovi cítil jakési sympatie. Felix věděl jaké to je, být vyhnán z domu, nemít kam jít. Souboj s Wolfgangem Krassnerem způsobil pořádný skandál.

Jenomže právě teď se je trpaslík pokoušel připravit oba dva o život a na tom se Felix nemínil podílet. Pomalu pokračoval cestou a jeho zrak občas znepokojeně zabloudil k jasným měsícům. Křik za ním neutíchal.

"Copak mezi vámi nejsou žádní bojovníci? Pojďte ochutnat ostří mé sekery. Má žízeň!"

Jen blázen by mohl takto pokoušet osud a temné síly na Geheimnisnacht, Tajemnou noc, v temné hloubce lesů, pomyslel si Felix.

Gotrek něco zakřičel ve tvrdém hrdelním jazyku horských trpaslíků a pak přidal v reikspiel: "Pošlete mi hrdinu."

I nyní mu odpovédělo jen ticho. Voda sražená z vlhké mlhy mu stékala po čele. Potom se z veliké dálky tichou nocí ozval zvuk cválajících koní.

Co jen to ten maniak provedl, pomyslel si Felix, pohoršil snad některou z Dávných mocností? Poslaly přízračné jezdce, aby nás odnesli?

Felix sešel z cesty. Zachvěl se, když se o jeho tvář otřely vlhké listy - jako by to byly prsty mrtvol. Hřmění kopyt se blížilo pekelnou rychlostí po lesní cestě. Kdo jiný, než démon, mohl uhánět tak rychle po klikaté stezce? Felix cítil, jak se mu třese ruka, když tasil svůj meč.

Byl jsem blázen, když jsem se připojil ke Gotrekovi, pomyslel si. Už nikdy tu báseň nedokončím. Už slyšel hlasité ržání koní, praskání biče a zvuk velikých kol.

"Dobře!" zařval Gotrek. Jeho hlas přicházel z cesty za Felixem. "Dobře!"

S příšerným rámusem se kolem přehnalo spřežení čtyř neuvěřitelně rychlých koní, kteří za sebou táhli černý kočár. Felix zahlédl, jak kola nadskočila v koleji na cestě. Rozeznal také černého vozku a přikřčil se zpět do křoví.

Zaslechl blížící se zvuk kroků a vzápětí se keře před ním rozestoupily. Stál před ním Gotrek - vypadal šíleněji a divočeji, než ho kdy Felix viděl. Jeho účes byl rozčuchaný, tetované tělo měl zašpiněné hnědým blátem a jeho pobitá kožená vesta byla rozervaná.

"Ti smrkáci se mě pokusili přejet!" řval. "Za nimi!" Obrátil se a rychlým klusem vyrazil po blátivé cestě. Felix si všiml, že si trpaslík vesele zpívá v jazyce khazalid.

Bogenhafenská cesta dovedla oba k hospodě "Stojící kameny". Okenice byly zavřené a nebylo vidět žádné světlo. Ze stájí sice slyšeli řehotání, ale nebyl v nich žádný kočár, ani černý ani jakýkoliv jiný, jen pár hlučných poníků a vůz nějakého trhovce.

"Ten kočár už jsme stejně ztratili - možná bychom se tu mohli vyspat," navrhl Felix. Ostražitě se díval na malý měsíc, Morrslieb. Nepříjemný zelený svit byl silnější. "Nechci být venku pod tím zlým světlem."

"Jsi slaboch, človíčku. Taký zbabělec."

"Budou mít pivo."

"Na druhou stranu, některé tvoje návrhy mají něco do sebe."

Ovšem lidské pivo je příliš vodnaté."

"Jistě," řekl Felix. Gotrek si nevšiml stopy ironie v jeho hlasu.

Hospoda nebyla sice opevněná, ale zdi byly tlusté a když zkusili dveře, byly zavřené na závoru. Gotrek začal tlouct na dveře topůrkem sekery. Neozvala se žádná odpověď.

"Cítím vevnitř lidi," zavrčel Gotrek. Felix se podívil, že trpaslík přes svůj vlastní puch cítí ještě něco jiného. Gotrek se nikdy nemyl a jeho účes byl vyztužen zvířecím lojem, aby držel.

"Zamkli se vevnitř. Na Geheimnisnacht nikdo nevychází z domu. Tedy mimo čarodějnic a těch, kdo jsou jedna ruka s démony."

"Ten černý vůz venku byl," řekl Gotrek.

"Jeho cestující nejspíš taky nebyli žádní dobráci od kosti. Okna měli zatažená a nikde nebylo vidět žádný erb."

"Jsem příliš vyschlý na takové maličkosti. No tak, otevřete, nebo na ty dveře vezmu sekeru!"

Felixovi se zdálo, že zevnitř zaslechl nějaké zvuky. Když přitiskl ucho na dveře, rozeznal uvnitř mručení hlasů a něco, co znělo jako pláč.

"Jestli nechceš, abych ti rozpůlil hlavu, človíčku, navrhuji, abys ustoupil stranou," ozval se Gotrek.

"Minutku. Hej, vy vevnitř! Otevřete! Můj přítel má velikou sekeru, zato trpělivost má malou. Radím vám, abyste ho poslechli. Jinak přijdete o dveře."

"Co že mám malého?" zajímal se Gotrek dotčeně.

Zevnitř zazněl vysoký, třaslavý křik: "Ve jménu Sigmara, vari démoni z hlubin!"

"Dobře, to by stačilo," luskl prsty Gotrek. "Čekal jsem dost dlouho. "

Velikým obloukem se rozpráhl sekerou. Felix ještě zahlédl, jak se runy na jejím ostří lesknou ve svitu Morrsliebu. Pak rychle uskočil.

"U Sigmara!" za křičel Felix. "Nemůžete nás vymítat. Jsme jenom obyčejní, unavení poutníci."

Ostří sekery se zakouslo do dveří se zvukem štípajícího se dřeva. Vzduchem se rozlétly třísky. Gotrek se otočil k Felixovi a zlostně se zašklebil. Felix si všiml díry po chybějícím zubu.

"Fušerská práce, tyhle člověčí dveře," řekl.

"Radím vám - otevřete, dokud máte ještě co," zakřičel Felix. "Počkejte," ozval se traslavý hlas. "Ty dveře mě u tesaře Jurgena stály pět korun!"

Závora byla odsunuta ze dveří a ty se otevřely. Stál v nich vysoký hubený muž, jehož smutný obličej byl orámován zplihlými šedivými vlasy. V ruce držel mohutný kyj. Za ním stála stařena, která držela talířek s hořící svíčkou.

"Svou zbraň nebudete potřebovat, pane. Žádáme vás pouze o nocleh," pronesl Felix.

"A pivo," zavrčel trpaslík.

"A pivo," souhlasil Felix.

"Spoustu piva," upřesnil Gotrek. Felix pohlédl na starého muže a bezmocně pokrčil rameny.

Uvnitř hostince se nacházel výčep s nízkým stropem. Výčepní pult byl tvořen prkny položený mí přes dva sudy. Z kouta je podezíravě pozorovali tři ozbrojení muži, kteří vyhlíželi jako kupci. Všichni měli tasené dýky. Jejich tváře se skrývaly ve stínu, a přesto vypadali znepokojeně.

Hostinský je rychle dostrkal dovnitř a zase zavřel. "Máte čím platit, Herr doktor?" zeptal se nervózně. Felix viděl, jak mu ohryzek poskakuje.

"Nejsem profesor, jsem básník," odpověděl, přičemž vytáhl svůj hubený měšec a přepočítal několik posledních zbývajících mincí. "Nicméně zaplatit mohu."

"Jídlo," poručil Gotrek. "A pivo."

Stará žena se při jeho slovech rozplakala. Felix se na ni podíval.

"Tu bábu to nějak vzalo," poznamenal Gotrek.,

Starý muž přikývl. "Náš Gunter se ztratil, ze všech nocí v roce zrovna dnes."

"Dejte mi nějaké pivo," připomněl se Gotrek. Hostinský zmizel. Gotrek se pomalu odkolébál ke stolu, u kterého seděli kupci. Ti ho ostražitě pozdravili.

"Víš někdo z vás něco o černém voze taženém čtyřmi černými koni?" otázal se Gotrek.

"Vy jste viděli černý kočár?" odpověděl jeden z kupců otázkou a z jeho hlasu čísel strach.

"Jestli jsme ho viděli? Ta zatracená věc mě málem přejela." Muž polkl. Felix zaslechl spadnout sběračku. Uviděl, jak se pro ni hostinský sehnul a pak jim naplnil džbán.

"Tak to máte štěstí," poznamenal nejtlustší a nejblahobytněji vypadající kupec. "Říká se, že ten kočár řídí démoni.

Každý rok na Geheimmisnacht ho slyšíme tudy projíždět. Říká se taky, že z Altdorfu vozí malé děti, aby je obětovali v Temném kruhu."

Gotrek se k němu se zájmem otočil. Směr, kterým se debata ubírala, se Felixovi přestával líbit.

"To je ale jenom pověst, že," řekl rychle.

"Ne, pane," brání I se hostinský vášnivě. "Každý rok slyšíme hluk, který dělá, když projíždí kolem. Před dvěma lety se Gunter podíval a viděl černý kočár, jak říkáte."

Při zvuku Gunterova jména se stará žena opět rozplakala.

Hostinský přinesl guláš a dva velké džbány piva.

"Přineste pivo taky tady společníkovi," poručil Gotrek. Hostinský odešel pro další džbán.

"Kdo je Gunter," zeptal se ho Felix, když se vrátil. Stará žena hlasitě zanaříkala.

"Další pivo," křikl Gotrek. Hostinský vytřeštil oči na prázdné džbány.

"Vezmi si moje," nabídl mu Felix. "Takže, můj hostiteli, kdo je Gunter?"

"A proč ta baba zavýje pokaždé, když se ozve jeho jméno?" dodal Gotrek, otíraje si ústa zablácenou rukou.

"Gunter je náš syn. Odpoledne odešel na dřevo a ještě se nevrátil."

"Gunter je hodný chlapec," posmrkávala stařena. "Co jen si bez něj počneme?"

"Možná se jen ztratil v lese."

"To je nemožné," opáčil hostinský. "Gunter zná okolní lesy tak dobře, jako já chlupy na své ruce. Už tu měl dávno být. Mám strach, že ho odnesly čarodějnice, aby ho obětovaly."

"Dopadne to s ním jako s dcerou Louy Hauptmanové Ingrid," řekl tlustý kupec.

Hostinský na něho vrhl nevraživý pohled. "Nechci slyšet žádné povídačky o snoubence mého syna," opáčil.

"Nech ho mluvit," poručil Gotrek. Kupec na něj upřel vděčný pohled.

"Stejná věc se přihodila už před rokem v Hartzrochu, dole na cestě. Paní Hauptmannová se po setmění šla podívat na svou dospívající dceru; zdálo se jí totiž, že z jejího pokoje zaslechla nějaký hluk. Holka byla pryč. Odnesla ji kdovíjaká magie, přímo z postele v zamčeném domě. Příští den se strhl křik a pláč. Našli jsme Ingrid. Byla samá modřina a v hrozném stavu."

Rozhlédl se kolem, aby se ujistil o jejich zájmu. "Ptali jste se jí, co se přihodilo?" otázal se Felix.

"Jistě, pane. Zdá se, že byla unesena démony, divokými bytostmi z lesů, k Temnému kruhu. Tam čekaly čarodějnice se zlými tvory z lesa. Chtěli ji na oltáři obětovat, ale jí se podařilo uvolnit a dovolávala se dobrého jména požehnaného Sigmara.

Zatímco se z toho čarodějnice vzpamatovávaly, utekla. Pronásledovaly ji, ale nedohaly ji."

"To měla štěstí," suše poznamenal Felix.

"Není proč to zesměšňovat, Herr doktor. Šli jsme pak k tomu kruhu z tmavých kamenů a na rozdupané zemi jsme našli všelijaké stopy - lidské, zvířecí i stopy rozeklaných kopyt démonů. A na oltáři bylo asi roční dítě, vyvrhlé jako prase při zabíjačce."

"Démoni s rozeklanými kopyty?" zopakoval Gotrek. Felixovi se vůbec nelíbil zájem, zračící se v jeho očích. Kupec přikývl.

"Dnes večer bych se neodvážil jít k Temnému kruhu," řekl kupec. "Ani za všechno zlato z Altdorfu."

"To by byl úkol hodný hrdiny," nadhodil Gotrek a významně se přitom díval na Felixe. Ten se vyděsil.

"Nechceš mi snad říct, že-"

"Napadá tě lepší úkol pro trollobijce, než postavit se těm démonům v jejich požehnanou noc? Byla by to slavná smrt."

"Byla by to hloupá smrt," zamumlal Felix.

"Co jsi říkal?"

"Nic."

"Jdeš se mnou, ne?" výhrůžně se zeptal Gotrek. Jezdil bříškem palce po ostří své sekery. Felix si všiml, že mu opět teče krev.

Pomalu přikývl. "Přísaha je přísaha."

Trpaslík ho plácl po zádech silou, která málem polámala Felixovi žebra. "Někdy si myslím, človíčku, že máš snad v žilách trpasličí krev. Tedy pokud by se někdo ze Starší rasy vůbec mohl snížit k takovému morganatickému svazku." Nato se vrátil ke svému pivu.

"Samozřejmě," zavrčel jeho druh s pohledem upřeným na jeho záda.

Felix hledal v batohu svou drátěnou košili. Všiml si, že hostinský, jeho žena i kupci se na něho dívají. Jejich oči na něho hleděly téměř s posvátnou bázní. Gotrek se svým pivem seděl blízko ohně a mumlal si něco v trpasličím jazyce.

"Vy s ním opravdu jdete?" šeptal tlustý kupec. Felix přikývl. "Proč?"

"Zachránil mi život. Jsem mu zavázán." Felix se rozhodl, že raději nebude rozvádět okolnosti, za kterých se tak stalo.

"Vytáhl jsem toho človíčka zpod kopyt královské jízdy," zakřičel na ně Gotrek.

Felix hořce zaklel. Když se soukal do drátěné košile, přemýšlel o tom, že Gotrek nemá jen uši divokého lesního zvířete, ale i mozek.

"Jo. Človíček považoval za chytré přimíchat se k protestnímu pochodu proti císaři. Starý Karl Franz se vcelku rozumně rozhodl odpovědět na jejich požadavky útokem jízdy."

Kupci začínali opatrně couvat.

"Rebel," podařilo se Felixovi zachytit z jejich mumlání.

Felix cítil, že rudne. "Byla to další krutá a nespravedlivá daň. Stříbrňák za každé okno. Jako by toho nebylo dost, bohatí kupci si okna zazdili, zatímco altdorfská domobrana bourala díry do zdí chudáků. Měli jsme právo se ozvat."

"Na dopadení rebelů je vypsána odměna," řekl kupec. "Velká odměna."

Felix se na něj upřeně díval. "Samozřejmě, císařova jízda nebyla žádný protivník pro sekeru mého společníka," pokračoval. "To byl ale masakr! Všude se válely hlavy, ruce, nohy... Stál na hromadě mrtvol."

"Zavolali lučištníky," přidal se Gotrek. "Zmizeli jsme postranní uličkou. Nechat se rozstřílet na dálku by byla nemístná smrt."

Tlustý kupec se podíval na své společníky, pak na Gotreka, na Felixe a zase na své společníky. "Rozumný muž se do politiky neplete," řekl muži, který předtím mluvil o odměnách. Podíval se na Felixe. "Bez urážky, pane."

"Žádnou jsem neslyšel," odpověděl Felix. "To, co říkáte, je úplná pravda."

"Rebel nerebel," vložila se stařena, "Sigmar vám žehnej, jestli přivedete zpět mého malého Guntera."

"Není už malý, Uso," opáčil hostinský. "Je to urostlý mladý muž. Přesto doufám, že mi dovedete syna zpátky. Jsem starý a potřebuju ho, aby chodil na dřevo, koval koně, zvedal sudy a-"

"Jsem opravdu dojat tvými otcovskými city, hostinský," skočil mu do řeči Felix. Na hlavu si přitom nasadil koženou kuklu.

Gotrek vstal a podíval se na něj. Bouchl se masitou dlaní do hrudníku. "Brnění je pro ženské a zbabělé elfy," řekl.

"Možná bych je raději měl nosit, Gotreku. Tedy jestli se mám vrátit živý se zprávou o tvých činech - jak jsem konečkonců přísahal."

"Máš pravdu, človíčku. A taky si pamatuj, že to není všechno, co jsi slíbil." Otočil se k hostinskému. "Jak najdeme Temný kruh?"

Felix cítil, jak mu vyschla ústa. Snažil se přemoci sám sebe, aby se mu netrásla ruka.

"Je tam stezka. Odbočuje z cesty. Zavedu vás k jejímu začátku."

"Dobře," řekl Gotrek. "Tohle je příliš dobrá příležitost, než abychom ji promarnili. Odčiním své hříchy a stanu v Železných síních svých otců. Staniž se vůle velkého Grungniho."

S těmito slovy udělal nad svou hrudí nezvyklé znamení zavřenou pěstí. "Pojď, človíčku, jdeme." Pak vykročil ze dveří.

Felix zvedl svůj ranec. Ve dveřích ho zastavila stařena a něco mu vtiskla do dlaně. "Prosím, pane," řekla. "Vezměte si to. Je to Sigmarův přívěsek. Bude vás chránit. Můj malý Gunter nosí jeho dvojče."

A jak dopadl, chtěl dodat Felix, ale výraz v jejím obličejí ho zarazil. Měla tam vepsán strach, starost a možná naděje. Byl dojatý.

"Udělám, co bude v mých silách, Frau."

Venku byla jasná obloha zbarvená zeleným svitem měsíce.

Otevřel dlaň. Leželo na ní malé železné kladivo na jemném řetízku. Pokrčil rameny a zavěsil si je na krk. Gotrek a starý

muž už šli dolů cestou. Musel utíkat, aby je dostihl.

"Človíčku, co myslíš, že je tohle," zeptal se Gotrek ohnutý k zemi. Cesta před nimi pokračovala k Hartzrochu a Bogenhafenu. Felix došel k rozcestníku a sehnul se. Byl tam začátek stezky. Felix doufal, že se hostinský vrátil domů v pořádku.

"Stopa," řekl pak. "A vede na sever."

"Výborně, človíčku. Je to stopa kočáru a vede touhle stezkou na sever, k Temnému kruhu."

"Černý kočár," řekl Felix.

"Doufám, že ano. Jaká slavná noc! Všechny mé modlitby byly vyslyšeny. Příležitost odčinit co jsem spáchal a pomstít se té svini, co mě málem přejela." Gotrek se zlověstně zasmál, ale Felix si všiml změny v jeho chování. Byl napjatý, jako by očekával příchod osudné hodiny. Kromě toho byl neobvykle mnohomluvný.

"Kočár? Znamená to, že v čarodějnickém covenu je i vaše šlechta? Tolik je vaše císařství zkažené, človíčku?"

Felix potřásl hlavou. Já nevím. Možná, že je jejich vůdce šlechtic. Ostatní budou pravděpodobně místní lidé. Říká se, že nákaza Chaosu zasahuje na takových zapadlých místech hluboko."

Gotrek zavrtěl hlavou a poprvé se zdálo, že je zděšený. Nad hloupostí vaší rasy bych zaplakal, človíčku. Být zkažený tak, že se i vaši vládci prodávají Temným silám, to je strašné."

"Ne všichni jsou zkažení," namítl Felix rozzlobeně. "Je pravda, že někteří hledají moc nebo tělesná potěšení, ale těch je málo. Většina lidí stále věří. Ani Starší rasa není úplně bez viny. Slyšel jsem vyprávět o celých armádách trpaslíků oddaných Ničivým silám."

Gotrek hluboce zavrčel a odplivl si na zem. Felix sevřel jílec svého meče pevněji. Přemýšlel, jestli tentokrát nezašel příliš daleko.

"Máš pravdu," řekl nakonec Gotrek měkkým chladným hlasem.

"O těchhle věcech se nám nemluví snadno. Přisahal jsem, že budeme věčně bojovat proti odpornostem, o kterých jsi mluvil. Proti nim a proti jejich temným vládčům."

"Stejně tak jsme přísahali i my. Máme lovce čarodějnic a zákony."

Gotrek zavrtěl hlavou. "Tvoji lidé to nechápou. Jsou měkčí a zkažení a žijou daleko od války. Nechápou, neví, jaké věci hlodají kořeny světa a chtějí nás všechny zničit. Lovci čarodějnic? Cha." Odplivl si na zem. "Zákony! Je jen jedna cesta, jak se postavit Chaosu."

Výmluvně zamával svou sekerou.

Unaveně se plahočili lesem. Nad hlavami se jim jasně třpytily měsíce. Morrslieb teď planul ještě jasněji a jeho zelená záře barvila celou oblohu. Padala mlha a krajina, kterou procházeli, byla divoká a bezútěšná. Z trávy místy vyčnívaly balvany a vypadaly jako morové skvrny na kůži země.

Tu a tam měl Felix pocit, že nad hlavou slyší šum obrovských křídel, ale když se podíval vzhůru, viděl jen zelenou záři na obloze. Mlha se přelévала a šířila, takže to vypadalo, jako by kráčeli po dně nějakého pekelného oceánu.

Felixovi připadalo, že celé místo vyzařuje špatnou atmosféru. Vzduch páchl a Felixe celou dobu svrběl zátylek. Když byl ještě chlapec, pozoroval jednou v Altdorfu v otcově domě oblohu, jak černá hrozivými mraky. Pak přišla ta nejběsilejší bouře ve známé historii. Nyní cítil stejné očekávání. Blízko něj se hromadily mocné síly, tím si byl jistý. Cítil se, jako by byl pouhým hmyzem lezoucím po těle obra, který se může kdykoli probudit a rozmáčkout ho.

I Gotrek vypadal sklíčeně. Ztichl a ani si pro sebe nebručel, jak to vždycky dělal. Znovu a znovu se zastavoval, kýval na Felixe, aby zůstal stát, a pak věřil. Felix viděl, jak je jeho tělo napnuté - každým nervem se snažil zachytit byť i sebemenší stopu něčeho. Potom zase vyrazil.

Všechny Felixovy svaly byly tuhé a napjaté. Přál si, aby byl s Gotrekem nechodil. Moje přísaha trpaslíkovi přece ještě neznamená, že bych měl čelit jistě smrti, říkal si. Možná bych se mohl ztratit v mlze.

Zatnul zuby. Byl hrdý na to, že je čestným mužem a jeho závazek vůči trpaslíkovi byl oprávněný. Trpaslík riskoval svůj život, aby ho zachránil. Jistě - to ještě nevěděl, že Gotrek hledá smrt, uchází se o ni, jako se muž uchází o ženu. To však jeho závazek nerušilo.

Pamatoval se na ten bujarý, bouřlivý večer v hospodách Labyrintu, kdy si odpřísáhli pokrevní bratrství kuriózním trpasličím rituálem. Souhlasil, že pomůže Gotrekovi v jeho úkolu.

Gotrek si přál, aby jeho jméno neupadlo v zapomnění a aby se nezapomnělo ani na jeho činy. Když se dozvěděl, že Felix je básník, požádal ho, aby ho doprovázel. Tehdy, v atmosféře hřejivého pivního přátelství, to vypadalo jako skvělý nápad. Sebevražedný úkol trolbije se zdál být vynikajícím materiálem pro epickou báseň. Takovou, která by Felixe proslavila.

V životě by mě nenapadlo, pomyslel si Felix, že skončím takhle. Lov bestí na Geheimnisnacht. Ironicky se usmál. Jak snadné je zpívat o hrdinských činech v hostincích a divadlech, kde hrůza je pouhou věcí vykouzlenou slovy zkušených umělců. Takhle to vypadá jinak. Cítil, jak mu strach svírá vnitřností a tísnivá atmosféra v něm budila touhu křičet.

Faktem je, utěšoval se, že tohle všechno je výborný materiál pro báseň. Kdybych jen přežil, abych ji mohl napsat. Les byl stále hlubší a spletitější. Stromy vypadaly jako podivné pokřivené bytosti. Felixovi se zdálo, že je pozorují. Chtěl své představy zahnat, ale mlha a příšerný svit měsíce je jen podporovaly. Bylo mu, jako by se v každém stínu skrývala bestie.

Felix se zadíval na trpaslíka. V Gotrekově obličeji se zračila směs očekávání a strachu. Felix ho vždycky považoval za imunního vůči strachu, teď, ale viděl, že to není tak úplně pravda. Zuřivost ho povede k jeho záhubě. S pocitem, že vlastní smrt už může číhat nedaleko se Felix odhodlal vyslovit otázku, které se tak dlouho bál.

"Herr trolbije, co vlastně musíš odčinit? Jaký zločin tě nutí se takhle trestat?"

Gotrek se na něj podíval a pak se odvrátil a zadíval se do noci. Felix viděl, jak se svaly jeho krku vlní jako hadi, když

otáčel hlavu.

"Kdyby se mě na to zeptal někdo jiný, zabil bych ho. Tobě ale odpouštím, protože jsi mladý a hloupý, a taky pro obřad přátelství, který jsme společně vykonali. Kdybych tě zabil, stal bych se bratrovrahem a to je děsivý zločin. O takových zločinech my nemluvíme."

Felix si nikdy neuvedomil, jak je k němu trpaslík připoután.

Gotrek se na něj podíval, jako by očekával odpověď.

"Chápu," řekl Felix.

"Opravdu, človíčku? Opravdu to chápeš?" Jeho hlas zněl jako pukání kamene.

Felix se smutně usmál. V té chvíli spatřil propast, která dělila člověka a trpaslíka. Nikdy nemohl porozumět jejich podivným zákonům, jejich posedlosti přísahami a sliby, jejich řádu a hrdosti. Nemohl porozumět tomu, co přimělo Gotreka, aby sám sebe odsoudil k smrti.

"Vaši lidé jsou k sobě příliš tvrdí," řekl nakonec.

"A vaši moc měkčí," opáčil trolobijce. Upadli do mlčení. Náhle je oba vylekal tichý, šilený smích. Felix se otočil a postavil se do střehu. Gotrek pozvedl sekeru.

Z mlhy se k nim něco blížilo. Kdysi to musel být člověk, pomyslel si Felix. Hrubé obrysy tu stále byly. Jako by nějaký šilený bůh přidržel tu bytost u démonického ohně, až jí slezla všechna kůže a místo ní jí narostla nová, odporná náhražka.

"Dnešní noc budeme tančit," řeklo to vysokým hlasem, postrádajícím známky rozumu. "Tančit a dotýkat se."

Pomalů se to natáhlo k Felixovi a pohladilo ho to po ruce. Felix zděšeně couvl, když se prsty jako klubko červů zvedly k jeho obličeji.

"Dnešní noc budeme u kamene tančit, dotýkat se a třít." Věc udělala pohyb, jako by chtěla Felixe obejmout. Usmála se a ukázala krátké, ostré zuby. Felix mlčky stál. Cítil se jako divák, oddělený od děje, který se tu odehrával. Stáhl se zpátky a špičku meče opřel o hrudník toho tvora.

"Už ani krok," varoval ho. Tvor se usmál. Jeho ústa se roztáhla do šířky a ukázalo se více malých, ostrých zubů. Ohrnul rty, až se celá dolní polovina jeho obličeje zdála být jedinou lesklou dásní a čelist se mu rozevřela více než hadovi. Tvor zatlačil proti meči na své hrudi, až se objevily kapky krve. Bublavě, idiotsky se zasmál.

"Tančit a dotýkat se a třít a jíst," prohlásil a s nelidskou hbitostí se smýkl kolem meče a skočil na Felixe. Útok byl rychlý jako blesk, ale trolobijce byl rychlejší. Jeho sekyra se mihla vzduchem a oddělila obludě hlavu v půli skoku. Hlava se odkutálela do noci; vystříkla krvavá fontána.

Tohle nemůže být pravda, pomyslel si Felix.

"Co to bylo? Démon?" zajímal se Gotrek. Felix v jeho hlase vycítil vzrušení.

"Myslím, že kdysi to byl člověk," odpověděl Felix. "Jeden z nakažených, poznamenaný Chaosem. Po narození je vyženu."

"Tenhle mluví tvým jazykem."

"Někdy se známky objeví, až když jsou starší. Příbuzní si o takových myslí, že jsou nemocní a chrání je, dokud neutečou do lesů a nezmizí."

"Jejich příbuzní chrání takovou odpornost?"

"Stává se to. Nemluvíme o tom. Je těžké se otočit zády k lidem, které miluješ, i když se mění."

Trpaslík na něj nevěřícně zíral, pak zavrtěl hlavou. "Měkčí," řekl, "příliš měkčí."

Vzduch se ani nehnul. Felixovi se zdálo, že vnímá pohyb za stromy okolo nich a nervózně se zastavoval, aby pátral po pohybujiících se stínech. Setkání s poznamenaným mu připomnělo nebezpečnost situace. Cítil velký strach a velký hněv.

Částečně se hněval sám na sebe za to, že cítil strach. Cítil se strašně a styděl se za to. Rozhodl se, že za žádných okolností nezopakuje svou chybu, nebude stát jako ovce na porážce.

"Co to bylo," zeptal se Gotrek. Felix se k němu otočil.

"Ty to neslyšíš, človíčku? Poslouchej! Zní to jako zpěv."

Felix se snažil zvuk zachytit, ale slyšel jen ticho. "Jsme blízko. Velice blízko."

Tiše pokračovali. Zatímco se vlekli mlhou, Gotrek se začal chovat ještě opatrněji, opustil stezku a kryl se v trávě. Felix se k němu připojil.

Teď už zpěv také slyšel. Zněl z mnoha hrdel. Některé hlasy byly lidské, jiné zněly hluboce a zvířecky. Hlasy mužské se mísily s hlasy ženskými, s pomalým duněním bubnu, řinčením činelů a disharmonickým pískáním.

Felix rozeznával pouze jediné slovo, opakované znovu a znovu, dokud mu nevstoupilo do vědomí. To slovo bylo "Slaanesh".

Felix se zachvěl. Slaanesh, Temný pán nevyslovitelných rozkoší. Bylo to jméno, které vyvolávalo pád do nejhorších hlubin a hříchů. Šeptem bylo vyslovováno v drogových doupatech a nevěstincích Altdorfu těmi, kdo byli otupělí tak, že hledali rozkoš přesahující lidské chápání. To jméno bylo spojeno se zkažeností, úchylkami a temným podbříchem říšské společnosti.

Pro ty, kdo se rozhodli následovat Slaanesh, nebyl žádný zážitek dost bizarní, žádná rozkoš zakázaná.

"Mlha nás kryje," zašeptal Felix trolobijci.

"Ticho! Musíme se přiblížit."

Lezli pomalu kupředu. Mokrá tráva olizovala Felixovo tělo, až byl celý provlhlý. Před sebou viděl ohně hořící ve tmě.

Pach páleného dřeva a nechutně nasládlého kadidla prosycoval vzduch. Rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že žádný opozdilec na ně nešlápne. Připadal si absurdně odhalený.

Přibližovali se píd' po pídí. Gotrek svou sekeru táhl za sebou a Felix se nešťastnou náhodou dotkl jejího ostří prsty.

Pořezal se a potlačil touhu vykřiknout.

Dosáhli už konce travnatého porostu. Zjistili, že před nimi je kruh šesti obscénně vy tvarovaných kamenů, uprostřed nichž leží kamenná deska. Balvany vydávaly díky nějakým světélkujícím houbám zelenou záři. Na vrcholu každého z nich byl koš s ohněm, který silně kouřil. Paprsky bledého, zeleného měsíčního světla dokreslovaly pekelnou scénérii. V kruhu tančila šestice lidí s maskami, zahalená v dlouhých pláštích. Pláště měli přehozené přes jedno rameno, čímž odhalovali svá nahá těla, mužská i ženská. Na jedné ruce měli tanečníci připevněny malé činely, kterými řinčeli. V druhé ruce drželi březovou metlu, kterou švihali tanečníka před sebou.

"Ygrak tu amat Slaanesh!" křičeli.

Felix si všiml, že jejich těla byla pokryta modřinami. Tanečníci však nevypadali, že by cítili nějakou bolest. Možná to měl na svědomí narkotický účinek kadidla.

Mimo kruh se povalovaly hrůzyplné postavy. Bubeník byl obrovský muž s hlavou jelena a kopyty. Na pišťalu hrál muž se psi hlavou a rukama s prsty opatřenými přísavkami. Nedaleko se svíjel hlouček poznamenaných žen i mužů.

Některá těla byla jen málo znetvořená: vysocí muži se štíhlými, špičatými hlavami nebo malé tlusté ženy se třema očima a třemi prsy. O jiných se nedalo soudit, jestli vůbec kdy měli lidské rysy. Šupinatí hadomuzi a chlupaté bestie s vlčí hlavou tu leželi vedle bytostí skládající se pouze ze zubů, tlam a jiných otvorů. Felix mohl stěží dýchat a přihlížel s rostoucím strachem.

Bubny se ozývaly stále rychleji, rytmičtý zpěv získával na tempu. Zvuk pišťaly se stal hlasitějším a ještě méně harmonickým, tanečníci se dostávali do extáze, mrskali sami sebe i ostatní, až se na jejich tělech objevovaly krupě krve. Pak se ozvalo ostré zařinčení činelů a vše ztichlo.

Felix se lekl, že byli spatřeni a celý ztuhl. Dým kadidla ho štípal do nosu a jako by zesiloval všechny vjemy. Cítil se ještě vzdálenější a oddělenější od skutečnosti. Pak se mu v boku rozlila ostrá, bodavá bolest. Vyděšený si uvědomil, že ho Gotrek rýpl loktem do žeber. Ukazoval na něco za kamenným kruhem.

Felix se snažil rozeznat, co se skrývá v mlze. Pak si uvědomil, že je to černý kočár. V náhlém strašlivém tichu slyšel vrzání otvíraných dveří. Zadržel dech a čekal, co se bude dít.

Z mlhy se vynořovala postava. Byla vysoká a maskovaná, zahalená v mnoha vrstvách pláště pastelových barev. Pohybovala se s nezúčastněnou autoritou a v rukách držela něco zabaleného v brokátu. Felix se podíval na Gotreka, ten ale nedokázal odtrhnout oči od scény před sebou. Felix se sám sebe ptal, jestli trpaslík na poslední chvíli neztratil odvahu.

Nově přichozí vstoupil do kruhu.

"Amak tu amat Slaanesh," zakřičel, zvedaje balík do výše. Felix v něm rozpoznal dítě, přestože nebyl schopen říct, zda je živé či mrtvé.

"Ygrak tu amat Slaanesh! Tzarkol taen amat Slaanesh" odpověděl extaticky dav.

Muž pod kapucí přejížděl očima okolní obličejy a Felixovi se zdálo, že se svými chladnými hnědými očima dívá přímo na něj. Přemítal, jestli o nich vůdce covenu ví a jen s nimi hraje divadlo.

"Amak tu Slaanesh!" za křičel muž jasným hlasem.

"Amak klessa! Amat Slaanesh!" odpověděl dav. Felixovi bylo jasné, že začal nějaký zlověstný obřad. Vůdce se v jeho, průběhu drobnými obřadnými kroky přibližoval k oltáři. Felix cítil, jak mu vysychají ústa. Olízl si rty. Gotrek všechno sledoval jako hypnotizovaný.

Dítě bylo položeno na oltář za hromového burácení bubnů. Všech šest tanečníků stálo u sloupů, každý u jednoho a obscénně se k nim obkročmo tiskli. Jak rituál pokračoval, postupně klesali podél sloupů k zemi, pomalými, vlnivými pohyby.

Ze záhybu oblečení vytáhl vůdce dlouhý nůž s vlnovitou čepelí. Felixe napadlo, jestli trpaslík zasáhne. Sám měl stěží odvahu se dívat.

Vůdce zvedl nůž pomalu nad hlavu. Felix se přinutil neodvrátit oči. Nad shromážděním se vznášela neblahá předtucha. Zdálo se, že mlha a kadidlo se srážejí k sobě a tuhnou. Felixovi se vnucovala představa, že uvnitř oblaku rozeznává svíjející se šeredný tvar, který se začíná zhmotňovat. Napětí už nemohl déle unést.

"Ne!" zakřičel.

Společně s trpaslíkem vyskočili z vysoké trávy a bok po boku vyrazili ke kruhu. Nejprve se zdálo, že si jich nikdo nevšiml, ale pak šílené bubnování utichlo, zpěv se vytratil, vůdce se otočil a užasle na ně vytřeštil oči.

Na okamžik všichni ztuhli. Zdálo se, že nikdo nechápe, co se děje. Pak na ně vůdce ukázal ostrým nožem a zakřičel:

"Zabijte ty vetřelce!"

Všechny stvůry se v jediné vlně pohnuly jejich směrem. Felix cítil, jak se mu u nohy něco zaškubalo, pak jím projela ostrá bolest. Když shlédl dolů, uviděl bytost, napůl ženu a napůl hada, která mu zatíná zuby do kotníku. Odkopl ji a bodl dolů mečem.

Paže mu zabrněla, jak čepel narazila na kost. Pak se rozběhl po stopách Gotreka, který sirazil cestu k oltáři. Mocná dvousečná sekera se pravidelně zdvíhala a padala, zanechávajíc po sobě krvavou zkázu. Účastníci rituálu vypadali omámeně a reagovali pomalu, ale jejich naprostý nedostatek strachu budil děs. Muži i ženy, poznamenaní i nepoznamenaní se vrhli vstříc vetřelcům bez sebemenší stopy pudu sebezáchovy.

Felix bodal a sekal do každého, kdo se k němu přiblížil. Svou čepel pohroužil do hrudi muže s tváří psa, který na něj skočil. Když se snažil vytrhnout meč z jeho těla, vrhli se na něj žena s klepety a muž se slizkou kůží. Jejich váha ho vyvrátila a vyrazila mu dech.

Cítil ženiny pařáty v obličejí, zatímco jí vrazil nohu do podbřišku a odkopl ji pryč. Krev z ran mu stékala do očí. Muž spadl s ošklivým zapraščením na zem, ale hned se zase sápal po Felixově hrdle. Felix pravou rukou přidržel muže za krk a levou vytáhl dýku. Muž se svíjel a kvůli povlaku slizu, který pokrýval jeho pokožku, bylo obtížné ho udržet. Jeho ruce

neúprosně obemkly Felixův krk a muž se o Felixe začal třít a přitom ztěžka supěl rozkoší.

Temnota hrozila básníka pohltnout. Před očima se mu roztančily stříbrné body. Cítil obrovskou touhu podvolit se a upadnout do temnoty. Z veliké dálky k němu dolehl bitevní pokřik Gotreka. S vypětím všech sil vytrhl dýku z pochvy a ponořil ji mezi protivníkova žebra. Stvůra ztuhla a zašklebila se. Ukázaly se řady úhořích zubů. Když umírala, vyšel z ní vzdech extáze.

"Slaaneshi, vezmi si mě," zvolal muž. "Bolest, ach, sladká bolest!"

Felix se postavil na nohy ve stejném okamžiku jako žena s klepety. Vykopl nohu a zasáhl ji do čelisti. Ozvalo se křupnutí a žena se skácela dozadu. Felix potřásl hlavou, aby si z očí odstranil krev.

Většina příšer se soustředila okolo Gotreka. Pouze tomu mohl Felix děkovat, že je ještě naživu. Trpaslík se pokoušel probít ke středu kruhu. Když se pohyboval, tlak těl ho brzdil. Felix viděl, že krvácí z mnoha malých ran.

Bylo strašlivé vidět krvelačnou sílu trpaslíka. Měl pěnu u úst a divoce řval, když svou sekerou odsekával údy od těl a hlavy od krků. Tělo měl pokryté špinavou krví, ale přes jeho šílenou zuřivost Felix viděl, že se boj obrací proti Gotrekovi. Zrovna když se díval, tanečník pod kápí uhodil trpaslíka palicí a ten zmizel pod vlnou těl. Takže našel svou smrt, jak si přál, pomyslel si Felix.

Za bitevní vřavy se vůdce covenu postupně uklidnil. Znovu začal zpívat a pozvedl svou dýku vysoko nad hlavu.

Příšerný tvar v mlze opět začínal nabývat jasnějších obrysů.

Felix měl neblahé tušení, že pokud se ta věc zhmotní úplně, budou ztraceni. Nemohl se probít davem, který byl kolem! Gotreka. Na dlouhou chvíli se zadíval na vlnitou čepel dýky odrážející světlo Morrsliebu.

Pak vytáhl svou vlastní dýku. "Sigmare, veď mou ruku," pomodlil se a vrhl ji. Čepel proletěla vzduchem a pronikla hrdlem kněze kousek pod maskou, kde byla odhalena holá kůže. Kněz bublavě zachrčel a svalil se nazad.

Ozval se nářek zklamání a mlha jako by se začala rozpouštět. Tvar v ní mizel. Všichni nepřátelé vzhledli jako jeden muž. Poznamenání se otočili a zadívali se na něj. Na Felixe se náhle upíraly tucty nepřátelských očí. Stál sehnutě a cítil veliký, veliký strach. Ticho bylo vražedné.

Pak se ozval příšerný řev a zpod hromady těl se vynořil Gotrek, rozdávaje kolem sebe pěstmi o velikosti šunky rány. Sáhl pod sebe a odněkud vylovil svou sekeru. Chytil ji těsně u ostří a rukou podepřel její topůrko. Felix sevřel meč a rozběhl se za nim. Bojovali tak dlouho, až stáli zády u sebe.

Stvůry, ochromené strachem ze ztráty vůdce, se začínaly vytrácet do noci. Brzy stáli Gotrek s Felixem pod stíny Temného kruhu úplně sami.

Gotrek se na Felixe zlověstně podíval a ve vlasech měl sraženou krev. V čarodějném světle vypadal jako démon. "Byl jsem oloupen o impozantní smrt, človíčku."

Výhrůžně pozvedl sekeru. Felixe napadlo, jestli mu rozum stále zastírá bojová horečka a jestli ho přeseke napůl i přes jejich přísahu. Gotrek se k němu pomalu přibližoval. Pak se zašklebil. "Vypadá to, že se mě bohové rozhodli ušetřit pro ještě větší smrt."

Zarazil topůrko sekery do země a začal se smát, až mu po tváři tekly slzy. Když vyčerpal svůj smích, otočil se k oltáři a zvedl dítě. "Žije," řekl.

Felix začal prohledávat těla mrtvých. Odkryl jejich tváře. První z nich byla světlavá dívka, pokrytá šperky a modřinami. Další byl mladý muž, jemuž na krku visel téměř výsměšně amulet ve tvaru kladiva.

Nemyslím, že se vrátíme do toho hostince," poznamenal smutně.

* * *

Jedna místní pověst vypráví o dítěti nalezeném na schodech Shallyanína chrámu v Hartzrochu. Bylo ovinuté pláštěm ze sudenlandské vlny, prosáklým krví. Poblíž ležel váček se zlatem a dítě mělo kolem krku amulet ve tvaru kladiva. Kněžka odpřísáhla, že ve světle úsvitu viděla odjíždět černý kočár.

Místní z Hartzrochu vyprávějí jinou a strašnější pověst o tom, jak byli Ingrid Hauptmannová a Gunter, syn hostinského, zabití během nějaké strašné oběti Temným silám. Hlidka, která našla těla u Temného kruhu, se shodla na tom, že to musel být příšerný obřad. Těla vypadala, jako by byla rozsekána sekerou vedenou rukou démona.

VLČÍ JEZDCI

Nepamatuji si zcela přesně, za jakých okolností a kdy padlo rozhodnutí o naší cestě na jih za ztraceným zlatem Karaku osmi vrcholů. Žel bohu, i toto rozhodnutí, stejně jako většina jiných v onom období mého života, padlo v hostinci, pod vlivem nadměrného množství alkoholu. Domnívám se, že si vzpomínám na starého, bezzubého trpaslíka blábolícího o "zlatě" a zcela zřetelně si pamatuji lesk, který dostaly oči mého druha.

A snad je pro mého společníka příznačné, že na podkladě této chatrné výzvy byl ochoten riskovat své údy, případně život, na nejdivočejších a nejpustších místech, jež si lze představit. Nebo to snad bylo charakteristickým rysem "zlaté horečky" jeho lidu. Jak jsem měl později poznat, vábení tohoto lesknoucího se kovu mělo hroživou a mocnou sílu nad myšlením všech příslušníků této starobylé rasy.

Tak či tak bylo rozhodnutí cestovat za nejjihnější hranice Říše osudným a vedlo k setkáním a dobrodružstvím, jejichž děsivé následky mne stále pronásledují.

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek II., Herr Felix Jaeger (nakladatelství Altdorf Press, 2505)

"Věřte mi, pánové. Nestojím o žádné potíže," řekl upřímně Felix Jaeger. Rozpřáhl své prázdné ruce. "Jen tu dívku nechejte na pokoji. To je vše, oč žádám."

Opilí lovci kožešin se zle zasmáli.

"Jen tu dívku nechejte na pokoji," napodobil jeden z nich Felixe vysokým, šišlavým hlasem. Felix se rozhlédl po obchodní stanici, zda ho někdo nepodpoří. Několik málo mužů oděných do těžkých kožešin horalů na něj upíralo alkoholem zastřeně pohledy. Majitel obchodu, vysoký shrbený muž se zplihlými vlasy, se otočil a začal ukládat láhve zavařenin do hrubých dřevěných regálů. Žádní další zákazníci tam nebyli.

Jeden z lovců, obrovský chlap, se najednou objevil přímo nad ním. Felix zahlédl v jeho vousech kousky sádky. Když otevřel ústa, aby mohl mluvit, zápach levné brandy přehlušil dokonce i zápach žluklého medvědího tuku, kterým se lovci mazali proti zimě. Felix sebou škubl.

"Hele, Hefe, máme tady městskýho hošánka," ozval se lovec.

"Mluví hezky fajnově."

Ten, kterého lovec nazval Hefem, vzhlédl od stolu, na kterém držel vzpírající se dívku.

"Jo, Larsi, mluví fakt fajnově a má taky moc fajnový vlasy, jako zralý obilí. Skoro bych ho moh mít za holku."

"Když se vracím z hor, nejsem vybírávej. Víš ty co: nech si tu holku. Já si vezmu tady toho fajnovýho hošánka."

Felix cítil, jak mu obličej zalévá ruměncem. Začínal se zlobit. Svůj vztek zakryl úsměvem. Chtěl se vyhnout potížím, pokud by to bylo možné. "Ale pánové, toho přece není vůbec třeba. Nechte mě, ať vám koupím pití."

Lars se otočil k Hefovi. Třetí horal se rozřehtal. "A má taky prachy! Dnes večer mám štěstí."

Hef se ušklíbl. Felix se kolem sebe zoufale rozhlédl, když se k němu obrovský muž blížil. Kde zase, zatraceně, vězí Gotrek? Proč ten trpaslík nikdy není nablízku, když je ho skutečně třeba? Otočil se k Larsovi čelem. "Dobře, omlouvám se, že" jsem rušil. Bude rozumnější, když vás nechám na pokoji." Viděl, že se Lars nechal ukolébat a přestal si dávat pozor.

Felix ho nechal přijít blíže. Díval se, jak lovec roztahuje ruce jako k objetí - a pak mu vrazil koleno do slabin. Z velikého muže hlasitě vyšel všechen vzduch jako z kovářských měchů. Se záupněm za lapal po dechu. Felix popadl lovcovy vousy a strhl jeho hlavu dolů, kde se setkala s jeho kolenem.

Slyšel praskání lámaných zubů a lovcova hlava odskočila dozadu. Lars spadl na zem, lapaje po vzduchu, s rukou v rozkroku.

"U Taala, co to má znamenat?" zvolal Hef. Obrovský lovec se ohnal po Felixovi a toho síla úderu odhodila přes celou místnost, až narazil do stolu. Přitom převrhl korbek piva, který na něm stál.

"Promiňte," omluvil se Felix poplašenému majiteli piva. Pak se pokusil zvednout stůl a mrštit jím po svém protivníkovi. Svaly na rukou se mu napnuly k prasknutí, ale nehnul jím ani o palec.

Piják za stolem se na něj podíval a šibalsky poznamenal: "Nemůžeš ho zvednout. Je přidělaný k podlaze. Kvůli rvačkám."

"Děkuji za informaci," řekl Felix a vzápětí ucítil, že ho někdo chytá za vlasy. V příštím okamžiku narazil hlavou do stolu a lebka mu explodovala bolestí. Před očima se mu roztančily rudé skvrny. Na obličejí cítil vlhkost. Krvácím, pomyslel si, než si uvědomil, že je to jen rozlité pivo. Pak jeho hlava narazila o stůl podruhé. Jako z velké dálky uslyšel blížící se kroky.

"Drž ho, Kelle. Trochu si s ním pohrajeme za to, co udělal Larsovi." Felix poznal Hefův hlas.

Felix se zoufale ohnal za sebe a jeho loket se střetl s tuhými svaly Kellova břicha. Stisk v jeho vlasech trochu povolil. Felix se vytrhl a otočil se k svým protivníkům čelem. Pravou rukou horečně pátral po džbánu od piva. Jako přes mlhu viděl blížící se obrovské lovce. Dívka už byla pryč, Felix si všiml, jak se za ní zavřely dveře. Uslyšel její křik o pomoc. Hef si mezitím z opasku vytahoval nůž. Felixovy prsty se sevřely na uchu džbánu. Pak se ohnal a zasáhl džbánem Kellův hranatý obličej. Lovcova hlava se úderem otočila na bok, pak Kell vyplivl krev a s přehloupým úsměvem se otočil k Felixovi.

Prsty se svaly z ocele sevřely Felixovo zápěstí. Tlak ho přiměl neochotně upustit džbán. Přes jeho zoufalý odpor mu mnohem silnější Kell zkroutil ruku za záda. Pach medvědího loje a lovcova těla byl téměř k nevydržení. Felix zavrčel a pokusil se vysmeknout, jenže jeho snažení bylo marné.

Něco ostrého se dotklo jeho hrdla. Felix se podíval dolů. Hef mu před krkem mával dlouhým nožem. Felix ucítil dobře naolejovanou ocel. Viděl svou vlastní krev téct po žlábků na noži. Ztuhl. Jediné, co teď musel Hef udělat, bylo trochu se naklonit - a Felix by kráčel Morrovým královstvím.

"To od tebe vůbec nebylo hezké, chlapče," začal Hef. "Starý Lars chtěl jenom ukázat, jak tě má rád, a ty jsi mu rovnou vyrazil zuby. Co myslíš, že s tebou teď uděláme, když jsme s ním kámoši?"

"Šabíjte toho šmrkáče," zašišlal Lars. Felix cítil, jak Kell tlačí jeho ruku ještě výš, až se začal obávat, že mu jí zlomí. Zasténal bolestí.

"Jo, myslím, že přesně tohle uděláme," přikývl Hef.

"To nemůžete," ozvalo se zpoza výčepního pultu. "To by byla vražda."

"Drž hubu, Pajku! Nikdo se tě na nic neptal."

Felix pochopil, že to vážně hodlají udělat. Pití v nich probudilo násilnickou náladu a byli připraveni zabít. Felix jim dal jen záminku, kterou potřebovali.

"Už je to dlouho, co jsem zabil tak pěkného chlapečka," řekl Hef a zatlačil špičku nože o malinký kousek hlouběji do kůže na Felixově krku. Felixovi bolest zkřivila tvář. "Budeš žebrot, chlapečku? Budeš žebrot o život?"

"Vem tě čert," odsekl Felix. Chtěl na něj plivnout, měl ale sucho v ústech a kromě toho se cítil slabý v kolenou. Chvěl se. Zavřel oči.

"Teď už nemluviš tak fajnově co, městský hošánku?" Felix slyšel burácení smíchu v Kellově hrdle. Tak tohle je to

místo kde zemřu? napadlo ho poněkud nemístně. Nějaká zapadlá díra v Šedých horách.

Místností proběhl závan mrazu a ozval se zvuk otevíraných dveří.

"První, kdo ublíží tomu človíčkovi, zemře okamžitě," ozval se hluboký hlas znějící jako skřipání kamene o kámen. "Ale tomu druhému už věnuj u víc času."

Felix otevřel oči. Přes Hefova ramena viděl Gotreka Gurnissona, trolobijce. Trpaslíkova nízká postava se rýsovala ve dveřích a vyplňovala celou jejich šířku. Na výšku měřil tolik jako devítiletý chlapec, ale svalů měl za dva silné muže. Světlo pochodní osvětlovalo podivné tetování na jeho napůl obnaženém těle a jeho oční důlky schovalo do stínu, ze kterého se třpytily jen šílené oči.

Hef se zasmál a řekl, aniž se otočil: "Vypadni, nebo si to s tebou vyřídíme hned, jak skončíme tady s tvým kámošem."

Felix cítil, jak sevření na jeho ruce povolilo. Kell ukázal přes rameno ke dveřím.

"Ano?" otázal se Gotrek, vešel ztěžka do místnosti a potřásl hlavou, aby se zbavil sněhu ve velkém hřebenu na oranžovo nabarvených vlasů. Řetěz, který se mu táhl od nosu k uchu, zazvonil. "Až s váma skončím, budete pištět jako usmrkaní elfové."

Hef se znova zasmál a otočil se ke Gotrekovi. Jeho smích odumřel do prskavého kašle. Barva se mu z obličeje vytratila, takže vypadal jako mrtvola. Gotrek se na něj zašklebil a odhalil přitom chybějící zub a pak přešel palcem po břitu obrovské obouruční sekery, kterou svíral jednou rukou o velikosti šunky. Z pořezaného místa volně kapala krev, ale trpaslík se jen zašklebil ještě více. Nůž vypadl Hefovi na podlahu.

"Nechceme žádné problémy," řekl Hef. "A už vůbec ne s trolobijcem."

Felix se mu nedivil. Žádný přičetný muž by nezkrížil cestu nikomu z té sebevražedné sekty zuřivých bojovníků. Gotrek se na ně díval a pak lehce zaťukal násadou sekery o podlahu. Felix využil příležitosti a rychle zvětšil vzdálenost mezi sebou a lovcem.

Hef začínal propadat panice. "Podívej, my nechceme žádný trouble. Jenom jsme si dělali srandu."

Gotrek se zle zasmál. "Taková sranda se mi líbí. Myslím, že si taky nějakou udělám."

Trolobijce se začal blížit k Hefovi. Felix viděl, jak se Lars zvedá a leze ke dveřím v naději, že se mu podaří proklouznout kolem zaneprázdněného trpaslíka. Gotrek mu však botou přišlápl ruku a jeho došlápnutí bylo provázeno křupnutím, při kterém sebou Felix mimovolně trhl. Ne, dnes večer Lars neměl štěstí, řekl si pro sebe.

"Kam myslíš že jdeš? Měl bys zůstat s kamarádama. Dva proti jednomu, to není vyrovnané."

Hef se úplně zhroutil. "Nezabíjej nás," žebrol. Mezitím Kell ustoupil stranou, čímž se zase přiblížil Felixovi. Gotrek se postavil přímo před Hefa. Ostří trolobijcovy sekery spočívalo na Hefově krku. Felix na její prastaré hlavici viděl runy, rudě se třpytící ve světle pochodní.

Gotrek pomalu zavrtěl hlavou. "Co je? Jste tu tři. Proti človíčkovi vás bylo dost. Spadlo vám srdce do kalhot?"

Hef idiotsky přikývl, vypadal, že asi začne plakat. V jeho očích Felix viděl pověrečnou hrůzu z trpaslíka. Vypadal, jako by měl každou chvíli omdlít.

Gotrek ukázal na dveře. "Vypadněte!" zařval. "Nebudu si špinit ostří na takových babách."

Lovci se rozběhli ke dveřím a Lars přitom silně kulhal. Felix uviděl, jak dívka uhnula, aby mohli projít. Pak za nimi zavřela dveře.

Gotrek se zahleděl na Felixe. "To už si ani nemůžu odskočit odpovědět na volání přírody, aby ses hned nenamočil do nějakého maléru?"

"Možná bych vás měl doprovodit," řekl Felix, přičemž si zblízka prohlížel dívku. Byla malá a štíhlá, a její obličej by byl býval nezajímavý, nebýt velkých tmavých očí. Přehodila přes sebe plášť z hrubé sudenlandské vlny a sevřela v náručí balíček, který si na stanici koupila. Stydlivě se na něho usmála. Ten úsměv její bledý hubený obličej úplně změnil, pomyslel si Felix. Skoro zkrásněla.

"Snad byste mohl, pokud by vás to příliš neobtěžovalo."

"Naprosto ne," ujistil ji. "Možná že ti surovci ještě někde číhají."

"To pochybuju. Váš kamarád je hrozně vyděsil."

"Tak mě alespoň nechte, abych vám pomohl s těmi bylinkami."

"Má paní mě poslala právě pro tyhle - přinášejí úlevu při omrzlinách. Cítila bych se lépe, kdybych je mohla nést sama."

Felix pokrčil rameny. Vykročili do mrazivého vzduchu a od úst jim dech vycházel v bílých obláčkách. Ve světle obou měsíců vypadaly Šedé hory jako obři. Světlo měsíců se odráželo jen od jejich sněžných vrcholů, takže se zdálo, že jsou to ostrůvky na nebi, plující po moři stínů.

Kráčeli špinavým městečkem chatrčí, jež vyrostlo kolem obchodní stanice. V dálce viděl Felix světla a slyšel tiché bučení dobytka a tlumený dusot koní. Šli k táboru, kam zrovna přijížděli další lidé.

Výchrtlí vojáci s propadlými tvářemi choulící se do roztrhaných halen, na nichž bylo možno rozeznat znamení šklebicího se vlka, doprovázeli káry tažené vyhublým dobyt看em. Unavení vozkové oděni jako sedláci na ně zírali. Vedle vozů sedly ženy, zachumlané v šálách, přes hlavu šátky, které zakrývaly jejich rysy. Z vozů občas vykuklo nějaké dítě, aby si je prohlédlo.

"Co se děje?" zeptal se Felix. "Vypadá to jako vesnice na pochodu."

Dívka se podívala na vozy a zpět na něj. "Jsme poddaní Gottfrieda von Diehla. Jedeme s ním do vyhnanství, do zemí Hraničních knížat."

Felix se zastavil, aby se mohl zadívat na sever. Cestou přijížděly další vozy následované kulhajícími opozdilci, kteří svírali své poloprázdné vaky, jako by obsahovaly všechno zlato Arábie. Felix zmateně zavrtěl hlavou.

"Museli jste přijít přes Průsmyk černého ohně," řekl. On a Gotrek prošli pod horami, starými trpasličími cestami. "A na to už je pozdě. Už tam musí být první bouře. Průsmyk je schůdný jenom v létě."

"Náš pán dostal lhůtu, že do konce roku musí opustit Říši." Otočila se a pokračovala ke kruhu vozů, které poskytovaly

jednoduchou ochranu proti větru. "Vyrazili jsme včas, ale potkala nás řada nehod, které nás zpomalily. V samotném průsmyku jsme byli zavaleni lavinou. Měli jsme velké ztráty."

Odmělčela se jako by si připomínala nějaké osobní hoře. "Říkají, že to byla kletba von Diehlů. Že jí baron nikde neunikne."

Felix ji následoval. Nad ohni viselo několik kotlíků. Stál tam také velký kotel, ze kterého vycházela pára. Dívka na něj ukázala.

"Kotel mé paní. Už na ty bylinky čeká."

"Tvoje paní je čarodějnice?" zeptal se Felix. Vážně se na něj podívala.

"Ne, pane. Je to čarodějka s dobrými doporučeními, která se učila v samotném Middenheimu. Je baronova poradkyně ve věcech magie."

Dívka přistoupila ke schůdkům velkého vozu pokrytého tajemnými znaky. Začala po schůdcích stoupat. Pak se zastavila a s rukou na klíce dveří se otočila zpět k Felixovi.

"Děkuji za pomoc," řekla.

Naklonila se k němu, lehce ho políbila na tvář, potom se zase otočila ke dveřím a otevřela je. Felix jí položil ruku na rameno a jemně ji zadržel.

"Jak se vlastně jmenuješ?"

"Kirsten," odpověděla. "A vy?"

"Felix. Felix Jaeger."

Ještě než zmizela uvnitř vozu, usmála se na něj. Felix stál a díval se na zavřené dveře, mírně zmatený. Pak se pomalu vrátil do stanice a cítil se při tom, jako by kráčel po vzduchu.

"Zbláznil ses?" zhrozil se Gotrek. "Chceš abychom jeli s nějakým zrádcem a jeho ubohým doprovodem? Zapomněl jsi proč jsme tady?"

Felix se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo nesleduje. Není důvod k obavám, ujistil se. On i trollobijce popíjeli pivo v nejtemnější koutě stanice. Pár opilců chrápal na hrubých stolech a rozmrzelé, zamračené trpaslíkovy pohledy udržovaly zvědavce ve slušném odstupu.

Felix se spiklenecky naklonil dopředu. "Podívej se, dokonale to dává smysl. Chceme projít zemí Hraničních knížat, stejně jako oni. Bude pro nás bezpečnější, když se k nim přidáme."

Gotrek se na Felixe zahleděl s nebezpečným výrazem v obličeji. "Naznačuješ snad, že bych měl strach z nebezpečí na cestě?"

Felix zavrtěl hlavou. "Nikoli. Říkám, že by naše cesta mohla být snazší a navíc bychom mohli dostat za naše služby zaplacení, pokud bychom barona přesvědčili, aby nás najal."

Gotrek se při zmínce o penězích rozzářil. Všichni trpaslíci jsou v jádru lakomci, pomyslel si Felix. Gotrek chvíli vypadal, že situaci zvažuje, a pak zavrtěl hlavou. "Ne. Jestli toho barona vyhnali, je to zločinec a ještě by ho mohlo napadnout pošilhávat po mém zlatě." Sehnul hlavu a rozhlédl se kolem s prohnáním paranoika. "Ten poklad je jenom náš, můj a tvůj. Hlavně můj, protože skoro všechno bojování odedřu sám."

Felix cítil, jak se o něj pokouší smích. Nebylo nic horšího než trpaslík postižený zlatou horečkou.

"Gotreku, nevíme jistě ani to, jestli vůbec nějaký poklad je. Jediné co máme, je žvanění nějakého senilního zlatokopa, který o sobě tvrdí, že viděl ztracené zlato Karaku osmi vrcholů."

Přitom si Faragrim málem ani nepamatoval, jak se jmenuje."

"Faragrim byl trpaslík, človíčku. Trpaslík nikdy nezapomíná pohled na zlato. Víš, co vy lidé máte za problém? Nemáte úctu ke starším. Naši si Faragrima váží."

"Pak se není čemu divit, když jsou vaši v tak hrozně situaci," zamumlal Felix.

"Cože?"

"Nic. Jenom mi řekni: Proč se Faragrim pro poklad nevrátil sám? Měl na to osmnáct let."

"Protože byl patřičně opatrný v daňových záležitostech."

"Myslíš lakomý."

"Nazvi si to, jak chceš. Zmrzačil ho hlídač. A nenašel nikoho, komu by mohl věřit."

"Tak proč to tobě hned řekl?"

"Naznačuješ snad, že nejsem hoden důvěry?"

"Ne. Podle mě se tě chtělo jenom zbavit, chtěl, abys odešel z jeho hostince. Vymyslel si báchorku o největším pokladu na světě, co ho hlídá největší trol na světě. Věděl, že mu na to skočíš. Věděl, že díky té povídačce budeš na míle daleko od jeho pivního sklípku než se naděje."

Gotrek naježil vousy a rozzlobeně zavrčel. "Nejsem takový blázen, človíčku. Faragrim to odpřísáhl při vousech svých předků."

Felix nahlas zasténal. "A předpokládám, že trpaslík ještě nikdy přísahu neporušil."

"No, jen výjimečně," přiznal Gotrek. "Ale tady téhle věřím."

Felix viděl, že se nedá nic dělat. Gotrek chtěl, aby ten příběh byl pravdivý, takže pro něj pravdivý byl.

Je jako zamilovaný muž, pomyslel si Felix. Skrze zeď iluzí, kterou si kolem milé zbudoval, nevidí její slabosti. Gotrek se hladil ve vousech a hleděl do prázdna, ztracen ve svých představách o pokladech střežených troly. Felix se rozhodl, že je čas vynést svůj trumf.

"Znamenalo by to, že bychom nemuseli jít pěšky," prohodil. "Cože?" odfrkl si Gotrek.

"Jestli se domluvíme s tím baronem. Mohli bychom jet na voze. Vždycky si stěžuješ, že tě bolí nohy. Takhle jim můžeš ulevit. Přemýšlej o tom," pokračoval v lákání. "Dostaneme zaplacení a nebudou tě bolet nohy."

Gotrek vypadal, že znova přemýšlí. "Vidím, že nebudu mít klid, dokud ti nedám za pravdu. Dobře. Ale mám jednu podmínku. "

"Jakou?"

"Ani zmínku o našem úkolu. Nikomu."

Felix souhlasil. Gotrek pozvedl jedno huňaté obočí a prohnal se na Felixe podíval.

"A nemysli si, že nevím, proč tě tak láká cesta s baronem, človíčku. "

"Co myslíš?"

"Ty jsi zamilovaný do té holky, co jsme ji tu potkali, že jo?"

"Ne," vyprskl Felix. "Proč tě to napadlo?"

Gotrek se hurónsky zasmál, čímž probudil několik podřimujících opilců.

"Tak proč jsi zrudl, človíčku?!" zaburácel vítězně.

Felix zaklepal na dveře vozu, který, jak mu řekli, patřil baronovu vojenskému veliteli. "Dále," ozval se hlas. Felix otevřel dveře a na jeho nos záutočil puch medvědího sádla. Felix sjel rukou k jílcí meče.

Uvnitř vozu se tísnilo pět mužů. Ve třech z nich Felix poznal lovce, se kterými měl tu čest minulý večer. Dalším byl mladý muž s jemnými rysy, oblečený v drahém oděvu, ostříhaný nakrátko podle módy militantní aristokracie. Zbývajícím byl vysoký statný muž oděný do jelenice. Byl opálený a vypadal, že mu táhne na třicet, přestože jeho vlasy byly stříbřitě šedé. Na zádech měl zavěšený toulec s černě opeřenými šípy a poblíž jeho ruky ležel silný dlouhý luk. Ti dva muži na sebe byli podobní jako členové jedné rodiny.

"To je ten parchant," procedil Lars přes mezery v zubech.

Oba muži si vyměnili pohledy.

Felix se na ně ostražitě díval. Šedovlasý muž si ho také prohlížel - a také odhadoval.

"Takže vy jste ten mladý muž, který vyrazil zuby jednomu z mých průvodců," ozval se.

"Jednomu z průvodců?"

"Ano. Manfred a já jsme je minulé léto najali, aby nás provedli nížinami Hřmící řeky."

"Ale jsou to horalové," namítl Felix, jen aby získal nějaký čas. Uvažoval, jak komplikovaný bude problém, který se před ním nečekaně vynořil.

"Jsou to lovci," řekl draze oblečený mladík hlasem s kultivovaným přízvukem. "Procházejí také nížinami, když hledají zvěř."

Felix rozpráhl ruce. "To jsem nevěděl."

"Co od nás chceš?" zeptal se šedovlasý muž.

"Hledám práci jako žoldněf. Hledal jsem baronova velitele."

"To jsem já," odpověděl. "Dieter. Jsem také baronův vrchní lesník, psovod a sokolník."

"Majetek mého strýce potkaly věru špatné časy," dodal mladý muž.

"To je Manfred, synovec a dědic Gottfrieda von Diehla, barona Vennlandských plání."

"Bývalého barona," opravil ho Manfred. "Tedy od doby, co se hraběnka Emmanuelle rozhodla raději vyhnat mého strýce a zabavit jeho pozemky, než aby potrestala pravé zločince."

Povšiml si Felixova nechápavého pohledu. "Náboženské neshody, však to znáte. Má rodina je ze severu a uctíváme požeňnaného Ulrika. Naši jižní sousedé jsou přesvědčení sigmarité.

V těchto netolerantních dobách to byla jediná záminka, jakou potřebovali k tomu, aby mohli obsadit vytouženou zemi. A protože to byli bratrance baronky Emmanuelle, byli jsme vyhnáni za vyvolání války."

Znechuceně zavrtěl hlavou. "Politika Říše, že?"

Dieter pokrčil rameny a otočil se k horalům. "Počkejte venku," poručil. "Musím něco projednat s panem...?"

"Jaeger. Felix Jaeger."

Lovci zmizeli - Lars však ještě stačil po Felixovi nenávisťně blýsknout pohledem, když kolem něj procházel. Felix se podíval i přímo do jeho krví podlitých očí. Jejich pohledy se na okamžik střetly a pak už po lovcích nezbylo nic než stopa pachu medvědího sádla ve vzduchu.

"Obávám se, že jste si udělal nepřítele," poznamenal Manfred.

"To mi nedělá starosti."

"Ale mělo by, pane Jaegere. Takoví muži se umí zlobit," přidal se Dieter. "Ptal jste se na práci?"

Felix přikývl. "Můj společník a já -"

"Trolobijce?" pozvedl obočí Dieter.

"Ano. Gotrek Gurnisson."

"Jestli chcete práci, máte ji. Země Hraničních knížat jsou nebezpečné a takové bojovníky budeme potřebovat. Bohužel nemůžeme zaplatit mnoho."

"Statky mého strýce jsou velmi hubené," vysvětlil Manfred.

"Nežádáme o mnoho více než postel, stravu a přepravu," řekl Felix.

Dieter se zasmál. "Tak dobrá. Jestli chcete, můžete s námi cestovat. Jestli budeme napadeni, budete muset bojovat."

"Máme tu práci?"

Dieter mu podal dvě zlaté mince. "Vzali jste baronovo zlato."

Jste naši lidé." Šedovlasý muž otevřel dveře: "Jestli nás nyní omluvíte, musíme probrat plán cesty."

Felix se oběma poklonil a odešel.

"Ještě okamžik."

Felix se otočil a spatřil, jak k němu z vozu seskakuje Manfred. Mladý šlechtic se usmál.

"Dieter je strohý, ale zvyknete si na něj."

"Jistě, mylorde."

"Říkej mi Manfrede. Jsme v pohraničí, ne na dvoře hraběnky z Nulnu. Společenské postavení tady není tak důležité."

"Dobře, mylor- Manfrede."

"Chtěl jsem ti jen říci, že včera večer jsi udělal správnou věc. Postavit se za dívku, i když je to služka té čarodějnice... Oceňuji to."

"Děkuji. Mohu se tě také na něco zeptat?"

Manfred přikývl. Felix si odkašlal: "Mezi žáky z Altdorfu, mého rodného města, není jméno Manfreda von Diehla zcela neznámé. Mluví se o vás jako o dramatikovi."

Manfred se rozzářil. "Ano, to jsem já. U Ulrika - vzdělanec. Kdo by si byl pomyslel, že tady na nějakého narazím? Herr Jaeger, my dva si budeme rozumět. Viděl jste Podivný květ? Líbil se vám?"

Felix svou odpověď pečlivě zvážil. Příliš se o tu hru nestaral - pojednávala o úpadku šlechtičny do šílenství, když zjistila, že je mutant, který se mění ve zvíře. Podivný květ postrádal upřímnou lidskost her největšího dramatika Říše, Detlefa Siercka. Nicméně byla velmi aktuální v těchto dnech, kdy mutantů neustále přibývalo. Hraběnka Emmanuelle ji zakázala, rozpomněl se Felix.

"Bylo to velmi působivé, Manfrede. A velice znepokojující."

"Velice znepokojující! Výborně! Ano, výborně! Teď musím jít navštívit svého churavějícího strýce. Doufám, že než bude naše výprava u konce, ještě si promluvíme."

Uklonili se navzájem, šlechtic se otočil a odkráčel.

Felix se za ním díval; nemohl si sladit obraz potrhlého, přívětivého mladého šlechtice a skličující scény z jeho děl, pojednávající o Chaosu. Mezi odborníky v Altdorfu byl Manfred von Diehl známý jako vynikající dramatik - a rouhač.

Brzy zrána byli vyhnanci připraveni vyrazit na cestu. V čele roztroušeného průvodu spatřil Felix starého bělovlasého a očividně unaveného starce, oblečeného do sobolí kožešiny a sedícího na černém válečném oři. Popojel pod rozvinutý prapor, který držel Dieter. Manfred vedle něj se naklonil ke starci, aby mu něco řekl. Baron pokynul a celá karavana se dala do pohybu.

Felix z toho pohledu cítil rozechvění. Opájel se pohledem na řadu vozů a kár a na jejich stráž - ozbrojené jezdce.

Konečně se vyšplhal na zásobovací vůz, který s Gotrekem zabrali vyhublému starému sluhovi oblečenému v baronově livěji.

Kolem nich čnely k obloze hory jako šedí obří. Jejich těla byla posetá tečkami stromů a po úbočí stékaly jako rtuť potůčky vstříc pramenům Hmíci řeky. Déšť se sněhem tlumil drsné obrysy krajiny a propůjčoval jí divokou krásu.

"Je čas znovu vyrazit," zanařikal Gotrek, když si chytil hlavu, oči kalné kocovinou.

S rachotem se prodral celým průvodem dopředu. Za nimi pověsili ozbrojenci své kuše přes ramena, zabalili se těsněji do pláštíků a zahájili pochod. Jejich klení se mísilo s nadávkami vozků, práskáním bičů a bučením dobytka. Někde začalo plakat dítě. Za nimi začala hlubokým melodickým hlasem zpívat nějaká žena. Pláč dítěte utichl. Felix se předklonil a pokoušel se zahlédnout Kirsten mezi lidmi, plahočícími se ve sněhové břečce vstříc zvlněné krajině, která se před nimi rozprostírala jako mapa.

Cítil, jak ho obklopuje klid a nechal se unášet vším tím pohybem, jako by k cíli plul po řece. Cítil se být součástí té putující společnosti, což byl pocit, který si nevychutnal už dlouho. Usmál se, ale ze snění ho rýpnutím do žeber vytrhl Gotrek. "Měj oči otevřené, človíčku. V těchhle horách a taky v krajích u jejich úpatí se prohánějí orci a skřeti."

Felix se na něj zadíval, a když se jeho pohled upřel znovu do krajiny, už neobdivoval její divokou krásu. Sledoval místa, ze kterých bylo možno ze zálohy útočit.

Felix se zadíval nazpět k horám. Necítil lítost nad tím, že opouští bezútěšnou vysočinu. Několikrát byli napadeni skřety se zelenou kůží a štíty nesoucícími znamení rudého pařátu. Vlčí jezdce se podařilo zahnat, ale neobešlo se to beze ztrát. Felixovy oči byly zarudlé nedostatkem spánku. Jako všichni válečníci i on si vzal dvojité hlídky, protože jezdci útočili vždy v noci. Jen Gotrek se zdál být zklamaný nezájmem skřetů o jejich pronásledování.

"U Grungniho," zaklel trpaslík. "Co Dieter sestřelil jejich velitele, už jsme je ani nezahledli. Když za sebou nemají svoje vůdce, aby je kopali do zadku, jsou všichni skřeti zbabělci. Škoda. Nic tak nepovzbudí chuť k jídlu, jako zabít si nějakého toho skřeta. Takové cvičení prospívá zdravému zažívání."

Felix na něj úkosem pohlédl. Pak ukázal palcem k vozu, od něhož odcházely Kirsten a vysoká žena ve středních letech. "Řekl bych, že ranění ve voze se s tvou představou zdravého cvičení neztotožňují, Gotreku."

Trpaslík pokrčil rameny. "V tomhle životě člověk prostě občas k nějaké té ráně přijde, človíčku. Buď rád, že jsi to nebyl ty."

Teď už toho měl Felix dost. Zvedl se ze sedátka a seskočil na blátivou zem.

"Neboj se, Gotreku. Budu nablízku, abych dokončil ságu o tobě. Přece nemohu chtít porušit přísahu, že?"

Gotrek se na něj díval, jako by v jeho slovech hledal stopu sarkasmu. Felix se tvářil naprosto bezvýrazně. Trpaslík bral tuto záležitost smrtelně vážně - po smrti se chtěl stát hrdinou ságy a chtěl, aby byl vzdělaný Felix u něj a postaral se o to. Felix zavrtěl hlavou a odešel k místu, kde stála Kirsten se svou paní.

"Dobrý den, Frau Winter. I tobě, Kirsten." Obě ženy se na něho unaveně podívaly. Obličej čarodějky byl zamračený, přestože její přivřená a jakoby plazí oči neměly žádný výraz. Upravila si jedno z havraních pírek, jež měla vetknutá do vlasů.

"Co je na něm dobrého, Herr Jaeger? Další dva muži podlehlí svým zraněním. Ty šipy byly otrávené. U Taala, jak nenávidím tyhle vlčí jezdce!"

"A kde je doktor Stockhausen? Myslel jsem, že vám pomáhá."

Žena se zasmála. Možná trochu cynicky, pomyslel si Felix.

"Dohlíží na baronova dědice. Mladý Manfred se řízl do ruky. Stockhausen raději nechá zemřít dobré muže, než by dopustil, aby se jeho malému Manfredovi něco stalo."

Otočila se a odkračela; vlasy i plášť ji vlály ve větru. "Nevšímejte si mé paní," ozvala se Kirsten. "Mistr Manfred ji zesměšnil v jedné ze svých her. Pořád z toho má vztek. Ve skutečnosti je to ale dobrá žena."

Felix se na ni podíval a přemýšlel o tom, proč jeho srdce bije tak nahlas a proč má dlaně tak zpocené. Vzpomněl si, co říkal Gotrek v hospodě a začervenal se. Dobře, připustil, Kirsten se mu líbí. Co je na tom špatného? Možná jenom to, že nemusí přitahovat také on ji. Rozhlédl se okolo a nenacházeje slova se snažil vymyslet, co říci. Nedaleko si děti hrály na vojáky.

"Jak se máš?" vyrazil ze sebe nakonec.

Zatvářila se mírně zaskočeně. "Dobře. Včera v noci jsem se bála - když vyli vlci a létaly šípy, ale teď... Ve dne se to zdá tak neskutečné."

Za jejich zády, z vozu, se ozvalo sténání muže v agonii. Na okamžik se obrátila, aby se tam podívala a pak její tvář ztvrdla do kamenného výrazu.

"Starat se o zraněné není pěkná práce," řekl Felix. Pokrčila rameny. "Zvykneš si na to."

Felixovi přeběhl mráz po zádech, když takový výraz spatřil na tváři ženy jejího věku. Byl to výraz žoldáků, jejichž zaměstnáním byla smrt. Když se podíval okolo, povšiml si dětí hrajících si poblíž vozu se zraněnými. Jedno dítě střílelo z pomyslné kuše - jiné zasípal, chytilo se za hrudník a svalilo se na zem. Felix se cítil osamělý a najednou také příliš daleko od domova. Klidný, bezpečný život básníka a studenta, který zanechal v Altdorfu se odtud jevil jako cizí příběh, jenž se stal kdysi velmi dávno. Předpokládal, že zákony a ti, kdo dohlíželi na jejich dodržování, zůstali za Šedými horami. "Život tu nemá velkou cenu, co?" poznamenal. Kirsten se na něj podívala a její výraz zase změkkl. Vzala ho za ruku.

"Pojď někam, kde je čistší vzduch," řekla.

Za nimi se křik dětí prolínal s úpěním umírajících mužů.

* * *

Když vyjeli z hor, uviděl Felix město. Bylo pozdní odpoledne. Vlevo, na východě, bylo vidět zákrut bystré Hřmící řeky a za ní majestátní vrcholy Hor na konci světa. Na jihu viděl další pohoří, jehož vrcholy se sklíčeně táhly do dále. Byly holé a zlověstné a něco, co z nich vyzařovalo, způsobilo, že se Felix zachvěl.

V údolí mezi oběma pohořími leželo opevněné městečko.

Jeho branou zrovna proudily malé bílé tečky, nejspíš ovce.

Dieter na Felixe kývl. "Ty se umíš vyjadřovat uhlazeně," řekl. "Jdi a zkus se s nimi dohodnout. Řekni těm lidem, že nejsme nebezpeční."

Felix se zahleděl na vysokého vyhublého muže. Ve skutečnosti jde o to, že jsem postradatelný, pomyslel si, pro případ, že by domorodci nebyli přátelští. Chvilí si pohrával s myšlenkou poslat ho k čertu.

Dieter musel uhodnout, o čem uvažuje. "Vzal jsi baronovy peníze," připomněl mu.

To je pravda, uznal Felix. Také zvážil možnost teplé koupele a pití ve skutečné hospodě, spánek pod opravdovou střechou - všechen tenhle přepych mohlo nabídnout i to nejprimitivnější a nejodlehlejší město. Vyhledka byla velmi lákavá.

"Dej mi koně," řekl. "A bílou vlajku."

Když se šplhal na bujného válečného hřebce, snažil se nemyslet na to, co mohou podezřívaví lidé s luky udělat kurýrovi potenciálních nepřátel.

Šipka z kuše zasvištěla vzduchem a zapíchla se do země před kopyty Felixova oře. Felix se snažil udržet kontrolu nad zvířetem, které začalo couvat. V takových situacích vždy blahorečil svému otci, který trval na tom, že jezdecké umění je součástí vzdělání mladého zámožného gentlemana.

"Nepřibližuj se, cizince, nebo tě prošpikujeme šípy, ať máš bílý prapor nebo ne." Hlas byl chraptivý, ale silný. Jeho majitel byl zjevně zvyklý dávat rozkazy, které byly plněny. Felix znova získal vládu nad koněm.

"Jsem poslem Gottfrieda von Diehla, barona Vennlandských plání," zakřičel Felix. "Nejsme nebezpeční. Hledáme jen úkryt před živly a potřebujeme doplnit zásoby."

"Tady to nejde! Vyříd' svému baronu Gottfriedovi, že když je tak mírumilovný, může jet dál. Tohle je svobodné město Akendorf a o žádnou šlechtu tady nestojíme."

Felix zkoumal muže, který na něj křičel z věže brány. Zpod kovové helmy na něho hleděl bystrý a inteligentní obličej. Vedle sebe měl dva muže s kušemi, které neochvějně mířily na Felixe. Felixovi vyschlo v ústech a cítil, jak mu lepkavý pot stéká po zádech. Měl sice na sobě drátěnou košili, nicméně pochyboval, zda by byla něco platná proti šipkám vystřeleným na tak krátkou vzdálenost.

"Pane, jménem Sigmara, hledáme jen obvyklou pohostinnost."

"Odjed', chlapče, pohostinnosti se nedočkáte ani v Akendorfu ani v žádném jiném městě v těchto končinách. Zvlášť když cestujete s dvaceti rytíři a padesáti ozbrojenými pěšáky."

Felixe napadlo, jak dobré zvědy asi svobodné město má, že znali tak přesně jejich počty. Domyslel si, jak to chodí v tom zapadlém kraji. Baronových vojáků bylo příliš mnoho - žádný místní vládce jím nemohl otevřít brány města. V odloučených městech by to pro něj znamenalo ohrožení vlastní pozice. A Felix pochyboval, že by baronovi vojáci byli dost silní na to, aby dobyli pevnost s odhodlanými obránci.

"Máme zraněné," zakřičel. "Přijmete alespoň je?" Poprvé se na tváři muže na věži objevilo zaváhání, pak skoro omluvný výraz. "Ne. Vy jste sem dovedli tyhle přebytky hladové krky. Sami si je nakrmte."

"Ve jménu Shallye - paní soucitu - musíte jím pomoci."

"Nemusím nic, posle. Tady vládnú já, ne tvůj baron. Vyříd' mu, ať pokračuje podél Hřmící řeky na jih. Taal je mi svědkem, že je tam dost nezabrané země. Ať si tam zabere své území nebo ať obsadí nějakou opuštěnou pevnost."

Felix bezradně otočil svého koně. Byl si dobře vědom zbraní namířených na svá záda.

"Posle!" zakřičel pán Akendorfu. Felix se v sedle otočil, aby se na něj podíval. Ve slábnoucím světle spatřil v mužově obličejí ustaraný výraz.

"Co je?"

"Vyříd' baronovi, ať za žádnou cenu nejedí do vrchů na jihu. Ať se drží Hřmící řeky. Nevezmu si na svědomí, že jsem ho nevaroval před Geistemundskými kopci."

Něco v mužově hlase způsobilo, že se Felixovi postavily vlasy na zátylku.

"V těch kopcích straší, posle. Žádný člověk by neměl vystavovat svou nesmrtelnou duši nebezpečí tím, že se jimi pokusí projet."

"Nenechají nás vejít dovnitř. To je jasné," zakončil Felix, sleduje tváře v kruhu kolem ohně. Baron mu mírným pohybem levé ruky pokynul, aby se posadil, a obrátil své vlhké oči k Dieterovi.

"Akendorf dobyt nemůžeme, alespoň ne bez obrovských ztrát na životech. Nejsem zkušený v dobývání, ale tohle poznám," řekl šedovlasý muž. Pak se předklonil a hodil do ohně další větve. Oblak jisker se vznesl do chladného nočního vzduchu.

"Takže vy říkáte, že musíme pokračovat," řekl baron. Jeho hlas byl slabý a Felixovi připomínal šustění starého listí. Dieter přikývl.

"Snad bychom mohli jít na západ," přidal se Manfred. "Hledat naši zemi tam. Tak se budeme moci vyhnout kopcům, jestliže říkáte, že se jich je třeba bát."

"To tedy je," prohlásil Hef. I v hřejivé záři ohně vypadal jeho obličej bledý a nervózní.

"Cesta na západ je stejně bláznivý nápad," dodala Frau Winter. Felix si všiml, že se dívá přímo na Manfreda.

"A proč?" zeptal se.

"Mysli trochu, chlapče. Hory na východ se od doby, kdy padlo trpasličí království, hemží skřety. Takže čím dál bude země od Hřmící řeky, tím bude žádanější - bezpečnější před nájezdy. Bude tedy obsazena těmi nejsilnějšími místními vládci.

Každé město na západ od Akendorfu bude bráněno lépe než on."

"Znám zeměpis," usklíbl se Manfred. Rozhlédl se kolem ohně a setkal se s pohledy všech diváků. "Jestli budeme pokračovat na jih, dostaneme se ke Krvavé řece, kde je vlčích jezdců víc než červů ve zdechlině."

"Nebezpečí leží na všech stranách," zasípal starý baron. Podíval se přímo na Felixe a pohled jeho modrých očí byl ostrý jako břitva. "Není možné, že nám Akendorfský pán doporučil držet se řeky jen proto, abychom se stali snadným cílem útoku skřetů?"

Felix chvíli zvažoval svou odpověď. Jak mohl na základě krátkého rozhovoru poznat, jestli ten muž lhal nebo ne? Felix si byl velmi dobře vědom, že tím, co teď řekne, ovlivní osud všech členů průvodu. Poprvé v životě ucítil nejasný záblesk zodpovědnosti vůdce. Zhluboka se nadechl.

"Ten muž mi připadal upřímný, Herr baron."

"Mluvil pravdu," přidal se Hef, zatímco si nacípával dýmku.

Felix si všiml, jak si lovcovy prsty neklidně pohrávaly s troubelí. Hef se nahnul dopředu, z ohně vytáhl hořící větévku, zapálil si svou dýmku a teprve potom pokračoval: "Geistemundské kopce jsou zlé místo. Mezi lidmi se říká, že se tam před několika stovkami let usadili nějakí čarodějové z Bretonnie, nekromanti vyhnaní Slunečním králem. Našli mohyly lidí, kteří tamtudy procházeli za Starých časů a použili jejich kouzla, aby si oživilo vojsko. Než se místní smluvili s trpaslíky a zahnali je, skoro se jim podařilo dobýt celou oblast Hraničních knížat."

Felix cítil, jak mu po zádech přeběhl mráz. Musel se ovládat, aby se neohlédl za sebe do stínů.

"Lidi taky vyprávějí, že čarodějové a jejich spojenci ustoupili do mohyl, kde je trpaslíci zazdili a uzavřeli mocnými runami."

"Ale to se stalo před staletími," namítla Frau Winter. "Jejich kouzla jsou sice silná, ale mohla tak dlouho vydržet?"

"Nevím, paní. Ale vykradači hrobů se z Geistemundských kopců nikdy nevrátili. Někdy je v noci vidět v kopcích divné světlo a když jsou oba měsíce v úplňku, mrtví v hrobech jsou neklidní. Přicházejí si pro živé, aby krev mohla dát život jejich temným pánům."

"To je přece nesmysl," namítl doktor Stockhausen.

Felix sám si nebyl tak jistý. Předchozí rok na Geheimnisnacht zažil děsivé věci. Rychle tu vzpomínku zapudil.

"Půjďme-li na západ, určitě potkáme nebezpečí a není naděje, že tam najdeme útočiště," řekl baron a ve světle ohně vypadala jeho tvář vyhublá a hranatá. "Říkáte, že na jihu je volná země, třebaže možná hlídaná čarodějnými nepřáteli. Myslím, že bychom měli čelit nebezpečím na jihu. Možná tam budeme mít volnou cestu. Půjďme podél Hřmící řeky."

Jeho hlas nevyjadřoval přílišnou naději. Zněl jako hlas muže, který se odevzdal osudu. Felix si pomyslel, jestli baron netouží po smrti. V náladě, jakou vytvořil lovec svou strašidelnou povídkou, tomu byl Felix schopen uvěřit. V duchu si poznamenal, že musí zjistit víc o té kletbě von Diehlů. Pak si povšiml Manfredova obličejí. Mladý šlechtic uchváceně zíral do ohně a na jeho obličejí byl téměř blažený výraz.

"Myslím, že jsem našel inspiraci pro další hru," prohlásil nadšeně Manfred von Diehl. "Jádro bude tvořit nádherný příběh, který nám vyprávěl včera večer ten lovec."

Felix na něj úkradkem pohlédl. Kráčeli právě západně od průvodu, mezi vozy a zlověstnými pustými kopci.

"Může to být víc než jen povídačka nějakého lovce, Manfrede. Na mnoha starých legendách je kus pravdy."

"Ano, přesně tak. Přesně tak! Kdo by to mohl vědět lépe než já? Myslím, že bych tu hru měl nazvat Tam, kde chodí mrtví. Jen si to představ: stříbrné prsteny cinkají o kostnaté prsty, vysušená kůže živých mrtvol se leskne v magickém světle. Představ si krále, který spočívá stále stejný, nedotčený červy a který každý rok vstává z hrobu a hledá krev, aby prodloužil svou temnou vládu."

Při pohledu na ponuré, větrem ošlehané hory si Felix něco takového představil poměrně snadno. Ze čtyř set členů baronovy výpravy se jen tři odvážili vyjít do kopců. Přes den pátral doktor Stockhausen s Frau Winter po bylinkách schovaných mezi mechem obrostlými kameny. Když se vraceli pozdě večer k ostatním, mohli se setkat s Gotrekem. Trolobijce se do kopců vkrádal v noci, jako by pokoušel síly Temnoty.

"Jen si to pomysli," pokračoval Manfred spikleneckým šepem. "Představ si, že ležíš na posteli a slyšíš tiché přibližující se kroky. Slyšíš pouze svůj dech. Můžeš jen ležet a naslouchat bití svého srdce s vědomím, že v hrudi přichází už žádné netluče."

"A-ano," přerušil ho Felix rychle. "Určitě to bude úžasná hra. Až bude hotová, musíš mi ji dát přečíst."

Chtěl změnit téma hovoru a snažil se přijít na nějaké, které by mohlo zaujmout toho podivného mladého muže. "Víš, chtěl bych napsat báseň. Mohl bys mi říct něco bližšího o kletbě von Diehlů?"

Manfredův obličej ztuhl. Když si Felix všiml lesku v jeho očích, mimovolně se zachvěl. Pak Manfred potřásl hlavou, usmál se a stal se zase tím starým přátelským Manfredem.

"Vlastně není o čem vyprávět," usmál se. "Můj děd byl velmi zbožný člověk. Vždy upaloval čarodějnice a mutanty, aby to dokázal. O jedné hexensnacht upálil hezkou služku, jmenovala se Irina Trasková. Všichni se na to přišli podívat, byla totiž opravdu krásná. Když ji začaly olizovat plameny, volala pekelné mocnosti, aby pomstily její smrt. Aby zemřel on a aby hněv Chaosu postihl jeho dědice a potomky a také jejich děti. Temnota a její děti vás všechny pohltní, křičela."

Manfred zmlkl a zasmušile se zahleděl ke kopcům. "Co bylo dál?" pobídl ho Felix

"Krátce potom byl můj děd na lovu zabít tlupou bestii. Mezi jeho syny došlo k rozepří. Nejstarší, Kurt, byl dědicem. Můj otec a jeho bratr se vzbouřili a vyhnali ho. Mezi lidem se říká, že Kurt se stal loupežníkem a pak byl zabít bojovníkem Chaosu. Ovšem říká se také, že se vydal na sever a potkal ho daleko temnější osud."

"Můj otec zdědil titul barona a vzal si mou matku, Kateřinu von Wittgenstein."

Felix na něho vytřeštil oči. Wittgensteinové byli rodina s temnou pověstí, které se normální společnost vyhýbala. Manfred jeho pohled ignoroval. "Strýc Gottfried se stal válečným velitelem. Matka zemřela při mém porodu a otec zmizel. Gottfried se chopil moci. Od té doby se nám smůla lepí na paty."

Felix zahlédl na svahu postavu, která pospíchala dolů. Byla to Frau Winter a vypadala, že má velice naspěch.

"Zmizel?" zeptal se Felix roztržitě.

"Ano, ztratil se. Netrvalo dlouho a zjistil jsem, co se mu stalo."

Frau Winter dorazila až k nim a oslovila Manfreda. "Špatné zprávy," řekla. "Objevila jsem vchod do nitra kopce, tamhle na svahu. Je sice zapečetěný runami, ale cítím z něj obrovské nebezpečí."

V jejím tónu bylo něco, co jim zabraňovalo pochybovat o tom, co říkala. Odběhla do tábora. Manfred ji zezadu ještě propíchoval pohledem.

Felix se na něho znova zadíval. "vy jste se asi nikdy neměli rádi, co?"

"Nenávidí mne od doby, kdy mě baron jmenoval svým dědicem. Myslí si, že příštím baronem měl být její syn."

Felix pozvedl obočí.

"Ano, ty to nevíš? Dieter je její syn. Je to levoboček mého otce."

Světlo měsíce vykreslovalo na Hřmíci řecu strakatý vzor. Její vody se třpytily jako tekuté stříbro. Staré pokroucené stromy nahýbající se nad břehy připomínaly Felixovi číhající troly. Neklidně se kolem sebe rozhlédl. Něco je ve vzduchu, pomyslel si. Nějaké napětí, pocit, že něco není v pořádku.

S vypětím všech sil se snažil dostat pod kontrolu myšlenku, že se někde pohnulo zlo hladové po jeho životě, po životech všech členů baronova doprovodu.

"Děje se něco, Felixi? Dnes večer jsi jako duchem nepřítomný," řekla Kirsten.

Podíval se na ni a usmál se, nacházející radost v tom, že tady byla s ním. Obvykle se na jejich noční procházky poděl řeky těšil, ale dnes mezi ně vstoupila jeho předtucha.

"Ne. Jsem jenom unavený." Nemohl potlačit nutkání podívat se k nedalekým kopcům. Ve světle měsíců vypadal otvor ve svahu jako rozevřený chřtán.

"Je to tím místem, že ano? Je na něm něco nepřírodního. Cítím to. Je to jako když Frau Winter provádí nějaké to své nebezpečné kouzlo. Ježí se mi vlasy vzadu na krku. Jenom teď je to mnohem silnější."

Felix uviděl, jak se jí na tváři objevil výraz hrůzy a hned zase zmizel. Zadívala se přes vodu. "Pod těmi kopci přebývá něco starého a zlého, Felixi. Něco hladového. Můžeme tu umřít."

Felix ji vzal za ruku. "Jsme docela v bezpečí. Jsme pořád za řekou."

Jeho hlas se zachvěl a jeho slova nevyzněla příliš sebejistě.

Zněla spíš jako od vystrašeného chlapce. Oba se třásli.

"Všichni v táboře se bojí, kromě tvého kamaráda. Proč se Gotrek nebojí?"

Felix se potichu zasmál. "Gotrek je trolobijce. Přisahal, že bude hledat smrt, aby odčinil nějaký zločin. Vyhnali ho z domova, od rodiny a přátel. Na tomto světě nemá místo. Je statečný, protože nemá co ztratit. Může jen znovu získat svou čest úctyhodnou smrtí."

"Proč chodíš s ním? Připadáš mi docela rozumný." Felix pečlivě zvážil svou odpověď. Nikdy skutečně důkladně nepátral po svých pohnutkách. Pod pohledem Kirsteniných tmavých očí ta otázka náhle nabyla na důležitosti.

"Zachránil mi život. Odpřísáhlí jsme si pokrevní bratrství. Tehdy jsem nevěděl, k čemu mě ten rituál zavazuje, ale i tak

mu stále zůstávám věrný."

To všechno byla pravda, holá fakta, ale ne vysvětlení. Felix se odmlčel a pohladil si starou jizvu na pravé tváři. Chtěl být upřímný.

"Zabil jsem v souboji muže. Vyvolalo to skandál. Musel jsem se vzdát svého studentského života, můj otec mě vydědil. Byl jsem plný vzteku a měl jsem problémy se zákony. Když jsem potkal Gotreka, neměl jsem cíl, jen jsem se potloukal. Gotrekův záměr byl tak silný, že jsem ho následoval. Bylo snazší jít s ním, než začít nový život. Něco z jeho sebe vražedného šílenství mě fascinovalo."

Tázavě se na něj podívala: "A už tě to nefascinouje?" Zavrtěl hlavou. "A co ty? Co tebe zaválo k Hřmíci řece?"

Došli ke spadlému stromu. Felix podal Kirsten ruku, pomohl jí na kmen vystoupit a pak vyskočil za ní. Uhladila si rukou záhyby dlouhé sukně a zastrčila si pramen vlasů za ucho. Felix si pomyslel, že ve světle dvou měsíců a ve sbírající se mlze vypadá nádherně.

"Moji rodiče byli poddaní barona Gottfrieda, nevolníci v Diehlendorfu. Dali mě k Frau Winter. Zemřeli v lavině s mými sestrami."

"To je mi líto," řekl Felix. "Nevěděl jsem to."

Odevzdaně pokrčila rameny. "Po cestě jsme tolikrát potkali smrt. Jsem opravdu ráda, že jsme došli až sem."

Chvilí bylo ticho a když se znova ozvala, její hlas byl měkký:

"Chybí mi."

Felix nevěděl, co by měl říci a tak raději mlčel.

"Víš, moje babička se v životě nedostala dál než milí od Diehlendorfu. Nikdy neuviděla ani vnitřek toho zpustlého starého hradu. Všechno co знала, byla její chatrč a pole, na kterých pracovala. Já už jsem viděla města a hory a tuhle řeku. Cestovala jsem dál, než ona kdy snila. Svým způsobem jsem ráda."

Felix se na ni podíval. Na její tváři, skryté ve stínu, spatřil lesknoucí se slzu. Jejich obličeje byly velmi blízko. Za ní se jazyky mlhy šplhaly z řeky na břeh. Opar rychle houstl. Felix stěží viděl vodu.

"Kdybych nešla, nepotkala bych tě."

Políbili se, nezkoušeně a váhavě. Rty se sotva otřely o rty.

Felix se k ní naklonil, vzal do rukou její dlouhé vlasy. Naklonili se k sobě navzájem a jak se jejich polibek prohluboval, pevně se drželi jeden druhého. Jejich ruce začaly vášnivě bloudit po tělech, zkoumat se navzájem přes tlusté vrstvy látky.

Pak se Felix naklonil příliš. Kirsten slabě vykřikla, když spadli z kmene starého stromu na vlhkou měkkou zem.

"Mám plášť celý od bláta," poznamenal Felix.

"Možná by sis ho měl sundat. Můžeme si na něj lehnout. Zem je mokrá."

A milovali se ve stínu zlověstných hor, v mlze a světle měsíců.

"Kde jsi byl, človíčku, a proč se tváříš tak spokojeně?" zajímal se nevrle Gotrek.

"Byl jsem u řeky," odpověděl Felix nevinně. "Procházel jsem se."

Gotrek pozvedl jedno huňaté obočí. "To sis tedy vybral špatnou noc na procházku. Podívej se, jak ta mlha houstne. Čichám magii."

Felix se na něj podíval a strach ho zaplavil až do morku kostí. Jeho ruka mimovolně sjela k jílcí meče. Pamatoval si mlhu, která pokrývala pláně u Temného kruhu minulý rok a pamatoval si, co se v ní skrývalo. Přes rameno se ohlédl do temnoty.

"Jestli je to pravda, měli bychom to říci Dieterovi a baronovi."

"Už jsem to řekl nějakému baronovu člověku. Zdvojnásobil hlídky. To je všecko, co se dá udělat."

"A co budeme dělat my?"

"Vyspíme se, človíčku. Už brzy na tebe přijde řada s hlídkou."

Felix se natáhl v zadní části nějakého vozu na pytle s obilím. Zabalil se do pláště. Ale ať se snažil jak chtěl, spánek dlouho nepřicházel. Myslel na Kirsten. Když se díval na Morrslieb, menší měsíc, zdálo se mu, že rozpoznává obrysy jejího obličeje. Mlha houstla a dusila všechny zvuky, mimo tichého Gotrekova oddychování.

Když konečně na Felixe přišel spánek, byl prodehnut temnými sny, v nichž ožívali mrtví.

* * *

V dálece znepokojeně zaržal kůň. Felixova ústa zakryla něčí obrovská tlapa. Zuřivě bojoval v domnění, že se Lars přišel pomstít.

"Pst, človíčku! Něco přichází. Buď zticha."

Felix se vyčerpaně probral. Měl suché, unavené oči a svaly ho bolely od ležení na pytlich. Cítil se unavený a bez energie.

"Co se děje, Gotreku?" zeptal se tiše. Trolobijce mu posunkem naznačil, aby byl zticha, a zavěťřil.

"Ať je to co chce, je to už pěkně dlouho mrtvé."

Felix se otřásl a těsněji se zavinul do pláště. Cítil, jak se mu od žaludku začíná po těle rozlévat strach. Když k němu pronikl význam trpaslíkových slov, musel zburcovat všechny síly, aby přemohl děs.

Felix civěl do mlhy. Mlha přikryla krajinu a znemožňovala vidění na vzdálenost větší, než je délka kopí. Když Felix napnul všechny smysly, stěží rozpoznal sousední vůz. Ohlédl se přes rameno, jako by se bál, že se za ním plíží nějaký noční běs.

V uších mu hlasitě zněl tlukot vlastního srdce a on si vzpomněl na Manfredova slova. Představil si kostnaté pařáty, jak se na něho sápoú a vlečou ho do tmavé hrobky. Cítil, jak mu svaly ztuhly. Násilím se přinutil je rozhýbat, aby mohl uchopit svůj meč.

"Jdu se rozhlédnout kolem," zašeptal Gotrek. Než stačil Felix cokoli namítnout nebo udělat, trpaslík nehlučně seskočil z

vozu a zmizel v šeru.

Felix se cítil strašně opuštěně. Bylo to jako probudit se ze zlého snu do ještě horší noční můry. Byl osamocen ve tmě a v lepkavé mlze. Věděl, že za hranicí jeho vnímání číhají hladové záhadné bytosti. Říkal mu to nějaký prapůvodní smysl. Věděl, že odběhnout od vozu znamená smrt.

Ale venku byla Kirsten, spala ve voze Frau Winter. Představil si ji, jak leží na posteli, zatímco dřevo dveří se vyvrací pod hrozivým tlakem, jak se objevuje -

Tasil svůj meč a seskočil z vozu. Lehké zadunění při doskoku znělo jeho strachem zbystřeným smyslem jako úder zvonu. Když procházel vnějším kruhem vozů k místu, kde spala Kirsten, snažil se v mlze před sebou rozeznat všechny podrobnosti.

Zdálo se, že každý krok trvá věčnost. Felix se kolem sebe ostražitě rozhlížel v obavách, že se za nim něco plíží. Obcházel místa v temných stínech. Chtělo se mu ze všech sil zakřičet, aby probudil tábor, ale nějaký instinkt ho od toho úmyslu odradil. Zakřičet by znamenalo strhnout na sebe pozornost děsivých posluchačů a také smrt.

Z mlhy se vynořila postava a Felix pozvedl meč. Ucítil srdce až v krku a pak si všiml, že postava má na sobě kožené brnění a kovovou helmu. Hlídač, pomyslel si s úlevou. Díky Sigmarovi. Ale když se postava otočila, Felix málem vykřikl.

Hlídačův obličej nepokrývalo žádné maso. Z prázdných očních důlků probleskovalo zelenavé světlo. Věkem rozpadlé zuby se šklebily z úst bez rtů. Felix si všiml, že helma, již pokládal za helmu hlídače, je pokryta měděnkou a plná run, ze kterých ho bolely oči. Z roztrhaného pláště a haleny té bytosti i se šířil pach plísňe a shnilé kůže.

Postava na něho zaútočila rezavým mečem. Felix stál jako přimrazený. V poslední chvíli reflexivně uhnul stranou. Meč ho škrábl nad žebry. Bokem mu projela ostrá bolest. Ještě si stačil všimnout pohybu letitých šlach pod pergamenově tenkou kůží ruky, která držela zbraň, a pak kontroval vysokým sekem na krk. Jeho tělo zareagovalo na útok nepřítele s natrénovanou disciplínou i když se jeho mysl topila v hrůze.

Čepel Felixova meče projela krkem přišery se zvukem tříštěných obratlů. Druhým výpadem rozsekl hrudník protivníka jako řeznickým sekáčkem. Kostlivý válečník se skácel k zemi podobný loutce s přestříženými vlákny. Noc ožila temnými postavami, pro které jako by se stal Felixův výpad povel k útoku. Slyšel štípání dřeva a řev vyděšených zvířat. Bylo to, jako by náhle pomínulo nějaké kouzlo, které je doposud drželo zticha.

Nocí zazněl bojový pokřik Gotreka Gurnissona.

Felix se rozběhl mlhou a divže se nesrazil s Dieterem, který právě seskakoval ze svého vozu. Velký muž byl oblečený a v ruce svíral sekeru.

"Co se děje?" zakřičel hlasem, který přehlušil kakofonii zvuků.

"Útočí na nás... mrtví zpod kopců," odpověděl Felix a jednotlivá slova vyrážel v trhaných vzdeších.

"Nepřátelé!" zařval Dieter. "Muži, ke mně! Shromážděte se u mě!" Jeho bojový pokřik připomínal vlčí vytí. Z různých stran mu odpovědělo několik slabých zavytí. Felix pokračoval v cestě za Kirsten. Z temné mezery mezi vozy vyskočily dvě postavy a zaútočily na něj dlouhými, ošklivě zahnutými čepelemi.

Uhnul stranou před jedním úderem a druhý odrazil. Dva další kostlivci na něj upřeli své chtivé pohledy. Jednomu ťal po noze. Když mu čepel prošla kolenem, přišerný bojovník se skácel k zemi. S myslí ochromenou strachem bojoval Felix takřka mechanicky. Nadskočením se vyhnul úderu ležící stvůry a v příštím okamžiku jí celou svou váhou dopadl na páteř. S druhou si vyměňoval rány, dokud ji nerozsekal na kousky.

Viděl, jak se dva kostlivci dobývají do dveří vozu Frau Winter, přesně jak se obával. Zevnitř zaslechl útržky zpěvu, který pokládal za modlitbu. Už už se chtěl vrhnout oběma ženám na pomoc, když tu byl náhle oslepen modravým zábleskem. Zablsklo se ještě několikrát a pach ozónu naplnil vzduch - přerazil i pach hniloby. Když se Felixovi vrátil zrak, uviděl před schůdky vozu ležet jen spálené zbytky dvou kostlivců.

Ve dveřích vozu stála klidná Frau Winter, beze strachu, s modravým přisvitem kolem levé ruky. Podívala se na Felixe a povzbudivě na něj kývla hlavou.

Za ní stála Kirsten a ukazovala kamsi přes jeho rameno. Když se Felix otočil, uviděl tucet nemrtvých válečníků, kteří k němu spěchali. Zaslechl, jak jim Dieter a jeho muži vyrazí vstříc. Pak se ponořil do bitevní vířvy.

Pro Felixe se noc změnila v divokou řez, ve které si prosekával cestu táborem ke Gotrekovi. V jednom okamžiku se mlha zvedla a umožnila mu odvést několik třesoucích se dětí od těl jejich rodičů pod vozy. Na zemi zůstal ležet muž v noční košili, jeho žena opodál, v ruce sevřenu násadu od koštěte jako kopí. Felix zaslechl nějaký zvuk - když se otočil, spatřil jak se na něj vrhá obří kostlivec. Nějak se mu podařilo vyváznout.

Pak bojoval bok po boku s Dieterem, až zůstali stát v hromadě práchnivých kostí. Bitva se od nich vzdálila a obklopila je mlha, ve které slyšeli jen výkřiky umírajících.

Postava, která běžela kolem, náhle změnila směr a vrhla se na něj. Felix poznal Larse - jeho obličej byl zbrzděný strnulým šklebem odhalujícím jeho chybějící zub, u úst měl pěnu. Zuřivě útočil na Felixe mocnými údery. Byl šílený strachem.

"Parchante!" syčel, a rozmáchl se po Felixovi silou, která by porazila strom. Felix se pod jeho úderem přikřčil, pak vyrazil kupředu a vrazil sokovi meč do srdce. Lars zasténal a skonal. Felix si pomyslel, jak šílený vlastně Lars ve skutečnosti byl. Kdyby Felixe zabil, snadno to mohl svést na útočníky. Felix se vrátil do boje.

Když zahnul za roh, narazil na hlouček nemrtvých, kteří ustupovali před zuřivými náporů Gotrekovy sekery. Pak se opět několikrát modře zablsklo a celý prostor kolem nich se vyprázdnil. Felix se ohlédl po Frau Winter, aby jí poděkoval, ta však mezitím zmizela do mlhy. Obrátil se a spatřil překvapeného Gotreka, který tam stál s pokleslou čelistí.

Před úsvitem se útočníci stáhli do kopců a nechali baronovy vojáky truchlit nad zničenými vozy a těly mrtvých.

Ve světle svítání Felix pozoroval, jak Gotrek zkoumá sutiny staré kamenné klenby. Z pachu plísňe a tlejících kostí, který

z ní vycházel, se Felixovi zvedal žaludek. Otočil se a z kopce se díval, jak živí staví z rozbitých vozů pohřební hranice mrtvým. Nikdo je nechtěl pohřbít tak blízko kopců.

Felix za sebou zaslechl Gotrekovo spokojené zabručení a podíval se na něho. Trpaslíkova ruka zkušeně hladila rozbité kameny a jemně předivo starých run. Gotrek vzhlédl a divoce se zašklebil.

"Není nejmenších pochyb, človíčku. Runy hlídající vchod narušil někdo zvenčí."

Felix se na něj podíval. Rostlo v něm podezření. Měl strach. "Vypadá to, že někdo chtěl napomoci kletbě von Diehlů," zašeptal.

* * *

Z šedé oblohy padal déšť. Jejich vůz směřoval na jih. Vedle průvodu se valily vody Hřmící řeky vstříc svému vlastnímu cíli. Řeka zmohutněla přívalem vody z deště a každou chvíli hrozilo, že se vylije z břehů. Felixovi se třáslly všechny vnitřnosti a volí táhnoucí vůz podklesávali a napínali síly, aby se mohli pohybovat na blátivé cestě.

Vedle kýchla Kirsten. Byla bledá a vypadala nemocně. Skoro všichni ostatní na tom byli stejně. Vyčerpání z dlouhé cesty a horšící se počasí z nich nadělalo pro nemoci snadnou kořist.

Žádné město je nepřijalo. Ozbrojení vojáci představovali nebezpečí, takže se mohli usadit pouze v neobydlené oblasti. Cesta se táhla donekonečna. Zdálo se, že jedou odnepaměti a nikdy nespočinou. Dokonce i vědomí, že ten, kdo osvobodil nemrtvé z kopců, je mezi nimi, časem ztratilo na palčivosti. Když nebyl nalezen žádný viník, změnilo se v chladné podezření.

Felix se rozpačitě zadíval na Gotreka. Čekal, že Kirstenino kýchnutí spustí jako obvykle lavinu hloupých poznámek na téma lidské slabosti. Ale trpaslík mlčel, hleděl k Horám na konci světa se silným, pro něj zcela netypickým zaujetím.

Felix přemítal, kdy sebere dost odvahy k tomu, aby Gotrekovi řekl, že už s ním nepůjde dál, že se usadí s Kirsten. Měl strach z toho, jak trpaslík zareaguje. Přejde to Gotrek jako další důkaz lidské nespolehlivosti, nebo se to neobejde bez násilí?

Felix byl nešťastný - trpaslíka měl rád přes všechny jeho špatné nálady a peprné poznámky. Představa, jak Gotrek sám odchází hledat svou smrt, ho zneklidňovala. Ale miloval Kirsten a pouhé pomýšlení na to, že by se od ní měl odloučit, bolelo. Možná to Gotrek vycítil a to byl důvod jeho zamlklé nálady. Felix se natáhl a stiskl dívce ruku.

"Na co se to díváte, Herr Gurnisson?" zeptala se trpaslíka Kirsten. Gotrek se po ní ani neohlédl, jen dál upřeně hleděl na hory. Už se zdálo, že trolobijce vůbec neodpoví, ale pak konečně ukázal na jednu horu zahalenou mraky.

"Karaz-a-Karak," řekl. "Věčný štít. Můj domov." Jeho hlas zněl tak tiše, jak ho ještě Felix nikdy neslyšel. Byla v něm srdcervoucí touha. Otočil se k nim a v jeho obličejí bylo vepsáno tolik něměho, krutého utrpení, že Felix nemohl snést jeho pohled a odvrátil zrak. Hřeben trpaslíkových vlasů byl zplihlý deštěm, jeho výraz smutný a unavený. Kirsten se natáhla, aby mu na ramenou upravila plášť, jako by to udělala dítěti.

Gotrek se na ní pokusil divoce zamračit, ale nepovedlo se mu to. Místo toho se jen smutně usmál a v jeho úsměvu se začernala místa po chybějících zubech. Felixe napadlo, jestli trpaslík nepodnikl celou cestu jen proto, aby mohl na prchavý okamžik spatřit tuto horu. Povšiml si kapky vody na špičce trolobijcova nosu. Možná to byla slza, možná to byl jen déšť.

Pokračovali na jih.

"Nemůžeme je ještě opustit," namítl Felix, v duchu si spílaje za to, že je takový zbabělec.

Gotrek se podíval na zříceninu opevněného sídla, které našli. Bylo vidět obláčky kouře stoupající z komínů čerstvě uklizené budovy.

"Proč ne, človíčku? Našli neobydlenou, úrodnou zemi a zříceninu téhle pevnosti. Když na ní zapracují, dala by se bránit."

Felix se zoufale snažil najít nějaký důvod. Samotného ho překvapovalo, že tak tvrdě usiluje o oddálení chvíle, kdy bude muset Gotrekovi říci o jejich rozloučení. Způsob, jakým se na něj Gotrek díval, mu připomněl jeho přísného otce. Znovu pocítil potřebu vymyslet nějaké výmluvy a nenáviděl se za to.

"Jenom sto mil odtud se vlévá Hřmící řeka do Krvavé, Gotreku. Dál jsou pustiny a hordy vlčích jezdců."

"Vím, človíčku. Budeme tamtudy muset projít na naší cestě ke Karaku osmi vrcholů."

Řekni mu to. Prostě mu to pověz, přesvědčoval Felix sám sebe. Ale nemohl.

"Ještě nemůžeme jít. Viděl jsi těla, která našli uvnitř. Kosti z nichž někdo vysál morek. Opálené zdi. Dieter našel nedaleko stopy vlčích jezdců. To místo nelze bránit. Ale s tvou pomocí, s pomocí trpaslíka, by to bylo možné změnit." Gotrek se zasmál. "Nevím, jak tě tohle mohlo napadnout."

"Trpaslíci to přece umějí s kamenem. Vyznají se v opevnění. Každý to ví."

Gotrek se zamyšleně zadíval na staré sídlo. Zdálo se, že vzpomíná na svůj bývalý život. Na čele se mu objevily vrásky a on si je opřelo topůrko své sekery.

"Nevím," ozval se konečně. "Nejsem si jistý, jestli nějaký trpaslík dokáže učinit tuhle zříceninu obranyschopnou."

Typicky lidská práce. Chatrná, velice chatrná."

"Mohla by být bezpečná. A ty to víš, Gotreku."

"Možná. Už je to dlouho, co jsem pracoval s kamenem, človíčku."

"Trpaslík takové věci nikdy nezapomíná. A baron tě za tvé služby bohatě odmění."

Gotrek si pochybovačně odfrkl. "Doufám, že to bude víc, než platí žoldněřům."

Felix se zašklebil. "Tak to pojďme zjistit."

Felix, který nemohl usnout, potichu vstal. Rychle se oblékl - nechtěl vzbudit Kirsten. Upravil na ní plášť, které používali místo přikrývek, aby nenachladla, a zlehka ji políbil na čelo. Dívka se pohnula, ale neprobudila se. U východu

z chatrče vzal svůj meč a vyšel do chladného nočního vzduchu. Zima přichází, pomyslel si Felix, když uviděl, jak se v mrazivém vzduchu sráží jeho dech.

V měsíčním světle prošel mezi chatrčemi, které stály v bezpečí nové dřevěné palisády. Po dlouhém čase zase cítil klid a mír. I noční zvuky tábora byly konejšivé. Opevnění bylo dokončeno ještě před prvním sněhem. Zdálo se, že osadníci budou mít dost obilí na zimu i na jarní osev.

Naslouchal bučení dobytka a pravidelným krokům hlídek na hradbách. V zhlédl vzhůru a uviděl, že v Manfredově okně se stále svítí. Felix přemýšlel nad svým složitým údělem. Nikdy bych si nepomyslel, že se usadím na takovém místě, v opevněné vesnici na kraji ničeho. Co by si asi pomyslel otec, kdyby mě tu spatřil, kdyby věděl, že budu sedlákem. Pravděpodobně by zemřel hanbou. Felix se usmál.

Být tady bylo vzrušující. Bylo cítit nový začátek, všechno se neustále měnilo. A já tady budu mít svoje místo, pomyslel si. Tohle je dokonalé místo k započetí nového života.

Došel ke strážní věži. Věděl, že tam najde Gotreka. Trpaslík nemohl spát, byl netrpělivý, už dávno připravený k odchodu. Dlouhou chvíli si krátil hlídkou na věži, kterou sám navrhl.

Felix se vyšplhal po žebříku a prolezl poklopem v podlaze strážnice v prvním patře. Našel Gotreka, jak zírá do noci.

Pohled na trpaslíka naplnil Felixe nervozitou, ale rychle se vzbudil a předsevzal si, že konečně řekne trpaslíkovi pravdu.

"Taky nemůžeš spát, človíčku?"

Felix se pokusil přikývnout. Když si svou řeč zkoušel, všechno vypadalo tak snadné. Rozumně popsal situaci, řekl že zůstává s Kirsten a počkal, co na to řekne Gotrek. Teď to ale bylo mnohem těžší; jeho jazyk byl jako ze dřeva a slova mu vázla v hrdle.

V duchu sebou škubl při všech obviněních, které Gotrek bezpochyby vznesl: že je zbabělec a křivopřísežník, že to je vděk, kterého se trpaslík dočká za záchranu života člověka. Felix musel přiznat, že přísahal, že bude doprovázet Gotreka a sepiše příběh jeho konce. Jistě, přísahu složil v opilosti a omámený vděčností za to, že ho trpaslík vytáhl zpod kopyt královské jízdy, ale slib je slib a to Gotrek jistě neopomene zdůraznit.

Posunul se tak, aby stál trolobijci po boku. Dívali se ven, za příkop, který lemoval hradby a jehož sráz byly pokryty zašpičatělými kůly. Jedinou snadnou cestu přes něj tvořil pruh země hlídaný právě strážní věží.

"Gotreku."

"Ano, človíčku?"

"Postavil jsi to dobře," řekl Felix.

Gotrek se na něj podíval a ponuře se usmál. "To brzy zjistíme," řekl. Felix se podíval do míst, kam trolobijce ukazoval. Pláně byly plné vlčích jezdců. Gotrek pozvedl ke rtům roh a zatroubil na poplach.

* * *

Felix se přikrčil, když se před ním zapíchl do zábradlí šíp. Sehnul se a z prstů mrtvého vojáka sebral kuší. Muž ležel na zemi s šípem v hrdle. Felix zašátral po toulci a pokusil se zbraň natáhnout. Konečně se mu podařilo vložit šipku na místo.

Vyskočil. Oblohu nad ním brázdily ohnivé šípy podobné padajícím hvězdám. Odněkud zezadu dolehl pach spáleniny. Když se Felix podíval dolů, uviděl, že vlčí jezdci obkličili tábor stejně, jako vlci obkličují stádo dobytka. Viděl zelenou kůži jezdců lesknoucí se v prchavých záblescích světla hořících šípů. Plameny se odrážely v jejich nenávislných očích a na žlutých tesácích.

Musí jich být stovky, pomyslel si Felix. Poděkoval Sigmarovi za příkop s kůly a za palisády, které je přiměl postavit Gotrek. Tehdy se jejich stavba zdála být jen zbytečnou prací navíc a všichni trpaslíka proklínali. Teď, ve chvíli útoku, se to zdálo být sotva dostatečným zajištěním.

Felix zalícil na jezdce, který svým zápalným šípem mířil na strážní věž. Stiskl spoušť kuše. Šipka proletěla nocí a našla cíl v skřetově hrudníku. Skřet přepadl dozadu a jeho zářící šíp vyletěl k obloze, jako by byl namířen na měsíce.

Felix se skrčil a znovu nabil. Zády ke zdi viděl do dvora. Řetěz žen a dětí si podával vědra od nádrží na vodu k hořícím chatrčím v marné snaze zdolat ohně. Viděl, jak jedna stará žena padla k zemi a ostatní jak uskakují před smrtícími střelami - z nebe se na ně snášely šípy jako kapky temného deště.

Felix se otočil a znova vystřelil. Tentokrát minul. Noc byla naplněna kakofonií zvuků. Nářek umírajících, vytí vlků, tichý smrtící zpěv šípů a šipek z kuší. Bylo slyšet Gotreka, který si šťastně prozpěvoval v trpasličím jazyce a odněkud zdáli také baronův suchý chraptivý hlas udílející pevným, klidným tónem rozkazy. Psi štěkali, koně hrůzou ržáli, děti plakaly. Felix si přál, aby byl hluchý.

Když se někde blízko ozvalo zaškrábání drápů o dřevo, vyskočil. Podíval se za zed' a málem přišel o obličej. Vzduch před ním prořaly vlčí drápy. Bestie přeskočila příkop, lhostejná k ostrým kůlům, pokrytým těly jejich mrtvých soukmenovců.

Když dopadala, ucítil pach jejího dechu. Uviděl jejího jezdce, který se křečovitě držel krku zvířete hotovícího se k dalšímu skoku. Felix vypustil z kuše další šipku. Proletěla hrudníkem vlka a zvíře padlo mrtvé k zemi. Jezdec vyvázl bez zranění a zmizel do noci.

Pak Felix uviděl Frau Winter, jak šplhá na věž a staví se Gotrekovi na ramena. Doufal, že něco udělá. Ačkoliv se to v nočním zmatku nedalo přesně říci, Felix měl pocit, že situace nevypadá pro obránce dobře. Příkop se naplňoval těly útočníků a obránci v neustávajícím dešti šípů padali jako mouchy bez ohledu na ochranu, kterou jim skýtala hradba. Když se Felix znova podíval ven, spatřil, jak skupinka těžce obrněných orků spěchá se zaostřeným kmenem stromu k bráně. Vzápětí sice mezi ně dopadlo několik šípů, většinu však odrazily štíty těch, kteří běželi po straně skupiny.

Uslyšel dunivý zvuk nárazu stromu do brány.

Felix nahmatal meč a připravil se seskočit z ochozu dolů, aby bránil bránu. Pokud náporům beranidla neodolá, mohl se už jen pokusit neprodat svůj život lacino - útočníci byli v příliš velké přesile. Cítil, jak mu útroby svírá strach. Doufal, že Kirsten je v bezpečí.

Vtom zazněl klidný, jasný hlas Frau Winter. Něco zpívala, jako kněz při modlitbě. Pak oblohu roztřásl blesk.

Nocí zazářilo ostré modravé světlo. Vzduch přinesl pach ozónu. Vlasy na Felixově zátylku se postavily. Zadíval se do hloučku kolem beranidla, kam blesk dopadl. Slyšel jejich výkřiky. Někteří jako klauni odsákali pryč, nechávající beranidlo beranidlem. Jiní padli k zemi a jejich těla doutnala. Vzduch se plnil puchem ožehlého masa.

Znova a znova vyšlehávaly blesky. Vlci vyděšeně vyli, dešť šípů řídla a zápach spáleného masa byl čím dál silnější.

Felix se podíval na Frau Winter. Její obličej byl bledý a vyčerpaný, vlasy jí stály na hlavě. Její tvář byla střídavě černá v noční tmě a modrá ve světle blesků, takže vypadala jako démon. Nikdy by si nepomyslel, že člověk může být nadán takovou mocí.

Jezdci na vlci a pěší orkové prchali z dosahu strašlivých blesků a ječeli přitom hrůzou. Felix si ulehčeně oddechl. Pak si povšiml záře v dálce.

Napínal zrak do tmy, až rozeznal starého zeleného šamana. Kolem hlavy se mu šířilo červené světlo, které ozařovalo pokrývku hlavy vyrobenou z vlčí kůže a také kostěnou hůl, kterou držel v pokrivené ruce. Světlo nad jeho hlavou se zatetelilo a vyrazilo ve formě ostrého paprsku proti Frau Winter.

Felix zaslechl čarodějčino zasténání a uviděl, jak zavravorala. Gotrek se natáhl, aby ji podepřel. Spatřil výraz bolesti v bledé masce jejího obličej. Čarodějka zatřásla zuby a na čele se jí objevily krůpěje potu. Zjevně čelila v magickém souboji vůli moci starého šamana.

Vlčí jezdcí se mezitím shromáždili kolem svých statečnějších velitelů. Opatrně se vraceli, ačkoli jejich další útoky už postrádaly divokou zuřivost počátečního náporu. Boj pokračoval celou noc.

V prvních záblescích svítání se Felix vydal k místu, kde stáli Gotrek, Manfred, Dieter a Frau Winter. Žena vypadala nesmírně vyčerpaně. Lidé se shromáždili kolem a dívali se na ni s úctou a bázní.

"Jak jsme na tom?" zeptal se Felix Gotreka.

"Uděláme si tak dlouho jako ona. Dokud bude moci sesílat ty blesky." Manfred se podíval na Gotreka a přikývl na znamení souhlasu.

Na druhé straně dvora se strhl nějaký rozruch.

"Frau Winter, rychle přijďte. Volá doktor Stockhausen. Baron byl vážně raněn. Šíp, možná otrávený." Čarodějka se unaveně odebrala do pevnosti. Felix zahlédl v hloučku lidí Kirsten, která šla Frau Winter na pomoc. Usmál se na ni, šťastný, že jsou oba naživu.

S rachotem podobným burácení hromu se brána zachvěla ve svých závěsech. Ještě jeden takový úder a povolí, pomyslel si Felix. Podíval se na Gotreka, který palcem zkoušel ostří své sekery. Byla to už druhá noc od začátku obléhání a Gotrek se těšil na boj zblízka. Felix ucítil něčí ruku na rameni. Byl to Hef. Na velkém muži bylo vidět, že je k smrti vyděšený.

"Kde je Frau Winter?" zeptal se. Kývl hlavou směrem k bráně. "To nebylo žádné beranidlo. To je hůl toho starého ďábla. Jestli ho ta čarodějnice nezastaví, bude mít naše hlavy ve své chatrči, ještě než skončí tahle noc!"

Felix se podíval na zbytek žalostně prořídle skupiny obránců. Uviděl unavené vojáky, raněné, kteří stěží unesli svůj meč, dospívající mladíky a děvčata ozbrojená vidlemi a jinými improvizovanými zbraněmi. Vytržení zvenčí rvalo uši. Jenom Gotrek vypadal klidný.

"Nevím, kde je. Dieter pro ni šel před deseti minutami."

"Tak to si tedy dává načas."

"Dobře," řekl Felix. "Jdu pro ni."

"Jdu s tebou," ozval se Hef.

"To tedy nejdeš," opravil ho Gotrek. "Věřím človičkoví, že se vrátí. Ty zůstaneš tady. Ti zelenáci se dostanou dovnitř jen přes naše mrtvolky."

Felix se vydal k pevnosti. Věděl, že Kirsten je s čarodějkou. Jestli to dopadne tak špatně, jak se obával, alespoň ji naposledy uvidí.

Sotva došel ke dveřím, když za sebou uslyšel zvuk štípajícího se dřeva a zvuk padající brány. Uslyšel Gotrekův válečný pokřik a řev některých válečníků. Felix se otočil a pohled, který se naskytl jeho očím, mu vyrazil dech.

V bráně byl šaman, sedící na obrovském bílém vlkovi. Kolem jeho hlavy se blýskalo načervenalé světlo. Zářilo ze špičky jeho hole a barvilo tváře všech kolem jako krev. Z ochozu se vznesla salva šípů, nějaká síla je však vychýlila z dráhy, ještě než mohly šamana zasáhnout.

Kolem šamana stálo šest mohutných divokých orků, oblečených v kroužkové zbroji a se sekerami v rukou. Za nimi bylo nespočet zelených kůží a vlků. Gotrek se zasmál a vrhl se na ně. Posledním co Felix spatřil, než vstoupil dovnitř, byl Gotrek s naježenými vousy, řítící se vpřed s napřaženou sekerou vstříc zdroji děsivého světla.

Uvnitř pevnosti vládlo podivné ticho, bitevní vířava zvenčí byla ztlumena kamennými zdmi. Felix běžel chodbou, volal Frau Winter a jeho hlas se strašidelně rozléhal ve ztluměných komnatách.

Těla našel v hlavním sále. Frau Winter měla v hrudníku několik bodných ran. Její čistý šedý šat byl zbarven rudě. V obličejí měla výraz překvapení, jako by ji smrt zastihla neočekávaně. Jak se skřeti dostali dovnitř, pomyslel si Felix. Ve skutečnosti ale věděl, že tohle nebylo dílo žádného skřeta.

Další tělo leželo přede dveřmi s ranou v zádech - smrt ji zastihla v okamžiku, kdy se pokoušela otevřít dveře. Nechtěl, neodvažoval se tomu věřit, přesto se srdcem sevřeným se pomalu blížil k tělu. Opatrně obrátil Kirstenino tělo. Pocítil

kratičkový závan naděje, když otevřela oči, pak si však povšiml stružky krve od jejích úst.

"Felixi," vydechla. "Jsi to ty? Věděla jsem, že přijdeš." Její hlas byl slabý a když mluvila, z krve se jí u úst tvořila pěna. Napadlo ho, jak dlouho tu už leží.

"Nemluv," řekl. "Odpočívej."

"Nemůžu. Musím mluvit. Nelituju toho, že jsem jela dolů podél Hřmíčí řeky. Jsem ráda, že jsem tě potkala. Miluji tě."

"Já tě taky miluji," řekl jí poprvé a pak si všiml, že její oči jsou zavřené. "Neumírej," prosil ji, zatímco ji zlehka houpal v náručí. Cítil, jak její tělo ochabuje a jeho srdce se měnilo v popel. Se slzami v očích ji jemně položil na zem a podíval se ke dveřím, jež se pokoušela otevřít. Naplnila ho chladná zběsilost. Postavil se a rozběhl se dolů chodbou.

Dieterovo tělo leželo ve dveřích baronova pokoje. Jedna strana hlavy velkého muže byla roztržštěná. Felix si představil, jak vzteklý muž vběhl do místnosti a tam ho číhající útočník napadl ze zálohy.

Felix tělo přeskočil jako tygr, překulil se na podlaze a znovu vyskočil na nohy. Jediným pohledem prozkoumal pokoj.

Starý baron ležel na posteli s nožem v srdci, jeho krev barvila obvazy na jeho hrudi i přikrývky.

Felix pohlédl na křeslo, v němž seděl Manfred, zkrvavený meč položený v klíně.

"Kletba je konečně naplněna," pronesl pohnutým hlasem, ve kterém zaznívalo šílenství. Podíval se na Felixe a ten se mimovolně otřásl. Manfredův obličej se změnil v masku, ze které na něho hledělo něco jiného, něco cizího.

"Věděl jsem, že je mým osudem tu kletbu naplnit," pokračoval Manfred, jako by hodnotil uplynulý den. "Pochopil jsem to toho dne, kdy jsem zabil svého otce. Když se začal měnit, Gottfried ho uvěznil. Uvrhl ho do staré věže a jídlo mu nosil osobně. Nikdo kromě Gottfrieda a Frau Winter do věže nesměl. Nikdo další tam také nevešel až do chvíle, kdy jsem to udělal já. Ulric je mi svědkem, že jsem si pak přál, aby k tomu nikdy nedošlo."

Postavil se a sevřel jílec svého meče. Felix na něho hleděl, očarován svou vlastní nenávistí.

"Našel jsem tam svého otce. Přestože se... změnil, stále nesl známky rodinné podoby. Poznal mě a oslovil mě 'synu' odporným, chraptivým hlasem. Prosil mě, abych ho zabil. Byl příliš zbabělý, aby to udělal sám, stejně jako Gottfried. Myslel si, že prokazuje otci laskavost tím, že ho nechává naživu. Nechává naživu mutanta."

Manfred se začal přibližovat. Felix si povšiml špičky jeho meče, z níž kapala krev, která barvila podlahu červenými tečkami. Cítil se malátný a unavený. Šílený mladý šlechtic se stal středobodem jeho světa.

"Když jsem cítil, jak pod mým nožem vytryskla krev toho starého muže, věci se změnilly. Poprvé jsem všechno spatřil jasně. Poznal jsem, že Chaos kazí všechny věci, mění je stejné jako změnil tělo mého otce. Věděl jsem, že jsem jeho syn a v mých žilách koluje krev poznamenaná démony. Jsem z Chaosu, zplozenec jeho ledví. Jsem dítě Temnoty. Bylo mým osudem zničit rod von Diehlů. To jsem udělal."

Zasmál se. "Pochod byl skvělou příležitostí, kterou mi seslalo samo peklo. Tu lavinu jsem způsobil já - dobrý začátek. Myslel jsem, že jsem zklamal, když jsem vypustil nemrtvé a ti neuspěli, nezabili mého strýce a jeho stoupence. Ale teď tě už nic nemůže zachránit. Temnota vás všechny pohltí. Kletba je naplněna."

"Ještě ne," zasyčel Felix hlasem přidušeným nenávistí. "Ty jsi von Diehl a jsi pořád naživu. Ještě jsem tě nezabil."

Komnatou zazněl výbuch šíleného smíchu. Felix měl znovu pocit, jako by se díval na nějakého ďábla v lidské kůži.

"Herr Jaeger, vy máte smysl pro humor. Výborně! Věděl jsem, že s vámi bude zábava. Ale jak chcete zabít zplozence Chaosu?"

"To se pozná," odpověděl Felix a zaútočil. Manfred však jeho ránu vykryl s hadí rychlostí. Tak započal souboj. Čepele mečů se mezi nimi míhaly jako blesky. Ocel zvonila o ocel. Ruka, v níž Felix svíral meč, pod prudkostí Manfredových úderů znečitlivěla. Šlechtic vládl silou šilence.

Felix začal ustupovat. Za jiných okolností by ho ochromila hrůza z Manfredova šílenství, naplňovala ho však taková nenávist a takový vztek, že pro hrůzu nebylo v jeho mysli místo. Jeho svět byl prázdný. Žil jen proto, aby se pomstil Kirstenině vrahovi. Byla to jediná touha, která mu zbyla.

V baronově komnatě spolu zápasili dva šílenci. Manfred postupoval s grácií kočkovité šelmy, se sebejistým úsměvem na rtech, jako by byl pobaven nějakým drobným žertíkem. Jeho čepel ve vzduchu tkala ocelovou síť, jež se pomalu zatahovala kolem Felixe. Jeho oči jiskřily, chladné a nelidské.

Felix ucítil za zády kamennou stěnu a vrhl se vpřed, aby udeřil Manfreda do obličeje. Manfred ránu vykryl s lenivým klidem. Hleděli si z očí do očí, čepele zaklesnuté, obličeje na píd' od sebe. Tlačili proti sobě vši silou, jak pro sebe hledali výhodu. Na Felixově krku vystoupily svaly a ruka ho páčila únavou, jak ji Manfred pomalu, ale neochvějně tlačil k němu, až se jeho jako břitva ostrý meč dotkl Felixova obličeje.

"Sbohem, Herr Jaeger," řekl Manfred nenuceně.

Felix vši silou dupl Manfredovi na nohu. Šlechticův nárt s ošklivým křupnutím povolil a jeho obličej se zkřivil bolestí. Tlak na meč na okamžik zeslábl. Felix natočil čepel svého meče a prořízl Manfredovi hrdlo. Dramatik zavrával a Felix mu zasadil ránu do srdce.

Manfred se sesul na kolena a upřel na Felixe nechápající pohled. Felix ho odkopl a plivl mu do obličeje.

"Teď je kletba naplněna."

S myslí jasnou a beze strachu Felix vykročil do chladivého nočního vzduchu. Očekával, že tady najde vlčí jezdce a smrt. Už mu na tom nezáleželo. Vítal ji. Začal rozumět Gotrekovi. Neměl proč žít. Všechn strach z něj najednou spadl.

Kirsten, už brzy budu zase s tebou, pomyslel si.

V bráně uviděl Gotreka, jak stojí uprostřed hromady těl. Krev vytékala ze strašných ran na trpaslíkově těle. Byl shrbený, sotva stál a opíral se o svou sekeru. Opodál spatřil Felix těla Hefa a ostatních obránců.

Gotrek se otočil, aby se na něho podíval, a Felix si všiml, že mu chybí jedno oko, rozseklé uvnitř důlku. Trpaslík zavrával, přepadl dopředu a pomalu a bolestně se pokoušel postavit.

"Co tě zdrželo, človíčku? Přišel jsi o pěkný boj." Felix přistoupil k němu. "Už to tak vypadá."
"Ti zatracení skřeti jsou pěkní zbabělci. Zabij jim vůdce a zbytek stáhne ocas a dá se na útěk." Bolestně se zasmál.
"Jasně... Musel jsem jich zabít pěkných pár desítek, než to pochopili."
"Jistě," řekl Felix a rozhlédl se po hromadě mrtvých vlků a orků. Uviděl šamanovu hlavu s vlčí kůží.
"Zatraceně," ozval se Gotrek "Vypadá to, že nemůžu vstát."
Zavřel své jediné zdravé oko a zůstal klidně ležet.

Felix sledoval krátký průvod loudalů, kteří se pod pečlivým dohledem několika zbývajících vojáků vydali na sever. Ted; když je nedoprovází baronova armáda, by je nějaké město mohlo přijmout, pomyslel si Felix. V zájmu dětí doufal, že ano. Otočil se k hromadnému hrobu, k mohyle, do níž pohřbili těla. Pomyslel na svou budoucnost, kterou pohřbil spolu s nimi.

Zase byl sám a bez domova. Upravil si batoh na ramenou a otočil se k vzdáleným horám.

"Sbohem," řekl. "Budeš mi chybět."

Gotrek si podrážděně promnul svou novou pásku přes oko a odfrkl si. Potěžkal svou sekeru. Felix si všiml, že jeho rány jsou ještě růžové, sotva zhojené.

"V horách jsou trolové, človíčku. Cítím je!"

Když Felix odpovídal, jeho hlas byl jednotvárný a prostý všech emocí. "Tak jdeme na ně."

S Gotrekem si vyměnili pohledy plné vzájemného pochopení.

"Ještě z tebe uděláme trolobijce, človíčku."

Oba znaveně vykročili podél světlé stuhý Hřmící řeky vstříc temným příslibům hor.

TEMNOTA V PODZEMÍ

"Po hrozných událostech ve von Diehlově pevnosti jsme se s těžkým srdcem vydali směrem k horám a ke Karaku osmi vrcholů. Divoká krajina, již jsme procházeli, nám cestu nijak neusnadňovala. Hlad, těžkosti a neustálá hrozba loupeživých zelených kůží mi na náladě nepřidaly. Možná jsem tedy nebyl ve zrovna vyrovnaném rozpoložení, když jsem poprvé spatřil pohasínající velikost rozpadlého starobylého města trpaslíků, ztraceného mezi oněmi vzdálenými vrcholy po celé dlouhé věky. Každopádně si teď vzpomínám, že mě jala děsivá předtucha toho, co tam nalezneme a mé obavy se, jako obvykle, měly brzy ukázat opodstatněnými."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, díl D., Herr Felix Jaeger (Altdorf Press, 2505)

Studeným horským vzduchem zazněl výkřik. Felix Jaeger vytrhl meč z pochvy a postavil se do střehu. Sněhové vločky se snažely na zem; mrazivý vítr mu cuchal dlouhé světlé vlasy. Červený vlněný plášť si přehodil přes rameno, aby měl ruku s mečem volnou. Pustá krajina byla ideálním místem pro přepadení; hrbolatá a kamenitá, drsnější než tvář většího měsíce, Mannsleibu.

Podíval se doleva, vzhůru po stráni. Několik zakrsklých borovic se zkroucenými kořeny se křečovitě drželo svahu.

Napravo byl příkrý sráz. Ani jedna strana nevykazovala známky nebezpečí. Žádní bandité, žádní orci, žádná z temných bytostí, které přebývaly v těchto odlehlých výšinách.

"Ten zvuk přicházel shora, človíčku," řekl Gotrek Gurnisson a tetovanou rukou si třel pásku přes oko.

Řetěz v nose mu ve větru zvonil. "Tam nahoře se bojuje."

Felix se zmocnila nejistota. Věděl, že Gotrek má pravdu; i s jedním okem byly trpaslíkovy smysly bystřejší než jeho. Šlo o to, zda zůstat zde a čekat, nebo pokračovat a zjistit, co se děje. Hory na konci světa se hemžily potenciálními protivníky. Naděje, že narazí na přátele, byla mizivá. Vrozená opatrnost ho nabádala k nečinnosti.

Gotrek už držel svoji obrovskou sekeru nad červeným hřebenem vlasů a drápal se vzhůru kamenitou pěšinou. Felix zaklel. Proč si Gotrek nemůže jednou provždy zapamatovat, že ne každý je trolobijce?

"Ne všichni jsme se zavázali hledat smrt v boji," zamumlal. A vydal se za ním poněkud rozvázněji, neboť postrádal trpaslíkovu jistotu ve zrádném terénu.

Felix přelétl scénu jedním pohledem. V dlouhé proláklíně bojovala tlupa ohyzdných zelených orků s početně menší skupinou lidí. Bitva probíhala v horské bystřině, která protékala údolím a mizela na okraji hory v oblaku stříbřité mlhy.

Voda byla do ruda zbarvená krví mužů a koní. Bylo jasné, co se stalo: lidé byli přepadeni, když přecházeli potok.

Uprostřed proudu se obrovský muž v lesklém plátovém brnění potýkal se třemi křivonohými podsaditými útočníky. Bez viditelné námahy vládl obouřucím mečem; předstíral výpad vlevo a vzápětí sťal jediným mocným máchnutím protivníka na opačné straně. Prudkost vlastního úderu ho málem vyvedla z rovnováhy. Felix si uvědomil, jak kluzké musí být dno pod jeho nohama.

Na přilehlém břehu stál muž ve tmavém brokátovém rouchu a odfrkával zaklínadlo. V jeho ruce planula ohnivá koule. Tmavovlasý válečník v kožešinové čepici a lovecké haleně z jelení kůže bránil čaroděje před dvěma ječícími orky jen s pomocí dlouhého meče v levé ruce. Felix viděl, jak světlovlasý bojovník upadl a oběma rukama se snažil udržet uvnitř vnitřnosti, které se valily ven z jeho břicha rozřátého šavlí. Sotva se ocitl na zemi, byl velkými polonahými divochy rozsekán na kousky. Z napadené skupinky už stáli na nohou jen tři. Protivníci byli nyní v přesile pěti na jednoho.

"Smradlaví orci! Vy si troufáte zneuctit posvátný přístup ke Karaku osmi vrcholů. Uruk mortari! Připravte se na smrt," zařval Gotrek, zatímco se řítí dolů do středu rvačky.

Obrovský ork se k němu obrátil čelem. Výraz překvapení mu navždycky ztuhl ve tváři, neboť Gotrek mu jediným mocným máchnutím usekl hlavu. Smaragdově zelená krev postříkala trolobijcovo potetované tělo. Nepříčetný, vztekla vrčící trpaslík vyrazil proti orkům, sekaje velkými oblouky nalevo, napravo. Všude, kam dopadla jeho sekera, se válely mrtvoly.

Felix napůl běžel, napůl klouzal dolů po haldě kamení. Dopadl na dno. Mokrý tráva ho lechtala na nose. Ve chvíli, kdy po něm sekla stvůra nejméně o hlavu větší než byl sám, se překulil na stranu. Vyskočil, vyhnul se další ráně, která ho mohla rozetnout ve dvě a usekl stvůře ušní lalůček.

Zděšený ork si stiskl ránu ve snaze zastavit krev, která mu stékala po obličejí. Felix se chopil příležitosti a probodl obludě zespodu skrze čelist mozek.

Než mohl uvolnit svůj meč, skočil po něm další ork mávající šavlí vysoko nad hlavou. Felix ponechal svou zbraň osudu a otočil se k útočníkovi, přitom ale ztratil rovnováhu. V pádu ještě stačil chytit stvůru za zápěstí. Dopadla na něj a z jejího smrdutého dechu se mu zvedl žaludek. Protivník upustil zbraň a teď zápasili na zemi, válejíce se dolů do potoka. Měděné kruhy zarostlé do orkova masa Felixe drásaly, jak se mu zřůda pokoušela zahryznout ostrými tesáky do krku. Felix se všelijak kroutil, aby mu měděné kruhy nevyrvaly průdušnici. Ork mu zatlačil hlavu pod vodu. Bolestí rozpálenýma očima viděl, jak se na něj šklebí podivně zde formovaný obličej. Do úst mu natekla ledově studená voda. Plíce měl prázdné, nemohl dýchat. Zuřivě přesunul váhu ve snaze vymanit se z útočnickova sevření. Váleli se po sobě a najednou seděl Felix obkročmo na orkovi a snažil se nacpat hlavu pod vodu zase jemu.

Ork ho popadl za zápěstí a tlačil. Sevření ve vzájemném smrtícím objetí se kutáleli ledovou vodou. Znovu a znovu měl Felix hlavu pod vodou, znovu a znovu se vyprošťoval, lapaje nad hladinou po dechu.

Ostré kamení mu drásalo maso. Jak je proud a jejich vlastní pohyby přibližovaly k okraji srázu, uvědomil si Felix náhle hrozící nebezpečí. Zanechal pokusů utopit protivníka a jen se snažil vymanit se ze sevření.

Když se opět vynořil nad hladinu, zahlédl mlžný oblak. K jeho zděšení byl vzdálený jen tucet kroků. Zdvojnásobil úsilí zbavit se břemene, ale ork se ho křečovitě držel a dál se řtili proudem.

Možná deset stop. Felix slyšel burácení vodopádu, cítil rozptýlené částičky vířící vody. Napráhl se a udeřil orka do obličejí. Zlomil mu jeden tesák, ale obluda ne a ne se pustit.

Ještě pět stop. Znovu se rozmáchl a udeřil, až se orkova hlava odrazila ode dna. Byl už téměř volný.

Najednou padal, řtil se vodou a vzduchem. Horečně chňapal po něčem, čeho by se mohl zachytit a přitom se uhodil rukou o kámen. Tlak ledové vody na hlavu a ramena byl téměř nesnesitelný. Odvážil se pohlédnout dolů.

Hluboko pod sebou viděl předhůří s údolím. Výškový rozdíl byl tak obrovský, že koruny stromů vypadaly v krajině jako skvrny plísně. Padající skřet byl už jen vzdalující se, vřeštící kulička.

S posledním zbytkem sil se Felix přehoup! přes okraj a zimou ztuhlými prsty si razil cestu proti proudu. Na okamžik si pomyslel, že to nedokáže, a rázem byl zase obličejem dolů na okraji skály, lapaje v bublající vodě po dechu. S vypětím všech sil se vyškřábal na břeh. Skřeti byli poraženi, jejich vůdce byl mrtev. Felix si svlékl promáčený plášť a napadlo ho, že se v mrazivém horském vzduchu nejspíš nachladí.

"U Sigmara, to tedy bylo něco! Měli jsme namále," řekl vysoký tmavovlasý muž. Během řeči před sebou udělal znamení kladiva. Svým drsným způsobem byl pohledný. Brnění měl sice pomáchané, ale zjevně nejlepší kvality. Jeho pronikavý pohled uváděl Felixe do rozpaků.

"Zdá se, že vám vděčíme za své životy, pánové," prohlásil čaroděj. I on byl přepychově oblečený. Jeho brokátový háv byl lemovaný zlatou nití a magickými symboly pokrytý pás, který ho stahoval, byl provlečený ozdobnými kroužky. Dlouhé světlé vlasy měl ostříhané nezvyklým způsobem. Ze středu poletujících kadeří trčel hřeben ne nepodobný Gotrekovu, jen krátce zastřižený a nenabarvený. Felixe napadlo, jestli to snad není znamení nějakého mystického řádu. Muž v brnění se rozchechtal. "To proroctví, Johanne. Neřekl snad Bůh, že nám pomůže jeden z tvých dávných bratří? Sigmar buď pochválen! Tohle je rozhodně dobré znamení."

Felix pohlédl na lovce. Ten rozhodl rukama a bezmocně pokrčil rameny. Ve způsobu, jakým povytáhl obočí, byl náznak pobavení.

"Jsem Felix Jaeger z Altdorfu a toto je můj společník, Trolobijce Gotrek Gurnisson," řekl Felix a uklonil se rytíři.

"Já jsem Aldred Keppler zvaný Kosící ostří, templář Řádu ohnivého srdce," odpověděl muž v brnění.

Felix potlačil zachvění. V Říši, odkud pocházel, byli příslušníci řádu pověstní fanatismem, s nímž pořádali tažení proti skřetům a lidem, které považovali za kacíře.

Rytíř ukázal na čaroděje. "Toto je můj rádce v záležitostech magie: doktor Johann Zaubrich z Nulnské univerzity." Čaroděj se uklonil: "K vašim službám."

"A já jsem Jules Gascoigne, kdysi z Quennesu v Bretonii."

To už je ale velmi dávno," dodal v kůži oděný muž bretonským přízvukem.

"Pan Gascoigne je zvěd. Zaměstnal jsem ho, aby nás provedl těmito horami," řekl Aldred. "V Karaku osmí vrcholů mě čeká velký úkol."

Felix s Gotrekem si vyměnili pohledy. Felix věděl, že trpaslík by mnohem raději putoval za ztraceným bohatstvím starobylého trpasličího města jenom s ním. Nicméně, kdyby se chtěli s náhodně nabytými společníky hned rozejít, vzbudili by tím podezření.

"Možná bychom měli spojit své síly," prohlásil Felix, doufaje, že Gotrek pochopí jeho důvody. "My také směřujeme do města osmí vrcholů a cesta není příliš bezpečná."

"Výborný nápad," řekl čaroděj.

"Váš společník jde bezpochyby navštívit své příbuzné," poznamenal Jules, nedbaje Gotrekova vražedného pohledu.

"Trpaslíci z Říše tam dosud mají malou základnu."

"Měli bychom nyní pohrbit vaše druhy," řekl rychle Felix, aby přerušil ticho.

"Proč jsi tak zasmušilý milý Felixi? Není snad nádherná noc?" otázal se poněkud ironicky Jules, který se snažil dýcháním ochránit ruce před štiplavým chladem. Felix si přetáhl přes kolena volný plášť a natáhl ruce k malému ohni, který čaroděj zažehl magickou formulí. Potom pohlédl na Bretonce, jehož tvář se v odlesku ohně proměnila v démonickou masku.

"Tyhle hory jsou chladné a skličující," odpověděl. "Kdo ví, jaká nebezpečí skrývají?"

"Ano, kdo to ví? Jsme blízko Temné země. Říká se, že to je kolébka orků a všech ostatních zelených ďáblů. Slyšel jsem také, že v těchto horách straší."

Felix ukázal na oheň. "Myslíš, že byl dobrý nápad jej zapalovat?" Zblízka se ozývalo Gotrekovo uklidňující chrápání a pravidelné rytmické oddechování ostatních.

Jules se uchechtl. "Můžeš si vybrat mezi dvěma zly. Viděl jsem muže, jak za noci, jako je tahle, umrzli. Když nás něco nebo někdo napadne, je vždycky lepší si na to posvítit. Zelené kůže nás klidně vyčenichají potmě, ovšem my je ne, že? Myslím, že oheň nic nezmění. Tak či tak, tohle určitě nebude důvod tvé skleslosti."

Tázavě se zahledl na Felixe. Ten, aniž sám dobře věděl proč, mu začal vyprávět, jak se s Gotrekem připojili k von Diehlově cestě do země Hraničních knížat. Von Diehl a jeho sluhové hledali v nové zemi pokoj a našli jen strašnou smrt. Řekl mu o setkání s milovanou Kirsten. Bretonec s účastí naslouchal. Když mu na konci vyprávění řekl o Kirstenině smrti, Jules potřásl hlavou.

"Je to mizerný svět, ve kterém žijeme, co?"

"Ano."

"Neputej se k minulosti, příteli. Tu už nikdo nezmění. Čas zahojí všechny rány."

"Mně to tak nepřipadá."

Zavládlo mlčení. Felix se podíval na spícího trpaslíka. Seděl nehybně, shrbený, oči měl zavřené, ale sekýru svíral pevně v ruce. Felix si pomyslel, co by asi Julesově radě řekl trpaslík. Stejně jako ostatní trpaslíci i Gotrek rozebíral své minulé zážitky neustále. Všudypřítomné vědomí minulosti ho nelítočně vleklo za sebou. Prohlašoval, že lidé mají nedokonalou paměť, mnohem horší než trpaslíci.

Možná právě proto hledá smrt, uvažoval Felix. Možná ho hanba páli stejně, jako ve chvíli, kdy se dopustil toho zločinu, který se nyní snaží odčinit, ať už to bylo cokoli. Felix se snažil představit si, jaké to je žít s minulostí zasahující do přítomnosti s takovou silou, že na ni nelze zapomenout. Asi bych se zbláznil, řekl si nakonec.

Začal zkoumat svůj vlastní zármutek a pokusil se jej pocítit čerstvý, v plné síle. Zdálo se, že se kousek po kousku zmenšuje nahlodáván časem. A bude ubývat dál. S vědomím, že je odsouzen k zapomnění, že se jeho vzpomínky promění v bledé stíny, se necítil o nic lépe. Snad to mají trpaslíci přece jen lépe zařízené, pomyslel si. I chvíle strávené s Kirsten ztrácely život a barvy.

Když na něj přišla řada s hlídkou, zdálo se mu v jednu chvíli, že na hoře vysoko nad nimi bliká zlověstně zelené světlo. Jak zíral do tmy, zmocnila se ho hrůza. Světlo se pohybovalo hned tam, hned zase zpátky, jako by něco hledalo. V jeho středu se mihala matná lidská silueta. Felix znal příběhy o démonech obývajících tyto hory. Podíval se na Gotreka a uvažoval, zda ho nemá vzbudit.

Světlo zmizelo. Felix ještě dlouho zíral do tmy, ale nic se už neobjevilo. Možná to byl jen klam zraku oslněného ohněm a znavené mysli. Sám ale věděl, že to není pravda.

* * *

S ránem chmurné obavy zmizely. Výprava sledovala cestu podél úbočí hory a náhle se před nimi pod ocelově šedou oblohou rozevřela nová země. Shlíželi do táhlého údolí choulícího se mezi osmi vrcholy. Hory trčely vzhůru jako drápy obrovského pařátu. V jeho dlani leželo město.

Vstup do údolí byl zatarasen obrovskými zdmi postavenými z kamenů větších než člověk. Uprostřed hradeb, u stříbrného jezera, stála mohutná citadela. Dlouhé cesty spojovaly menší věže při úpatí každé z hor s pevností. Hráze z kamení křížovaly údolí a vytvářely mozaiku zarostlých polí. Gotrek dloubl Felixe do žeber a ukázal směrem k vrcholům.

"Podívej," řekl s náznakem obdivu v hlase. "Karak Zilfin, Karak Yar, Karak Mhonar a Stříbrný roh."

"To jsou východní hory," řekl Aldred. "Karak Lhune, Karak Rhyn, Karak Nar a Bílá paní střeží západní přístup."

Gotrek věnoval sigmaritovi uznalý pohled. "Mluvíš pravdu, templáři. Dlouho jsem snil o těchto horách. Dlouho jsem si přál stanout v jejich stínu."

Felix pozoroval město pod nimi. Byla v něm jakási trvalá pevnost a síla. Karak osmi vrcholů byl postaven z kostí hor, aby přetrval do konce světa.

"Je to skutečně krásné," řekl.

Gotrek na něj pohlédl s divokou pýchou. "Kdysi dávno se městu říkalo Královna stříbrných hlubin. Bylo naší chloubou a jeho pád nám způsobil velký zármutek."

Jules upřeně hleděl dolů na masivní zdi. "Jak mohlo vůbec padnout? Tady v těchto horách mohla být odražena veškerá vojska všech králů světa. Tahle pole mohla uživit všechny lid Quenellesu."

Gotrek potřásl hlavou a zíral dolů na město tak upřeně, jako by hleděl do starých časů.

"S pýchou jsme postavili Karak na samém okraji námi ovládaného území. Byl to div světa; krásnější než Věčný štít, otevřený obloze. Symbol našeho bohatství a moci, daleko přesahující možnosti trpaslíků, elfů nebo lidí. Mysleli jsme, že nikdy nepadne a bude navždy náš."

Trolobjice hovořil podmanivým vášnivým hlasem, v němž zaznívala hořkost. Felix ho ještě nikdy neslyšel takhle mluvit.

"Jak bláhoví jsme byli," vzdychl Gotrek. "Jak slepí. V pýše jsme postavili Karak, jistí si vládou nad kamením a temnotou v podzemí. Ale semena zániku byla zaseta už při stavbě."

"Co se stalo?" zeptal se Felix.

"Začal náš spor s elfy. Vypudili jsme je z lesů a vyhnali z jejich země. S kým jsme pak měli obchodovat? I když byl obchod s nimi špinavý, byl zdrojem velkého bohatství. Ale ztráty životů byly mnohem bolestnější než ztráty obchodníků."

Nejlepší bojovníci tří generací padli v tom krutém boji."

"Stále jste ale ovládali celé obrovské území mezi Horami na konci světa a Velkým mořem," poznamenal s puntičkářskou samolibostí Zauberlich. "Tak praví Ipsen ve své knize Války starověku."

Gotrek se trpce usmál. "Skutečně? O tom pochybuji. Zatímco jsme bojovali s těmi nespolehlivými spojenci, Temnota sbírala síly. Byli jsme vyčerpaní válkou, když černé hory začaly chrlit oblaka popele. Obloha se zatáhla a slunce zakrylo svou tvář. Úroda byla zničena a dobytek onemocněl. Naši lidé se navrátili do bezpečí svých měst, ale ze samého srdce naší říše, z místa, jež jsme považovali za svou nejsilnější oporu, se vyvalili naši nepřátelé."

Odmíchl se a Felix měl pocit, jako by v nastalém tichu zaslechl vzdálené kráčení.

"Nepřátelé uhodili z nitra země, z chodeb, jež byly hluboko pod našimi, na samé jádro pevnosti. Z dolů, které byly zdrojem našeho bohatství se hrnuly armády skřetů, skavenů a stvůr ještě mnohem horších."

"Co udělali tví lidé?" otázal se Felix.

Gotrek rozhodl rukama a pohlédl na ně. "Co jsme mohli dělat? Popadli jsme zbraně a znovu jsme se pustili do boje. Byla to hrozná válka. Bitvy s elfy se odehrávaly pod širým nebem, v polích a lesích. Tahle válka probíhala ve stíněných prostorech v nekonečné tmě s hroznými zbraněmi a zuřivostí, jakou si ani nedovedete představit. Šachty byly zaplavené, chodby zničené vrhači ohně, doly zatopené."

Nepřátelé odpovídali jedovatým plynem, nečistými kouzly a svoláváním démonů. Tady dole pod námi se bojovalo všemi možnými prostředky, všemi možnými zbraněmi a s veškerou odvahou, kterou nám dodávalo zoufalství. Bojovali jsme a prohráli. Krok za krokem jsme byli vytlačeni z domovů."

Felix pohlédl dolů na tiché město. Bylo zatěžko uvěřit Gotrekovu vyprávění, ale něco v trolobijcově hlase ho přesvědčovalo, že mluví pravdu. Felix si představil zoufalý zápas trpaslíků z dávných časů, jejich zmatek a strach, když byli vytlačováni z místa, o němž si mysleli, že jim patří. Viděl je, jak s nadlidskou houževnatostí bojují předem prohraný zápas.

"Nakonec bylo jasné, že město neudržíme, a tak byly hrobky králů a uzavřené truhly s poklady dobře ukryty a zapečetěny. Pak jsme toto místo zanechali nepříteli."

Gotrek na ně upřel planoucí pohled. "Od té doby nás už nikdy nenapadlo bláhově si myslet, že některé místo skýtá spolehlivou ochranu před Temnotou."

Celý dlouhý den, zatímco se blížili k hradbám, se Felix nemohl zbavit myšlenek na to, co tyto staré stavby musely vydržet. Co z dálky působilo dojmem nadčasové síly a odolnosti, bylo při bližším ohledání stejně rozpadlé jako cesta, po níž přišli.

Zed' rozepjatá mezi strmými srázy a bránicí přístupu do údolí byla čtyřikrát vyšší než člověk. Nesla očividné známky zchátralosti. Ve spárách mezi kamennými bloky rostl mech. Kameny byly rozryty dešťovou vodou a porostlé skvrnami žlutého lišejníku. Některé byly zčernalé, jakoby ošlehané plameny. Velká část zdi byla zhroucená.

Jeho společníci mlčeli. Na všechny padla stíněnost. Felix byl sklíčený a nervózní. Bylo jim, jako by je pozorovali staří duchové bdící nad zbytky zaslé slávy. Felixova ruka se ani na okamžik nevzdálila od jílce meče.

Rozpraskaná křídla starobylé brány byla rozevřená. Kdosi učinil nesmělý pokus očistit do kamene vyrytý znak kladiva a koruny nad osmi vrcholy. Už jej znovu zarůstal lišejník.

"Někdo tu byl docela nedávno," řekl Jules, zkoumaje zblízka bránu.

"Už chápu, jak sis vydobyl pověst zvěda," poznamenal Gotrek ironicky.

"Zůstaňte, kde jste!" zaburácel neznámý hlas. "Pokud netoužíte mít v těle šipky z našich kuší."

Felix vzhlédl. Z hradeb na ně civělo deset trpaslíků v přilbách.

Všichni na ně mířili nabitými kušemi.

"Vítejte v Karaku osmi vrcholů," řekl jejich šedovousý vůdce. "Doufám, že máte dobrý důvod vstupovat na území knížete Belegara."

Pochodovali městem pod nebem zataženým šedivými mraky. Před očima měli obraz připomínající den po posledním soudu, kdy se navrátily síly Chaosu, aby ovládly svět. Domy se rozpadly a zřítily do ulic. Z mnohých budov vycházel zatuchlý zkažený vzduch. Ze zbytků pobořených komínů se ozývalo kráčení havranů. Stovky černých zlověstných ptáků jim kroužily nad hlavami.

Trpaslíci, kteří je doprovázeli, byli neustále ve střehu. Pohledy zkoumali každé dveře, jako by každým okamžikem očekávali přepadení. Kuše měli nabitě a připravené. Vzbuzovali dojem bojovníků uprostřed bitevního pole.

Náhle se zastavili. Vůdce naznačil, aby byli zticha. Všichni stáli a naslouchali. Felix měl pocit, že zaslechl cupitání, ale nebyl si jist. Napínal zrak ve večerním šeru, ale nezahlédl žádnou známku nebezpečí. Dva z trpaslíků se opatrně blížili k rohu rozhlížejíce se obezřetně kolem. Ostatní vytvořili čtverec. Po dlouhé napjaté chvíli dali zvědové znamení, že je vše v pořádku. Ticho přerušil Gotrekův smích. "Bojíte se hrstky skřetů?" zeptal se.

Velitel ho probodl pohledem. "Věř mi, za noci jako je tato, se to venku hemží mnohem horšími věcmi, než jsou skřeti," řekl.

Gotrek přejel palcem ostří své sekery. Vy tryskla krev. "Ukažte mi je," zařval. "Chci je vidět!"

Ozvěna jednou zopakovala jeho křik, předtím než byl utlumen a spolknut zlověstným tichem. Pak už mlčel i Gotrek.

Město bylo větší, než Felix čekal; možná dokonce tak veliké jako Altdorf, největší město Říše. Bylo z velké části rozpadlé, zničené dávnými válkami.

"Všechny tyto škody přece nemají na svědomí tví lidé. Některé vypadají docela nově," poznamenal Felix.

"Skřet'áci," vysvětlil mu Gotrek. "Když nemají s kým válčit, válčí mezi sebou. To je jejich prokletí. Město nejspíš bylo po naší porážce rozděleno mezi vojevůdce. A jako že jsou elfové cháska proradná, je jisté, že se porvali o kořist.

Navíc se moji příbuzní a lidé ze země Hraničních knížat několikrát pokusili dobýt město zpět. V hloubce pod zemí je stále mateční žíla stříbra." Odplivl si. "Žádný z pokusů o znovuovládnutí města se nepodařil. Usadila se v něm Temnota. A kde jednou sídlila Temnota, tam už nikdy nemůže být úplné světlo."

Vstoupili do oblasti, kde byly domy částečně opraveny a která teď zase vypadala opuštěně. Pokus o znovu osídlení města před nezměrností trosk selhal. Pod stěnami citadely se trpaslíci zdáli být klidnější. Velitel jen tu a tam zavrčel pobídka k ostrážitosti.

"Vzpomeňte si na Svenssona," řekl. "On a jeho lidé byli zabiti na pěšině před velkou branou."

Trpaslíkům se okamžitě navrátila ostrážitost. Felix měl ruku stále v blízkosti meče.

"Tohle není dobré místo," zašeptal Jules Gascoigne.

Brána citadely se s hromovým rachotem zavřela, jakmile jí prošli.

Sál byl pochmurný, stěny pokryté ošoupanými tapisériemi. Drahokamy na lustru jej osvětlovaly podivnou září. Na zlatem vykládaném trůnu z vyřezávané slonoviny seděl starý trpaslík, obklopený ozbrojenými válečníky v modrých halenách. Slzícíma očima tál z trolobijce na lidi. Vedle starce stála trpaslice v rudém rouchu a se soustředěným klidem sledovala dění. Kolem krku měla řetěz, na němž visela železem kovaná kniha.

Felixovi se zdálo, že ve tvářích trpaslíků čte napětí. Život ve zničeném a prokletém městě jim zřejmě podkopával morálku. Možná tu ale bylo ještě něco hrůznějšího, co způsobovalo jejich neustálý neklid. Podrážděně reagovali na sebetiší zvuk.

"Povězte, co vás sem přivádí, cizinci," řekl starý trpaslík hlubokým a pronikavým hlasem. "Proč jste sem přišli?"

Gotrek na něj upřel vyzývavý pohled. "Já jsem Gotrek Gurnisson, kdysi z města pod Věčným štítem. Přišel jsem pronásledovat troly v temnotě pod zemí. Tenhle člověk je můj pokrevní bratr Felix Jaeger, básník a paměť svého lidu. Chcete mi snad bránit v dokončení mého úkolu?"

Když Gotrek pronášel poslední větu, potěžkal svou sekeru.

Trpasličí vojáci zvedli kladiva.

Starzec se zasmál. "Ne, Gotreku Gurnissone, to nechci. Tvá cesta je úctyhodná a nevidím důvod klást ti překážky.

Třebaže bratra sis ne zvolil právě nejlépe."

Trpasličí vojáci si mezi sebou něco bručeli. Felix byl na rozpacích. Zdálo se, že Gotrek porušil jakési nepochopitelné tabu.

"Existuje tady precedens," ozvala se trpaslice. Poděšené mumláni utichlo. Felix čekal, že bude pokračovat, že řekne víc, ale zřejmě bylo dost na tom, že promluvila.

"Vy oba můžete jít dál, Gotreku, synu Gurniho. Bránu, kterou vstoupíte do temnoty, si vyberte pečlivě a dejte si pozor, aby vás snad vaše odvaha nezradila." Z jeho hlasu nezaznívala stopa účasti, jen hořkost a skrytý stud.

Gotrek starci stroze přikývl a ustoupil do zadní části sálu. Felix vysekl svou nejlepší dvorní poklonu a následoval trolobijce.

"Teď vy povězte, co sem přivádí vás," pokračoval vládce.

Aldred poklekl a ostatní následovali jeho příkladu.

"Přivedla mě má víra a prastarý slib pomoci mezi tvým a mým lidem. Můj příběh je složitý a vyprávění by trvalo dlouho."

Trpaslík se nevesele zachechtal. Felix znovu pocítil, že vládce trpaslíků užívá nějaké skryté vědění. "Pokračuj, čas je jedině zboží, kterého máme nazbyt. Můžeme ho promarnit kolik je nám libo."

"Děkuji. Předpokládám správně, že jste stejný kníže Belegar, který před dvaceti lety vedl výpravu proti zeleným kůzím, aby získal zpět toto město?"

Belegar přikývl. "Tak jest."

"Vedl vás trpaslík jménem Faragrim, který objevil mnoho tajných cest zpět do města pod osmi vrcholy."

Starý trpaslík opět přikývl. Felix a Gotrek si vyměnili pohledy. Byl to Faragrim, kdo Gotrekovi řekl o pokladu pod horami, který hlídají trolové.

"Vaši výpravu doprovázel mladý rytíř mého řádu, Faragrimův společník na jeho dobrodružných cestách. Jmenoval se Rafael."

"Byl to pravý muž a nepřítel našich nepřátel," řekl Belegar. "Doprovázel Faragrima na jeho poslední výpravě do hlubin a už se nevrátil. Když ho Faragrim odmítl jít hledat, vyslal jsem běžce, ale jeho tělo nenašli."

"Rád slyším, že měl vaši úctu, avšak mrzí mě, že meč, který nesl, je ztracen. Byla to mocná zbraň a pro náš řád velmi důležitá."

"Nejsi první, kdo sem přišel, aby ji získal zpět," řekla trpaslice.

Aldred se usmál. "Přísahal jsem, že vrátím meč Karaghul do kapituly mého řádu. Mám důvod věřit, že uspěji."

Belegar pozvedl obočí.

"Než jsem se vydal na cestu, dva týdny jsem se postil a trýnil jsem své tělo projímáním a mrskáním. Na Sigmarzeit se konečně dostavilo vidění. Zjevil se mi můj pán. Řekl, že přeje mé misi a že je načase, aby se opěvovaný meč vrátil zpět. Dále mi řekl, že na mé cestě mi pomůže jeden z našich dávných bratří. Podle mého názoru tím myslel trpaslíka, neboť tak

jsou tví lidé nazýváni v Nedokončené knize.

Snažně tě prosím, vznešený Belegare, nebraft mi v cestě. Když můj bratr padl, řídil se starou přísahou naší víry: nikdy neodmítnout pomoc trpaslíkovi. Necháš-li mě najít jeho meč, bude to výraz uznání."

"Dobře mluvíš, člověče," řekl Belegar. Felix viděl, že je dojat jako všichni trpaslíci, když se mluvilo o cti a dávných přísahách.

Přesto však byl v jeho řeči náznak čiré zloby, když znovu promluvil. "Vyhovím tvé žádosti. Kéž máš více štěstí než tvoji předchůdci."

Aldred vstal a uklonil se. "Mohl bys nám poskytnout průvodce?"

Belegar se znovu rozchechtal, divoce a jízlivě. "Jsem si jist, že Gotrek Gurnisson je připraven být nápomocen hledání, které se tak vzácně shoduje s jeho vlastním."

Belegar vstal z trůnu podpírán trpaslíci. Otočil se a belhavou chůzí vykročil z místnosti. Když byl u zadního východu, otočil se a řekl: "Můžete jít!"

Felix se díval z okna věže, ve které je trpaslíci ubytovali, dolů na dlážděnou ulici. Venku začaly padat velké lehoučké vločky sněhu. Za ním se potichu dohadovali ostatní.

"Mně se to nelíbí," řekl Zauberlich. "Kdo ví, jak obrovské rozlohy leží pod zemí? Mohli bychom je prohledávat do konce světa a meč nenajít. Myslím, že trpaslíci meč sťeží."

"Musíme věřit osudu," odpověděl Aldred, klidně a nesmlouvavě. "Sigmar si přeje, aby byl jeho meč nalezen. Musíme věřit, že nás k němu povede."

V Zauberlichově hlase zaznívala hysterie. "Aldrede, jestli Sigmar chce, aby byl jeho meč nalezen, proč jej nesvěřil některému z našich předchůdců?"

"Kdo jsem já, abych předvídal boží úmysly? Možná nebyl ten pravý čas. Možná je to zkouška naší víry. Má víra nebude shledána lehkou. Nemusíš s námi, jestli nechceš."

Felix zahlédl mezi troskami zelené světlo. Ten pohled ho naplnil hrůzou. Kývl na Julese, aby přišel a podíval se. Když Bretonec přistoupil k oknu, nebylo už nic vidět. Zvěd na něho tázavě pohlédl.

Felix se zahanbeně vrátil k diskusi. Copak začínám bláznit?

pomyslel si. Přiměl se vypudit zelené světlo z hlavy.

"Co si myslíte vy, Herr Gurnisson?" otázal se Zauberlich.

Otočil se k trolobjici s prosebným výrazem ve tváři.

"Já jdu do temnoty každopádně," odpověděl Gotrek. "Je mi jedno, co budete dělat vy. Dohodněte se mezi sebou."

"Od chvíle, kdy jsme vyrazili, jsme přišli už o tři čtvrtiny mužů," řekl Zauberlich, těkaje pohledem z Julese Gascoigna na Alfreda. "Jaký by mělo smysl zahodit i svoje životy?"

"Jaký smysl by mělo vzdát se a učinit tím oběť našich přátel nesmyslnou?" opáčil templář. "Pokud se vzdáme nyní, jejich smrt bude zbytečná. Věřili, že najdeme Karaghul. Položili své životy vědomě."

Templářův fanatismus Felixe znepokojil. Aldred mluvil o mužích, kteří zemřeli, příliš nenuceně. Neochvějná jistota ale dodávala jeho slovům naléhavosti a přesvědčivosti. Felix věděl, že takového muže budou bojovníci následovat.

"Složil jsi stejnou přísahu jako my ostatní, Johane. Pokud ji chceš vzít teď zpět, nechť se tak stane, ovšem tvá duše ponese následky navěky."

Felix s čarodějem soucetil a v jeho soucitu byla ironie. Když on sám přísahal, že bude následovat Gotreka poté, co mu trpaslík zachránil život, byl opilý a seděl v teplé hospůdce uprostřed civilizace. Tehdy se nebezpečí zdálo být vzdálené. Potřásl hlavou. Bylo snadné skládat takové přísahy, když si člověk nedovedl představit následky. Bylo něco jiného je pak dodržet, když cesta vedla do míst jako je Karak osmi vrcholů.

Felix uslyšel blížící se kroky. Ozvalo se zaklepání, dveře se otevřely a v nich stála trpaslice, kterou viděli u Belegara v trůnním sále. "Přišla jsem vás varovat," řekla příjemným hlubokým hlasem.

"Varovat nás před čím?" zeptal se Gotrek odměřeně. "Dole v hlubině se ukrývají strašlivé věci. Proč myslíte, že žijeme v takovém strachu?"

"Myslím, že bude lepší, když půjdete dovnitř," řekl trolobjice.

"Jsem Magda Frejadotter. Vedu Knihu pamětí ve Valayině chrámu. Promlouvám hlasem Valaye, abyste věděli, že mluvím pravdu."

"Dobře," přikývl Gotrek Gurnisson. "Tak nám řekni pravdu."

"V temnotě bloudí neklidné duše." Odmlčela se a pohlédla na ně. Její pohled spočinul na trolobjici.

"Když jsme sem přišli, bylo nás i s několika lidmi pět set. Jediným nebezpečím, jemuž jsme museli čelit, byli orci a jejich pomahači. Znovudobývání města jsme započali vyklizením této citadely a horní části města.

Podnikali jsme výpravy do podzemí, abychom našli poklady našich předků, neboť jsme věděli, že když je najdeme, zprávy o tom se rozšíří a přilákají sem více příslušníků našeho národa."

Tuhle taktiku Felix chápal. Zvěsti o bohatství by přivábily další trpaslíky. Cítil se trochu provinile. Přivábily také jeho a Gotreka.

"Vydávali jsme se do hlubin a hledali stará místa. Už nevypadají stejně jako na starých plánech, kterým jsme se učili jako děti. Tunely jsou propadlé, cesty zasypané a smrduté průchody vykopané orky jsou propojené s našimi."

"Vedl trpaslík Faragrim některou z těch výprav?" otázal se Gotrek.

"Ano, vedl," odpověděla Magda.

Gotrek pohlédl na Felixe. "V tomhle tedy nelhal," řekl trolobjice.

"Faragrim byl odvážný a hledal hlouběji a dále než všichni ostatní. Co vám řekl?"

Gotrek upíral pohled na své nohy. "Že se setkal s nejmocnějším trole, jakého kdy viděl - a utekl."

Trpaslíci neumějí moc lhát, mysl si Felix. Knězka nemohla nepoznat, že něco skrývá. Ale zdálo se, že Magda si ničeho nepatřičného nevšimla.

Felix myslel na noc ve vzdáleném Nulnu, v hospodě U Osmi vrcholů, kdy namol opilý Faragrím vyprávěl Gotrekovi svůj příběh. Trpaslíci byli tak opilí, že nejspíš zapomněli na přítomnost člověka a vzrušeně hovořili směsicí reikspiel a khazalid. Tehdy si Felix myslel, že se jen předhánějí ve vyprávění historek. Teď si už nebyl tak jistý.

"Tak to ho tolik vyděsilo. My jsme si mysleli, že to byli duchové," řekla Magda. "Jednoho dne se vrátil z hlubin. Jeho vousy zbělely. Beze slova opustil město."

"Mluvila jsi o hrůzách v hlubinách," přerušil ji Zauberlich. "Ano. Naše hlídky v podzemí začaly brzy mluvit o setkáních s duchy dávných předků. Duchové nařikali, kvíleli a prosili nás o vysvobození ze spárů Chaosu. Záhy se nám přestalo dařit. Který trpaslík snese pohled na bratra vyrvaného z náruče svých předků? Naši ozbrojenci ztratili odvahu. Kníže Belegar vedl velkou výpravu, která měla najít původ zla. Jeho síla byla zničena stíny z hlubin. Vrátil se jen on sám s hrstkou sluhů. Nikdy nemluvili o tom, co viděli. Většina trpaslíků, kteří přežili, se vrátila domů. Zůstalo nás tu sotva sto."

Z Gotrekovy tváře se vytratila barva. Felix poprvé viděl v jeho obličejí výraz strachu. Gotrek se dokázal neohroženě postavit jakémukoliv živému tvorů, ale řeči o přízracích z něj vysály všechnu odvahu. Uctívání předků musí být pro jeho lid velmi důležité, pomyslel si Felix.

"Varovala jsem vás," řekla knězka. "Stále si přejete sestoupit do podzemí?"

Gotrek zíral do ohně. Všechny zraky byly upřeny na něj. Felix cítil, že kdyby Gotrek zanechal hledání, Aldred by nejspíš udělal totéž. Zdálo se, že templář pevně věří, že trolobijce je trpaslík jeho prarodce.

Gotrek svíral sekyru tak pevně, až mu zbělely klouby na ruce. Zhluboka se nadechl. Vypadal, že sbírá sílu k řeči.

"Člověk nebo duch, živý nebo mrtvý, nebojím se," řekl nepřesvědčivým tónem. "Půjdu do podzemí. Je tam trol, s nímž se musím utkat."

"Dobře tedy," pravila Magda. "Dovedu vás ke vstupu do podzemní říše."

Gotrek se poklonil. "Bude to pro nás čest."

"Tak tedy zítra," řekla a zvedla se k odchodu.

Gotrek jí podržel dveře. Když odešla, zhroutil se na židli. Položil sekeru a chytil se opěradla, jako by se bál, že přepadne. Vypadal velice vyděšeně.

V srázu hory zel velký otvor. Nad ním bylo okno vytesané do skály. Bylo zastřešeno taškami z červené břidlice. Mnohé už byly uvolněné nebo vypadly. Vypadalo to jako by zde byla postavena citadela, která se postupem času propadla do země, takže nad povrch vyčnívala jen její horní část.

"Toto je Stříbrná brána," řekla Magda. "Stříbrná cesta vede k Horním sýpkám a Dlouhým schodům. Myslím, že cesta je volná. Dál si ale dejte pozor!"

"Děkujeme ti," řekl Felix. Gotrek kněžce pokynul. Aldred, Jules a Zauberlich se uklonili. Tvářili se skličeni.

Zkontrolovali lucerny a zásoby oleje. Zásob měli dostatek, zbraně naolejované a připravené.

Magda sáhla do záhybů svého roucha. Vytáhla pergamenový svitek a podala jej Gotrekovi. Ten ho rozvinul, přešel ho letmým pohledem a uklonil se v pase, až se hrudí dotkl země.

"Ať vás Grungni, Grinnir a Valaya ochraňují," řekla Magda a neobvyklým pohybem jím dala požehnání.

"Sigmar žehnej vám a vašemu rodu," odpověděl Aldred Kosíci ostří.

"Jdeme," řekl Gotrek Gurnisson. Zdvihl svou výzbroj a prošli pod obloukem. Felix na něm viděl staré trpasličí runy, které ještě nestačil smazat čas. Sotva vešli dovnitř, obklopil je stín a chlad. Felix nemohl potlačit zachvění.

Sluneční paprsky z velkého okna osvětlovaly cestu dolů do temnoty. Felix žasl nad precizností trpasličí práce. V místě, kde se chodba začala svažovat, se ohlédl. Knězka se svým průvodem stála na místě. Zamával jí a ona zdvihla ruku na pozdrav. Začali sestupovat dolů a země na povrchu jím zmizela z dohledu. Felix napadlo, jestli ještě někdo z nich uvidí denní světlo.

"Co vám to knězka dala, Herr Gurnisson?" zeptal se Johann Zauberlich. Gotrek strčil svitek čaroději do ruky.

"Je to mapa města obkreslená z hlavní mapy v chrámu bohyně Valaye, Pamětnice. Zachycuje celé území prozkoumané výpravou prince Belegara."

Čaroděj si ve světle drahokamů, planoucích nad nimi, mapu prohlédl a poškrábal se na hlavě. Felix mu nahlédl přes rameno, ale viděl jen změt droboučkých run spojených různobarevnými čarami. Některé čáry byly silné, jiné tenké a některé tečkované.

"Takovou mapu jsem nikdy neviděl," prohlásil mág, "vůbec se v ní nevyznám."

Gotrek se pohnul k ušklíbl. "Překvapilo by mě, kdyby ano. Je napsána v runovém kódu Cechu stavitelů."

"Jsme ve vašich rukou, Herr Gurnisson - a v Sigmarových," prohlásil templář. "Vedte nás."

Felix se pokoušel spočítat schody, ale vzdal to u osmistého šedesátého druhého. Všiml si odboček ze Stříbrné cesty a začínal mít představu o rozměrech trpasličího města. Bylo jako plovoucí hory ledu v Moři spárů, o nichž vyprávěli námořníci. Devět desetin bylo pod povrchem. Rozměry předčilo všechny lidské výtvoř, které kdy Felix viděl. Byl to pokořující zážitek.

Cestou míjeli mnoho otvorů ve stěně. Některé byly stále ještě zčásti zazděné. Zdivo vyhlíželo nově. Někdo se velmi hrubými nástroji prosekal skrz. Vzduch byl zkažený a zapáchal.

"Obilné sýpky," vysvětloval Gotrek. "Dříve zásobovaly město v zimě. Vypadá to, že se skřetáci podívali Belegarovým skladům na zoubek."

"Jestli jsou tu někde nablízku zelené kůže, brzy poznají chuť mého meče," prohlásil Aldred Kosící ostří. Jules a Felix si vyměnili ustarané pohledy. Nebyli tak žhaví jako templář a trolobijce utkat se s tím, co se skrývalo pod zemí, ať už to bylo cokoliv.

Felix ztratil pojem o čase, ale odhadoval, že mohlo uplynout tak půl hodiny od chvíle, kdy opustili Stříbrnou cestu a vstoupili do chodby velké jako Königsplatz v Altdorfu. Velké díry ve stropě propouštěly dovnitř světlo. Smítka prachu tančila ve sloupcích světla vyšších než věže Nulnu. Zvuk jejich kroků se rozléhal a rušil nejasné třepotající se věci u stropu.

"Náměstí Merschy," vydechl Gotrek s úžasem. Hleděl do sálu s podivnou směsicí nenávisti a pýchy. "Tady se vojáci královny Hilgy obrátili a čelili stokrát větší armádě skřetů. Poskytli královně a mnohým obyvatelům čas k úniku. Nedoufal jsem, že je někdy spatřím. Našlapujte opatrně. Každý kámen zde byl posvěcen krví hrdinů."

Felix pohlédl na trolobijce. Viděl ho teď v novém světle. Od chvíle, kdy vstoupili do města, byl Gotrek jako vyměněný. Napřimil se pýchou a hrdostí. Přestal kolem sebe vrhat kradmé pohledy a mumlat si pod vousy. Poprvé ode dne, kdy se setkali, vypadal trpaslík uvolněně. Jako by se vrátil domů, myslel si Felix.

Teď jsme to my, lidé, kdo tu nemáme co pohledávat, řekl si a najednou si začal uvědomovat nesmírnou masu kamene, která ležela mezi ním a sluncem. Musel bojovat s obavami, že se na něj sesune celá hora a pohřbí ho navždy. Vnímál blízkost temnoty, starých míst, která nikdy nepoznala sluneční světlo. V jeho srdci byla zaseta semena hrůzy. Přelétl očima náměstí větší než jakákoliv stavba, kterou kdy viděl a věděl, že by nebyl schopen je přejít. Hluboko pod zemí paradoxně pocítil hrůzu z velkého prostranství. Nechtěl projít pod klenutým stropem. Báł se, že by na něj ta umělá obloha mohla spadnout. Měl závat, dýchal namáhavě a trhaně.

Na rameno mu dopadla uklidňující ruka. Felix pohlédl na Gotreka stojícího vedle něj. Touha prchnout zpět nahoru pomalu mizela a cítil opět jakési zdání klidu. S úctou se znovu rozhlédl po náměstí Merschy.

"Tvůj lid je skutečně mocný, Gotreku Gurnissone," řekl.

Gotrek na něj pohlédl se smutkem v očích. "Ano, člověčku, byl, ale síla a zručnost, které nám pomohly postavit tenhle sál, jsou už minulostí. Už nemáme tolik kameníků, abychom mohli něco takového vytvořit."

Gotrek se obrátil, pohlédl na sál a potřásl hlavou. "Vidíš, člověčku, teď máš představu jak hodně jsme klesli. Dny naší slávy jsou pryč. Kdysi jsme vytvořili tohle všechno. Teď se tísíme v několika prťavých městech a čekáme na konec světa. Dny trpaslíků jsou navždy sečteny. Plazíme se jako červi dílem dřívějších dnů a sláva, která nám kdysi patřila, se nám vysmívá."

Zamával sekerou směrem k sálu, jako by si přál, aby ho mohl zničit jediným mocným máchnutím.

"S tímhle se musíme vyrovnávat!" zařval. Vyděšení muži na něho vytřeštili oči. Ozvěna se mu vysmívala. Felix v ní zaslechl zvuk kradmého pohybu. Byl by přísahal, že když pohlédl tím směrem, zahlédl oči pomalu mizející ve tmě.

Jak postupovali, zdi podzemního města získávaly zvláštní zelenavý odstín. Z jasného sálu se dostali do přítmi, které osvětlovaly jen matně blikající drahokamy. Felix občas zaslechl ťukání. Gotrek se zastavil a položil ruku na stěnu. Felix ho ze zvědavosti napodobil. Cítili, jak kamenem probíhají lehké vzdálené vibrace.

Gotrek na něj pohlédl. "Skřetáci bubnují do stěny," řekl. "Vědí, že jsme tady. Měli bychom zrychlit, abychom zmátli zvědy."

Felix přikývl. Stěny se třpytily jako křišťál. Viděl tlusté krysy s červenými očima utíkat před světlem. Měly úplně černou kůži. Gotrek zaklel a šlápl na nejbližší krysu, ale uhnula mu.

Potřásl hlavou. "Dokonce i sem, tak blízko povrchu, už dosahují stíny Chaosu. Dole to určitě bude ještě horší."

Přišli ke schodům vedoucím dolů do temnoty. Obrovské sloupy byly zřícené. Kolem se vršily hromady z kusů zdiva. I schody vypadaly zchátrale. Vyplašili hejno netopýrů. Malí tvorové vyrazili ze stínu a létali kolem. Felix si s neklidem pomyslel, že schody asi nebudou právě bezpečné.

Sestupovali dolů mezi ochozy nesoucími neklamně známky ničivé činnosti orků. Z hnízd pod rozbitými kameny vybíhaly krysy a poskakovaly před nimi.

Gotrek jim dal rukou znamení, aby se zastavili, a zavěťřil.

Felix zaslechl ze schodů nad nimi zvuky kročejů.

"Cítím skřetáky," prohlásil trolobijce.

"Myslím, že jsou za námi," dodal Jules.

"Jsou všude kolem nás," řekl Gotrek. "Tuhle cestu už dlouhá léta používají orci."

Felix si vyměnil se Zauberlichem ustaraný pohled. "Co budeme dělat?" zeptal se.

"Pokračovat," prohlásil Gotrek, prohlížeje mapu. "Tak jako tak musíme touhle cestou."

Felix se ohlédl. Měl podezření, že jsou hnáni do pastí. Vypadá to špatně, pomyslel si. Cestu zpátky nám už odřízli, pokud Gotrek nezná jinou.

Trolobijcův výraz ho ubezpečil, že Gotrek má úplně jiné starosti. Trpaslík se znepokojeně rozhlížel, jako by čekal, že uvidí ducha.

Jejich pronásledovatelé se stále blížili. Zepředu se ozval řev, mnohem hlubší a silnější, než jaký vydávají orci.

"Co to bylo?" zeptal se Zauberlich.

"Něco velkého," tiše odpovídal Aldred.

Gotrek přešel palcem ostří své sekery. Zatřpytila se na něm kapka krve.

"Dobře," řekl.

"Musí to být blízko," nervózně procedil Felix, přemítaje, jestli má tak popelavý obličej jako Jules a čaroděj.

"Těžko říct," řekl Gotrek. "Tyhle tunely rozkládají a zesilují zvuk. Může to být na míle daleko."

Řev se ozval znovu, následován zvukem běžících nohou.
Znělo to jako poklus skřetů, kteří uposlechli rozkazu.
"Teď je to blíž," řekl Felix.
"Uklidni se člověče, už jsem říkal, že je to nejspíš na míle daleko."

Čekalo to však v dalším sále blízko dolního okraje dlouhého schodiště. Prošli loubím, na němž byly do kamene vyryty vychrlté hlavy démonů a spatřili toho netvora, obrovského lidožravého obra, alespoň pětikrát většího než Aldred. Ze šupinaté kůže na hlavě mu trčel hřeben vlasů. Byl obarvený, stejně jako Gotrekův. Na rozdíl od Gotrekova byl černobíle pruhovaný.

Jednu ruku mu chránil kovový štít, ze kterého trčelo dlouhé ostří zahnuté jak kosa. V druhé držel řemdi. Zbořit kostelní zeď by pro něj zřejmě nebyl sebemenší problém.

Netvor odhalil v zlověstném šklebu špičaté kovové zuby. Za ním dřepěla horda skřetů a jejich zelené kůže se leskly. Každý měl kovový štít se znakem lebky. Jejich chtivé obličejové hyzdivly strupy a nežity. Někteří měli kolem krku ostnatý obojek nebo kroužky, které jim rozdíraly maso na hrudi. Červeným očím chyběly zornice. Felixe napadlo, že to je další známka působení Chaosu.

Rozhlédl se kolem. Napravo se válelo zborcené zdivo. Stará trpasličí práce byla zřejmě zničena, aby uvolnila místo novějším a primitivnějším rytinám. Do zdi blízko něho byly zapuštěny železné řetězy. Po levé straně byl komín udělaný tak, že ohniště vypadalo jako chřtán šklebícího se démona. Kámen byl potřísněný zahnědlou krví. Že bychom se zatoulali do nějaké svatyně skřetů? pomyslel si Felix. To nám ještě scházelo, lidožravý obr a horda fanatických skřetů. No, utěšoval se, horší už to být nemůže.

Někdo mu poklepal na rameno. Otočil se a pohlédl vzhůru na schody. Dolů se valila další smečka skřetů vedená statným orkem. V levé ruce třímali šavli a v pravé standartu se stylizovaným vyobrazením ozubeného chřtánu prokletého měsíce Morrsliebu. Na špičce byla nabodnutá balzamovaná lidská hlava. Za vlajkonošem se hrmuli skřeti vyzbrojení palicemi, oštěpy a sekerami.

Felix se podíval na Julese. Bretonec pokrčil rameny. Mizerné místo pro smrt, pomyslel si Felix. Tři skupiny se chvíli navzájem mlčky měřily pohledy.

"Za Sigmara" zvolal Aldred, pozdvihl svůj velký meč a s mrštností, u člověka obaleného plátovým brněním poněkud překvapivou, se pustil dolů po schodech.

"Tanugh aruk!" zařval Gotrek a vrhl se za ním. Světla nad nimi jako by na okamžik svítila jasněji. "Pobijte tu skřeti chamrad!"

Felix si připravil meč. Vedle něj stál ve střehu Jules Gascoigne. Vlajkonoš na ně zíral, ale nepokusil se k nim přiblížit.

Felixovi se příliš nechťelo pouštět se do skřetů, kteří stáli nad ním na schodech. Byla to patová situace.

Za sebou slyšel řinčení zbraní a bojový křik. Odporný zápach orků mu naplnil nos. Železem kované boty zvonily o schody pod ním. Otočil se právě včas, aby odrazil mocnou ránu palcátem, kterou se mu pokoušel uštvědit nějaký zelený bojovník. Síla nárazu mu málem utrhla ruku. Zaťal zuby a rozmáchl se. Jeho meč protřel přitímí trpytí obloukem. Skřet uskočil a Felix jen tak tak udržel rovnováhu. Vyrázil dolů tak rychle, jak jen to nejistý povrch dovoloval.

"Drž schody, Julesi!" křikl.

"Pro přítele všechno."

Felix se hnál za skřetem. Pronásledovat mrštného protivníka na rozpraskané zemi bylo obtížné. Skřet vyplázl jazyk a posměšně zavěštl. Felix, oslepený zuřivostí, zrychlil a zakopl. Upadl a převálil se. Cítil bolest na kolenou, kde si seděl kůži. Něco po něm přeběhlo a zakously se do něj malinkaté špičáky. Asi jsem vyplašil krysy z hnízda, pomyslel si. Chvilí byl dezorientovaný. Když se sbíral na nohy, zahlédl koutkem oka bitevní vřavu.

Gotrek právě zaskl protivníkovi do hrudi sekeru. Brnění se rozlétlo na kousky. Aldred Kosící ostří se vyhnul řemdiho obrovského lidožrouta a probodl mu břicho. Felix viděl ostří trčící netvorovi ze zad. Skřeti minuli bez povšimnutí Felixe a hnali se na trpaslíka, svého odvčkého nepřítele. Johann Zauberlich, který stál na okraji bojiště, vytáhl svitek pergamenu a začal odříkávat zaklínadlo. V levé ruce se mu objevila ohnivá koule. Všude okolo se hemžily černé krysy. U stropu neklidně kroužily třepotavé stíny.

Felix bojoval o rovnováhu. Obrátil pohled na Julese Gascoigna statečně čelícího tlupě po zuby ozbrojených nepřátel. Jednoho už zabil, ale za vlajkonošem přicházeli další.

Felixovi dopadl na rameno kyj. Projela jím ostrá bolest a zajiskřilo se mu před očima. Upustil meč a upadl na obličej. Nad ním stál skřet s napřaženým kyjem a triumfálně se šklebil. Tak se sakra hněte, rozkázal Felix svým protestujícím končetinám, když kyj svištěl dolů. Padal jako kmen stromu, pomalu se přibližoval ke hrůzou zostřeným smyslům. Odkulil se na poslední chvíli a kyj dopadl s hlasitým prásknutím na kámen. Pak se otočil a vši silou skřeta nakopl, až odletěl někam na stranu. Felix zoufale zašátral po svém meči. Když jeho prsty sevřely jílec, pocítil obrovskou úlevu. Byl u skřeta dříve, než se stačil zvednout. Stvůra zaklela a vydechla naposledy. Felixe náhle oslepilo prudké světlo. Před ním se otevřelo peklo. Zakrýval si oči a ustupoval dozadu. Ovanul ho horký vzduch. Jsem mrtvý, jsem v pekle, pomyslel si. Pak pochopil. Zauberlich vypustil svou ohnivou kouli.

Rozhlédl se. Gotrek s Alfredem si prosekávali cestu mezi vyděšenými skřety. Za nimi pospíchali zvěd s čarodějem Jules popadl Felixe za ruku.

"Honem, pospěš si" křičel. "Musíme odsud vypadnout, než se vzpamatují."

Běželi dlouhou chodbou dolů. Zezadu k nim doléhal zvuk pokračující bitky.

"Co se to tam děje?" zavolal.

"Různé kmeny skřetů," chechtal se Gotrek. "S trochou štěstí si podřežou krky při tahanici o to, kdo nás bude moci

sežrat.

Felix zíral do propasti. Na jejím dně se třpytily hvězdy. Aldred a Gotrek se ohlédlí do chodby. Jules se vyplížil na zrezivělý most. Čaroděj se opřelo litinový chrlič a ztěžka oddychoval. "Bojím se, že jsem nebyl stvořen pro dobrodružný život," zajíkal se. "Mé studie mě nepřipravily na takovou námahu." Felix se usmál. Čaroděj mu připomínal jeho staré profesory. Jediný boj, jakého se kdy zúčastnili, byly dohady o správnou interpretaci vyšších aspektů klasické poezie. Uvědomil si, že na ty staré muže pohlíží s opovržením. Překvapilo ho to a zahanbilo. Kdysi chtěl být jako oni. Že by ho dobrodružný život tolik změnil? Zauberlich si se zájmem prohlížel chrlič. Felix si o něm opravil mínění. Postarší akademiky připomínal jen vzdáleně. Nikdo z nich by cestu ke Karaku osmi vrcholů nepřezil. Zauberlichova obratná zaklínadla vypovídala mnohé o lidské odhodlanosti a inteligenci. Magie nebyla pro slabochy a zbabělce. Měla svá vlastní skrytá nebezpečí. Felixe přemohla zvědavost. Náhle měl chuť se čaroděje zeptat, jak se dostal k templářům. "Myslím, že jsme skřety setřásli," jásal Aldred. Běžel spolu s Gotrekem k ostatním. Otázky, které chtěl položit čaroději, ztuhly Felixovi na rtech. Když přecházeli most, měl pocit, že další možnost zeptat se už mít nebude.

Hleděli dolů do tmavé chodby. Poprvé cestu neosvětlovaly drahokamy. Felix si na jejich zelenavé světlo tak zvykl, že ho jejich zmizení vyvedlo z míry. Bylo to, jako by slunce zašlo v poledne. Gotrek pokračoval v cestě a tmy si nevšímal. Felixe napadlo, že trpaslík musí mít opravdu dobrý zrak. "Měli bychom rozsvítit lucerny," poznamenal Gotrek a potřásl hlavou. "Ti zatracení skřetáci zničili světla. Drahokamy mohly svítit věčně, ale oni je prostě nemohli nechat na pokoji. Nic je už nenahradí. Nikdo je už neumí vyrobit." Jules připravil lucernu. Zauberlich ji zažehl slovem moci. Felix je pozoroval a cítil se přebytný. Gotrek zaúpěl. Felix se ohlédl. Na konci chodby se mihotala bílá nazelenalá postava. Byl to starý vousatý trpaslík. Byl průsvitný a zářil. Vypadal stejně skutečně jako mýdlová bublina. Vydával tenké ostré kvílení a s napětím rukama se blížil ke Gotrekovi. Trolobjice stál jako přibitý. Felixe obestřela hrůza. Poznal to světlo. Viděl ho už dříve v horách a ve městě. "Ochraňuj nás Sigmar," mumlal Aldred. Felix slyšel zařinčení templářova meče, jak ho tahal z pochvy.

Trpaslík se blížil a Felix cítil, jak se mu ježí vlasy na hlavě. Najednou mu byla zima. Chvěl se po celém těle. Postava pohybovala rty a Felix slyšel vzdálené mumlání. Se sekerou zdviženou k obraně se Gotrek pohnul kupředu. Duchovy horečné prosby zintenzivněly. Gotrek potřásl hlavou, zdálo se, že nerozumí. Trpaslíkův duch pospíchal k němu a neustále se přitom otáčel, jako by pátral po neviditelném pronásledovateli. Felixe naplnil děs. Duch se rozpadal. Vypadalo to, jako když vítr trhá mlhu na cáry. Kousek se vždycky utrl a zmizel dříve, než jej Gotrek mohl zachytit. Odněkud zdálky Felix zaslechl zoufalé zakvílení. Byl to nářek zatracené duše mizející v pekle. Gotrek se vracel s ohromným výrazem ve tváři. Vypadal zmateně a vyděšeně. Pod jeho jediným okem se třpytila slza. Pospíchali ztemnělou chodbou dolů. Nikdo nespěchal se zhasínáním lucerny, ani když došli do míst, kde zase zářily drahokamy. Trvalo dlouhé hodiny, než Gotrek opět promluvil.

Felix se chtěl napít z pramene tekoucího do starého koryta. Sklonil se nad zelenavě se třpytící vodou, ale silné ruce ho okamžitě popadly za vlasy a stáhly zpátky. "Zešílel jsi, člověče? Copak nevidíš, že ta voda je otrávená?" Felix se chystal protestovat, ale Zauberlich se sehnul a zkoumal zelené třpytivé skvrny. "Chaotit?" řekl překvapeně. Felixovi ztuhla krev v žilách. Tuhle čistou esenci Chaosu znal jen z historek o zlých alchymistech, kteří se ji snažili vytvořit. "Co jsi říkal, čaroději?" zeptal se Gotrek úsečně. "Myslím, že by to mohl být chaotit. Některé učené knihy mu přisuzují zelenou luminescenci. Množství mutací, jaké se zde vyskytuje, může mít na svědomí i velmi malé množství této látky ve vodě." "Ve starých báchorkách se vypráví o skavenech, kteří otrávilí prameny," řekl Gotrek. "Mohli by být tak proradní, že by to udělali chaotitem?" "Slyšel jsem, že skaveni se chaotitem žijí. Možná sloužil dvojímu účelu. Jím dal odolnost a jejich nepřátelům znemožnil využívat prameny." "Zdá se, že se v záležitostech kolem Chaosu dobře vyznáte, Herr Zauberlich," poznamenal Felix podezíravě. "S doktorem jsme se něco nahonili čarodějnic," řekl Aldred Kosící ostří. "Taková práce vás donutí studovat podivné věci. Nebo snad chcete naznačit, že by se některý z mých společníků mohl snížit natolik, že by se zapletl se silami zkázy?" Felix zavrtěl hlavou. Neměl v úmyslu rvát se s válečníkem templářova ražení. "Omlouvám se za nespravedlivé podezření." Gotrek se rozchechtal. "Není třeba se omlouvat. Všichni nepřátelé Temnoty musí být ostražiti." Aldred souhlasně přikývl. Zdálo se, že Gotrek našel spřízněnou duši. "Raději bychom se měli pohnout," řekl Jules Gascoigne, který se nervózně ohlížel směrem, z něhož přišli. "Raději pij jen vodu, kterou jsme si přinesli, člověčku," řekl Gotrek, když odcházeli.

"Co je zase tohle?" zeptal se Felix nervózně. Jeho otázka se nesla ozvěnou do daleka. Jules posvětil lucernou do tmavých jeskyní. Obrovské znetvořené houby vrhaly stín na plísni pokryté stěny. Ve světle lucerny poletovaly

výtrusy.

"Kdysi jsme pěstovali houby na jídlo," mumlal Gotrek.

"Tyhle vypadají jako mutace."

Trolobjice vešel do místnosti. Jeho nohy zanechávaly stopy na mokrému koberci z plísně. Odněkud z dálky Felix slyšel tekoucí vodu.

Kusy plísně veliké jako lidská noha se odlupovaly ode zdi a valily se do prostoru jakoby vstříc děsivým dobrodružstvím. Gotrek jeden rozsekl sekerou. Ozvalo se mlasknutí. Další a další trsy opouštěly zeď jako sněhová bouře. Felix cítil, jak ho obklopují třepotající se křídla a měkká těla.

"Můry!" volal Zauberlich. "Jsou to můry! Snaží se dostat ke světlu. Zhasněte ho."

Najednou byla tma. Felix jen stačil zahlédnout Gotreka pokrytého těly obrovského hmyzu. Sám byl uprostřed vířícího oblaku křídel a snažil se uhýbat pod doteky můr. Pak zavládlo ticho.

"Couvejte. Pomalu," šeptal Gotrek, jehož hlas se otřásl odporem. "Najdeme jinou cestu."

Felix se zastavil a ohlédl se. Prál si, aby drahokamy zářily silněji. Byl přesvědčený, že něco zaslechl. Natáhl se a dotkl se hladké chladné zdi, která se otřásala lehkými vibracemi. Bubnování do zdi. Napínal zrak. V dálce rozeznal nejasné stíny. Jeden nesl velký prapor s něčím, co vypadalo jako lidská hlava. Vytasil meč.

"Vypadá to, že nás zase našli," řekl. Nikdo neodpověděl, protože ostatní už zmizeli za rohem. Felixovi došlo, že šli dál, zatímco on se ohlížel. Rozběhl se za nimi.

Vyděšený k smrti, pootevřel oko. Probral se z dřimoty. Hlídku měl Gotrek, ale Felixovi se zdálo, že slyší strašidelné hlasy. Rozhlédl se po komnatě a vlasy mu vstaly hrůzou. V uších mu bušilo a měl pocit, že nejspíš omdlí. Ze rtů mu vyprchala všechna síla.

Místnost se koupala v nazelenalém světle. Trolobjice v něm se svou ztrhanou tváří vypadal jako mrtvola. Na zdi se hrozivě rýsoval Gotrekův stín. Bytost, z níž světlo vycházelo, klečela před trolobjicem, ruce napřažené v prosebném gestu. Byl to duch nějaké trpaslice.

Byla nehmotná a přece přetrvávala věky jako ztělesnění starých časů. Na sobě měla královský háv. Její obličej, kdysi vznešený, byl teď propadlý a poďobaný, jako by byl provrtaný červy. V zapadlých očích hořela čarodějná světýlka. Podle všeho ji užírala jakási nezemská nemoc, rakovina duše.

Pohled na ni naplnil Felixe hrůzou a její utrpení jen znásobilo jeho strach. Napovídalo totiž, že i za hrobem čekají věci, ze kterých ani smrt není únikem, temné síly, které se mohou zmocnit duše a mučit ji. Felix se vždycky bál smrti, ale nyní si uvědomil, že existují ještě daleko horší věci. Cítil, že balancuje na pokraji šílenství, podvědomě touží po úlevě, kterou by mohlo přinést.

Poblíž zasténal Jules Gascoigne jako dítě trápené noční můrou. Felix se pokoušel odvrátit zrak od scény, která se odehrávala před ním, ale nešlo to. Byl tím neuvěřitelným setkáním fascinován.

Gotrek pozvedl sekeru a položil ji mezi sebe a truchlícího ducha. Felix nevěděl, zda se runy lemující ostří skutečně rozzářily vnitřním světlem, nebo jestli se mu to jen zdálo.

"Táhni, stvůro," zasípal trolobjice. "Odejdi, já ještě patřím k živým."

Bytost se zasmála. Felix věděl, že nevydala zvuk. Její hlas slyšel ve své hlavě.

"Pomoz nám Gotreku, synu Gurniho. Osvobod' nás. Naše hrobky jsou znesvěcené a naše sině obývají zlé mocnosti."

Duch se zachvěl a zdálo se, že se rozplyne jako dým. S viditelným úsilím si udržel podobu.

Gotrek se pokusil promluvit, ale nemohl. Mohutné svaly na krku měl napjaté a krev mu bušila ve spáncích.

"Nespáchali jsme žádný zločin," řekl duch hlasem prosyceným věky utrpení a samoty. "Znesvěcení míst našeho odpočinku nás vyrvalo z náruče předků, kam jsme se odebrali. Byli jsme vytrženi z věčného klidu."

"Jak se to mohlo stát?" zeptal se Gotrek, hlasem plným úžasu i hrůzy. "Co může vyrvat trpaslíka z náruče předků?"

"Co jiného má moc rozvrátit chod vesmíru, trolobjice? Co jiného než Chaos?"

"Jsem pouhý válečník. Nemohu se postavit Temným silám."

"To není třeba. Očisti naše hrobky od toho, co tam leží, a my budeme volní. Uděláš to, synu Gurniho? Když odmítneš, nebudeme se moci vrátit ke svému rodu. Zmizíme jako plamen svíčky ve vichřici. I teď už pohasínáme. Zbylo nás jen pár."

Gotrek pohlédl na zmučeného ducha. Felix v jeho obličejí zahlédl záblesk úcty a lítosti. "Pokud je to v mých silách, osvobodím vás."

V duchově zničené tváři se objevil úsměv. "Žádali jsme i ostatní, včetně našeho potomka Belegara. Všichni se báli nám pomoci. Ty jediný jsi bez poskvrny."

Gotrek se uklonil, duch natáhl světélkující ruku a dotkl se jeho čela. Felixovi se zdálo, že trolobjice náhle prozřel. Duch se zmenšoval a ztrácel, jako by se vzdaloval. Brzy zmizel úplně.

Felix se rozhlédl po ostatních. Všichni byli vzhůru a užasle zírali na trpaslíka. V Alfredově pohledu se zračilo něco jako úcta. Gotrek potěžkal sekeru. "Čeká nás spousta práce," řekl tvrdě.

Gotrek je jako v transu vedl dlouhými chodbami do hlubin pod starým městem. Ocitli se v oblasti nízkých širokých tunelů lemovaných sochami, které měly znetvořené obličej.

"Byly tu zelené kůže," prohodil Felix k Julesovi vedle něho. "Ano, ale už je to hezky dlouho, příteli. Tyhle sochy nebyly zničeny nedávno. Podívej se na ten lišejník na zlomech. Vůbec se mi nelíbí, jak světélkuje."

"Na tomto místě je něco zlého. Cítím to," řekl Zauberlich, který si přidržoval záhyby hávu a neklidně se rozhlížel kolem.

"Ve vzduchu je cítit zášť."

Felix uvažoval, zda to cítí také, nebo jestli jen podlehl vlivu předtuch svého společníka. Zahnuli za roh a procházeli mohutným loubím. Mezi jednotlivými oblouky byly vyryty podivné runy.

"Doufám, že nás tvůj přítel nevede do nějaké pasti nastražené Temnými mocnostmi," zašeptal čaroděj.

Felix potřásl hlavou. Byl přesvědčen, že duch mluvil pravdu. Ale co vlastně vím o takových věcech, pomyslel si. Nacházel se tak daleko za hranicemi svých normálních zkušeností, že mohl věřit jen tomu, co se dělo. Odevzdaně pokrčil rameny. Byl bezmocný.

"Nerad vás obtěžuji, ale naši pronásledovatelé se vrátili," upozornil je Jules. "Proč nás nenapadli? Že by se tady snad báli?"

Felix se otočil k hordě zelených válečníků s červeně světélkujícíma očima. Poznal jejich odporný prapor.

"Ať už se báli čehokoliv, zdá se, že teď si zase dodali kuráže."

"Možná nás sem nahnali jako oběť," nadhodil Zauberlich. "Ano, měli bychom to brát z té dobré stránky," přisvědčil Jules.

Po mostě přes další propast se nakonec dostali do vzdálenější chodby s ozdobnou klenbou. Gotrek zastavil u zvlášť velké otevřené brány. Potřásl hlavou, jako člověk probouzející se ze sna.

Felix si prohlížel oblouk. Uviděl velkou rýhu pro závoru. Při bližším ohledání zjistil, že kdyby byla brána zavřená, rýha by nebyla vidět, splynula by se vzorem na okolních zdech. Felix rozsvítil lucernu.

Za branou byla ohromná hrobka. Po obou stranách ležely sarkofágy vyřezané do podoby spících trpaslíků vznešeného rodu. Napravo byly ženy, nalevo muži. Některé z kamenných rakvi měly odsunutá víka. Na velké hromadě uprostřed komnaty se válelo zlato a staré prapory spolu se zažloutlými, polámanými kostmi. Ze středu haldy trčel jílec meče vy tvarovaný do dračí podoby.

Felixovi se vybavila mohyla, kterou postavili Alfredovým spolubojovníkům cestou do města. Prostorem se táhl příšerný puch a jemu se chtělo zvracet.

"Podívejte, toho zlata," řekl Bretonec. "Proč si ho zelené kůže nevzaly?"

"Něco je chrání," odpověděl Felix. Napadla ho vhodná otázka. "Gotreku, tohle je jedna z tajných hrobek tvého lidu, že?" Trpaslík přikývl.

"Proč je otevřená? Určitě byla zapečetěná?"

Gotrek se poškrábal na hlavě a chvíli přemýšlel. "Otevřel ji Faragrim," řekl rozzlobeně. "Byl kdysi architektem, zná runové kódy. Duchové se začali zjevovat těsně poté, co opustil město. Nechal hrobku otevřenou, takže mohla být vyrabována. Věděl, co se stane."

Felix přikývl. Hleďáček pokladů bažil po penězích a jistě by hrobku vyplenil, kdyby mohl. Našel ztracený poklad Karaku osmi vrcholů. Jestli byla tohle pravda, mohly být ostatní části příběhu rovněž pravdivé. Že by byl skutečně utekl před trole a nechal templáře Rafaela bojovat s netvorem na vlastní pěst?

Zatímco hovořili, vstoupil Aldred do hrobky a zamířil k hromadě pokladů. Náhle se otočil s vítězoslavným výrazem ve svém fanatickém obličej.

Ne, pojd' ven, chtěl Felix vykřiknout.

"Našel jsem ho," zvolal Aldred. "Ztracený meč Karaghul. Našel jsem ho! Sigmar buď pochválen!"

Zpoza hromady se vynořil rohatý stín dvakrát vyšší než Aldred a dvakrát tak široký. Než stačil Felix vykřiknout, utrl mu jedním máchnutím mocného klepetu hlavu. Krev se rozlila po starých kamenech. Netvor se vymrštil kupředu a s neuvěřitelnou silou se začal prodírat skrz hromadu pokladů.

Felix slyšelo trolech vyprávět a tohle byl možná konečně jeden z nich. Vypadal strašlivě. Drsnou kůži pokrývaly mokvajících vředy a na konci jedné ze tří nesmírně svalnatých rukou měl ostré klepeto. Z levého ramene mu rostla dětská hlavička, která si je měřila moudrým, ale nepřátelským zrakem. Odporně brebentila jazykem, který Felix neznal. Z pijavčích úst pod krkem stékal trolovi po hrudi hnus. Nestvůrná hlava zařvala a řev se rozléhal velkým sálem. Felix si všiml amuletu ze zelenočerného světélkujícího kamene, visícího na řetěze kolem netvorova krku. Chaotit, pomyslel si. Teď už chápal, proč Faragrim utekl. I Belegar. Stál ochromený hrůzou. Vedle sebe slyšel Zauberliche, kterému se udělalo zle. Věděl, že to způsobil chaotit. Vzpomněl si, co Gotrek říkal o dávné válce za horami.

Tehdy se někdo dopustil té šílenosti, že uvázal trolovi na krk chaotit a vyvolal tím mutaci. Možná to byly ty krysy, skaveni, o kterých mluvil Gotrek. Trol přebýval tady dole od války. Rostl a měnil se daleko od denního světla. Zřejmě právě tenhle zplozenec chaotitu znesvětil hrobku a přinutil trpaslíky bloudit městem. Nebo to snad byla přítomnost chaotitu, čistého nezředeného Chaosu?

Tyto myšlenky mu proběhly hlavou, zatímco řev dozníval hrobkou. Stál, neschopný pohybu, přikovaný hrůzou a netvor se stále přibližoval. Z jeho puchu se mu zvedal žaludek. Jeho chřtán vydával nechutné mlaskavé zvuky. Jak se vynořil z přití, světélkující amulet osvítil jeho bolestí zkroucený zrůdný obličej pekelným přísivem.

Trol se ho chystal zabít a on s tím nemohl nic udělat. Po konfrontaci s takovou zvráceností by byl smrt dokonce uvítal. Náhle Gotrek Gurnisson skočil mezi něj a netvora a bojovně se nahrbil. Jeho stín za ním zakryl zelené světlo, takže to vypadalo, jako by stál na okraji temného jezera. Sekeru držel vysoko nad hlavou a její runy planuly magickou září. Trol Chaosu se zastavil a upřel pohled dolů na Gotreka, jako by ho zarazila smělost toho malého tvorečka. Gotrek vzhlédl a uplul si.

"Přišel čas zemřít, stvůro," zvolal, mávl sekerou a zasadil trolovi ošklivou ránu do hrudi. Netvor stál na místě a překvapeně zkoumal své zranění. Gotrek zaútočil na jeho kotník ve snaze ho ochromit. Znovu se vyvalila zelená krev. Netvor ale neupadl.

S ohromující rychlostí máchl klepetem a scvakl. Kdyby trolobijce rychle neuhnul, ustříhlo by mu hlavu. Trol vztekla řval a sekal klepetem kolem sebe. Gotrek mával sekerou a nějak se mu dařilo držet si ho od těla a uhýbat krupobití ran,

které se na něho snášelo.

Trollobijce a trol kolem sebe kroužili pátrající po nekrytém místě toho druhého. Felix si s hrůzou všiml, že rány způsobené Gotrekem se opět zacelují. Znělo to jako mlaskání uslintané tlamy.

Jules Gascoigne se vrhl vpřed a zabodl do trola svůj meč. Ostří propíchlo netvorovi nohu a zůstalo v ní třet. Bretonec se ho snažil vytáhnout a trol mu přitom zadní rukou uštědřil takovou ránu, až odlétl. Felix slyšel praskání žeber a ošklivé křupnutí, jak zvědova hlava narazila do zdi. Jules zůstal tiše ležet v rostoucí kaluži vlastní krve.

Gotrek využil okamžiku nepozornosti, zasadil trolovi ránu šikmo do ramene a odsekl mu malou hlavičku od těla. Ta se kutálela po zemi k Felixovi a přitom vřeštěla. Felix se vzhopil, položil lucernu, vytasil meč a rozsekl hlavičku ve dvě.

Opět se začala spojovat. Felix do ní sekal, až otloukl, ztupil a nakonec zlomil svůj meč o kamennou podlahu, ale ta věc stále nebyla mrtvá.

"Ustup," uslyšel Zauberlichův hlas a uskočil stranou. Vzduch náhle vzplál. Bylo cítit síru a spálené maso. Maličká hlava znehybněla a už se nezacelovala. Trol zřejmě vycítil nové nebezpečí, vrhl se po čaroději a sevřel ho klepetem. Felix spatřil zděšení v jeho očích, jak byl zvedán vysoko nad zem. V zoufalém spěchu zamumlal zaklínadlo. Objevila se ohnivá koule a všechny stíny na okamžik zmizely. Netvor zařval. Reflexivně sevřel klepeto a přestříhl Zauberlicha vpůli. Čaroděj spadl na zem, jeho šaty hořely plamenem. Felixe přemohlo zoufalství. Zauberlich mohl zranit netvora očistným ohněm. Ted' byl mrtvý. Gotrek mohl do trola jen zoufale sekat, ovšem marně, protože síly Chaosu jej vždycky zase zahojily. Byli odsouzeni k smrti.

Felix svěsil ramena. Nemohl nic udělat. Ostatní zemřeli zbytečně. Jejich výprava dopadla špatně. Duchové trpasličích vládců budou dál muset bloudit. Všechno bylo zbytečné.

Pohlédl na Gotrekův zpocený obličej. Trollobijce se brzy unaví a nebude schopen dále uhýbat netvorovým ranám. Trpaslík to věděl také, ale nevzdával se. Felixe naplnilo nové odhodlání. Také se nevzdá. Podíval se na čarodějovo hořící tělo.

Oheň prudce sálal, víc, než kdyby hořely jen jeho šaty. Pochopil. Zauberlich měl u sebe láhev oleje do lucerny. Felix prudce roztrhl svůj vak a začal horečně hledat lahvičku s olejem.

"Zaměstnej ho ještě chvíli," zavolal na Gotreka, zatímco zápasil s uzávěrem hliněné láhve. Gotrek vyplivl oplzlou trpasličí nadávku. Felix namířil láhev na netvora a pořádně ho pokropil lesknoucím se olejem. Netvor se snažil polapit Gotreka a jeho si nevšímal. Trpaslík zvýšil úsilí a sekal kolem sebe jako šílenec. Felix si dával pozor, aby ho netvor neviděl a vychrstl na něj další dvě láhve.

"Ať už chceš udělat cokoliv, pospěš si s tím!" křičel trollobijce.

Felix sebral svou lucernu. Sigmar veď mou ruku, modlil se,

když házel lucernu na netvora. Dopadla mu na záda, rozbila se a hořící olej se rozlil po trolově kůži. Od něj se vznal olej, kterým ho Felix předtím pokropil.

Trol pronikavě zavřeštěl a začal se svíjet. Rány, které mu teď Gotrek zasazoval, se nehojily. Trpaslík zahnal hořícího trola zpátky ke hromadě zlata. Netvor klopýtl a upadl.

Gotrek se napřáhl. "Ve jménu předků!" zvolal trollobijce.

"Zhyň!"

Jeho sekera sjela dolů jako blesk a rozpúlila netvorovu odpornou hlavu. Trol klesl a už se nezvedl.

Gotrek opatrně zvedl amulet z chaotitu úlomkem Felixova meče. Vynesl ho ven a hodil do propasti.

Felix seděl na jednom ze sarkofágů. Necítil vůbec nic. Už zase sedím po boji uprostřed trosek a mrtvol, myslel si.

Slyšel Gotrekovy rychle se blížící kroky. Trpaslík vpadl dovnitř a lapał po dechu.

"Jdou sem skřet'áci, človíčku," řekl.

"Kolik?" zeptal se Felix.

Gotrek unaveně potřásl hlavou: "Příliš mnoho. Alespoň že jsem odstranil tu nečistou stvůru. Ted' můžu spokojeně zemřít mezi hroby svých předků."

Felix zvedl meč s jílcem ve tvaru draka. "Rád bych tohle vrátil Alfredovým lidem," řekl. "Tak by jejich smrt měla alespoň nějaký smysl."

Gotrek pokrčil rameny. Pohlédl ke dveřím. Východ byl ucpaný zelenými lupiči, kteří se blížili pod prapory se šklebicím se měsícem. Felix hladce vytáhl sigmaritský meč z pochvy. Zazněl čistý, pronikavý tón. Runy na jeho ostří jasně zazářily. Skřeti se na okamžik zarazili.

Gotrek se podíval na Felixe a jeho úsměv odhalil chybějící zuby. "Tohle bude opravdu hrdinská smrt, človíčku. Jediné, co mě mrzí je, že se o ní moji lidé nikdy nedozvědí."

Felix se obrátil čelem k blížící se hordě a postavil se tak, aby měl záda krytá sarkofágem. "Ani nevíš, jak mě to mrzí," řekl pevně a několikrát na zkoušku mávl mečem. Byl lehký a dobře vyvážený, jako dělaný pro jeho ruku. S překvapením shledal, že už nemá strach.

Vlajkonoš se zastavil a otočil se, aby pobídl své vojáky. Vypadalo to, že nikdo z nich netouží setkat se jako první s trollobijcovou sekera nebo planoucím runovým mečem.

"Hněte sebou," zařval Gotrek. "Má sekera žízni."

Skřeti vrčeli. Jejich vůdce se otočil a dal znamení k útoku.

Vrhl se kupředu nezadržitelně jako příboj. To je konec, pomyslel si Felix. Sebral všechnu svou odvahu a připravil se na boj, aby sebou do země mrtvých mohl vzít co nejvíc nepřátel.

"Sbohem, Gotreku," řekl a náhle se zarazil. Skřeti se zase zastavili a tvářili se vyděšeně. Co se děje? divil se Felix. Pak mu ramena zalilo zelenavé světlo. Ohlédl se a ztuhl. Komnata byla plná sešikovaných duchů trpaslíků vznešeného původu. Postupovali kupředu a vypadali hrozivě a nelítostně.

Vlajkonoš se pokoušel vyburcovat své vojáky, ale to už se k němu přiblížil první z duchů a dotkl se jeho srdce. Z

skřetova obličej se vytratila barva a svalil se na zem. Duchové se vrhli na ostatní. Přízračné sekery se jen míhaly. Zelení bojovníci padali bez viditelných zranění k zemi. Vzduch naplnilo děsivé kvílení, tenounká pištivá imitace trpasličího válečného pokřiku. Zbývající skřeti se obrátili a utekli. Duchové se pustili za nimi.

Felix s Gotrekem stáli sami v kobce obklopeni impozantními sarkofágy. Vzduch před nimi pomalu houstl. Paprsky nazelenalého světla procházející vchodem se začínaly formovat do trpasličí podoby. Duchové teď vypadali jinak. Žena, která předtím hovořila s Gotrekem, se velmi změnila - jako by z její nehmotné duše někdo sňal strašné břemeno. Dívala se na Gotreka. "Staří nepřátelé jsou pryč. Nemohli jsme je nechat zničit naše hroby teď, když jste je očistili. Jsme vašimi dlužníky."

"Připravili jste mě o slavnou smrt," opáčil poněkud nevládně Gotrek.

"Nebylo ti souzeno tady dnes položit život. Tvoje prokletí je mnohem větší a čas jeho naplnění se blíží."

Gotrek pohlédl tázavě na královnu.

"Víc nesmím říct. Sbohem Gotreku, synu Gumioho. Přejeme ti hodně štěstí. Nebudeš zapomenut."

Duchové splynuli v jediný zelený plamen, který zářil ve tmě jako hvězda. Světlo teď bylo syté zlaté a jasnější než sluneční svit. Felix odvrátil zrak, ale stejně byl oslepen. Když se otočil zpět, hrobka byla až na něho a Gotreka prázdná. Trpaslík se zamyšleně mračil. Dlouhou chvíli mělo jeho jediné oko zvláštní výraz, pak se otočil a podíval se na poklad. Felix přesně věděl, na co myslí. Uvažoval, zda má odnést poklady a sám tak znesvětit hrobku. Felix zadržel dech. Po několika dlouhých minutách Gotrek pokrčil rameny a odvrátil se.

"Co ostatní? Neměli bychom je také uložit k odpočinku?" zeptal se Felix.

"Nech je být," utrousil Gotrek přes rameno. "Leží mezi mocnými. Jejich těla jsou v bezpečí."

Prošli branou a Gotrek se zastavil, aby se dotkl dávného vzoru. Hrobka byla zapečetěna. Zamířili dávnou temnotou vstříc dennímu světlu.

ZNAMENÍ SLANEESHE

"Když nám začaly docházet peníze, rozhodli jsme se vrátit do Říše a najít si nějaké výnosné zaměstnání. Návrat z Karaku osmi vrcholů nebyl v žádném směru snadný. Počasí bylo příšerné, krajina pochmurná a pustá a můj společník divočejší a lehkomyšlnější než obvykle. Na jih jsme cestovali poměrně pohodlně a bezpečně, jako součást velké a dobře strážené karavany. Tutéž cestu zpět na sever jsme museli ujit pěšky a bez cizí pomoci. V těch několika vesnicích, kterými jsme prošli, se místní lidé pochopitelně chovali ke dvěma ozbrojeným cizincům nedůvěřivě a jídlo, jež nám prodali, bylo drahé a ne právě nejlepší."

Nejspíš ode mě bylo naivní doufat po návratu domů ve chvíli oddechu v tom nekonečném sledu děsivých dobrodružství - vypadalo to, že já a trolobjice jsme navěky odsouzeni setkávat se s přívrženci Temné moci. Přesto bych asi sotva znal rozsah jejich zlověstného vlivu, kdybych jej nepocítil na vlastní kůži. Nadto mi bylo souzeno, abych nějakou dobu zápasil se silami Temnoty sám, neboť trolobjice potkal zvláštní osud..

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek II., Herr Felix Jaeger (nakladatelství Altdorf Press, 2505)

"U Grungniho! Co to bylo?" vykřikl Gotrek Gurnisson, mávaje vyzývavě svou obrovskou sekerou.

Felix Jaeger automaticky uhnul a kolem ucha mu přelétla další střela z praku. Ostrohranný kámen se roztrhl o nejbližší balvan a zanechal na jeho šedo zeleném lišejníkovém povlaku jizvu. Felix skočil za kámen a vyděšenýma modrýma očima pátral po zdroji nebezpečí.

Údolí na úpatí Průsmyku černého ohně bylo tiché. Viděl jen vlnité zalesněné kopce zdvihající se k nebetyčným horám za nimi. Tiše proklel velké kameny, kterých bylo údolí plné, a které mu teď bránily ve výhledu.

Náhle jeho oko zachytilo pohyb. Napravo, vysoko nahoře, klouzala dolů po svahu vlna znetvořených těl. Pod nohama se jím uvolňovala malá lavina šterku a kamínků. Deformované postavy se s mrštností horských koz a šíleným jakotem řítily přímo na něho. Vzduch protal hluboký tón loveckého rohu.

"Ne, jen to ne," ozvalo se zakňučení a Felix si s překvapením uvědomil, že bylo jeho. Byl tak blízko civilizaci. Dlouhou a namáhavou cestu z Karaku osmi vrcholů k jižní hranici Říše už měl téměř za sebou. V horách nedaleko starého trpasličího města bojoval s skřety. Potýkal se s lupiči rabujícími trosky pevnosti von Diehlů. Snášel mrazivé výšky Průsmyku černého ohně, třásl se zimou na sněhem pokrytých stezkách vedoucích ke starým trpasličím pěšinám pod vrcholy. Zachvěl se při vzpomínce na plíživé stvůry se spoustou noh, které tam číhaly. Došel tak daleko a tolik toho přetrpěl - a teď, na samotném území Říše, se ho někdo pokusí zabít. Tohle prostě nebylo spravedlivé.

"Přestaň skučet, človíčku. Je to jen hrstka zatracených mutantů!" zavrčel Gotrek hlubokým drsným hlasem.

Felix nervózně pohlédl na trolobjice a přál si, aby se mohl pochlubit stejnou sebedůvěrou. Gotrek, který evidentně pohrdal ochranou balvanů, stál neohroženě na otevřeném prostranství a sekeru nedbale svíral v mocné pěst. Zdálo se, že ho krupobití kamenů zvedajících u jeho nohou oblak prachu nijak neznepokojuje. Obličej mu zkroutil šílený úšklebek a jeho jediné oko zaplálo ďábelskou radostí. Zdálo se, že se dobře baví.

To bylo pro trpaslíka naprosto typické. Šťastně vypadal jen uprostřed boje. Když je napadli skřeti, usmíval se a radoval se z vyhlídky na násilí. Když se na ně u brodu přes Hřmící řeku slétly netopýří stvůry s obličejí krásných dětí a neukojitelnou žízni po lidské krvi, nahlas se smál. Čím horší věci se děly, tím byl trpaslík šťastnější. Nemohl se dočkat vlastní smrti.

Gotrek se udeřil pěstí do hrudi a zařval: "Tak pojďte! Moje sekera žízni. Už týdný se nenapila krve." Kolem hlavy mu

prosvištěl kámen. Trolobijce ani nemrkl okem.

Felixe napadlo, že on se svou vysokou štíhlou postavou, poskytuje mnohem snazší cíl, než podsaditý a nahrbený Gotrek. Na druhé straně dobře věděl, že jeho nepřítelny společník takto neuvažuje. Raději znovu soustředil svou pozornost na útočníky.

Byli to skutečně mutanti, lidé poznamenaní a znetvoření působením Chaosu. Říkalo se, že za to může kapka chaotitu, která jim koluje v žilách. Jiní zase věřili, že jsou to tajní stoupenci Temnoty, jejichž vnitřní zvrácenost se už začala odrážet na jejich zevnějšku. Ságy je naopak hájily a tvrdily, že jsou to jen první nevinné oběti procesu, který postihne celé lidstvo. To teď ale Felixe nezajímalo. Ty odporné stvůry, které byly o něco větší pokaždé, když se s nimi znovu setkal, v něm vyvolávaly jedinou emoci - strach. Strach, který ho ovládl a zažehl vlnu vražedné zuřivosti.

Nyní už byli dost blízko na to, aby Felix rozlišil jednotlivé členy smečky. Její tlustý vůdce měl kolem vypouklého pupku opasek plný dýk. Byl tak otlý, že vypadal jako hromada nakynutého těsta. Záhyby tuku se mu s každým namáhavým krokem zhouply nahoru a dolů. Felix se divil, že se pod jeho kroky neotřásá země. Několik brad se přelávalo pod úsměvem velkého batolete odhalujícím téměř bezzubá ústa. Mával holí s kamennou hlavicí.

Po jeho boku se drželo vytáhlé stvoření vyšší než Felix. Mělo natržené ucho - zřejmě památka na kousnutí utržené v nějaké bratrovražedné púte. Z temene jeho téměř holé hlavy visel dlouhý tenký proužek vlasů, který vypadal jako shnilý lišejník. Mutant vyzývavě řval a mával vysoko nad špičatou hlavou rezavou šavlí. Felix si všiml, že má špičky jako vlk.

Obr s losí hlavou se zastavil a zdvihl k ústům roh. Nehostinnou krajinou se rozlehlo další dunivé zatroubení. Mutant pustil roh, který se mu volně houpal na řetězu kolem krku, sklonil hlavu a opět se rozběhl, parohy vystrčené kupředu. V patách jim běžela horda zpustlých a rozedraných zrůd. Všichni byli poznamenaní Chaosem. Mnozí měli na těle mokvavé vředy. Někteří měli vlčí, kozí nebo beraní hlavy. Místo rukou některým narostly pařáty, chapadla nebo jen velké kosti. Jednomu trčela hlava z břicha a jeho krk byl jen nepotřebný pahýl. Dalšímu se z hrbu na zádech šklebila obrovská ústa. Mutanti mávali nesourodou směsí primitivních zbraní, oštěpy, kyji a zubatými šavlemi, které zřejmě posbírali na nějakém zapomenutém bitevním poli. Felix odhadoval, že jich je něco mezi jednou a dvěma desítkami. Neměl z toho příliš velkou radost, i když věděl, že se vždycky může spolehnout na trolobjcovu rychlost a sílu.

Felix tiše zaklel. Byli už na okraji Černých hor, na dosah nížin nejjihnější provincie Říše. Včera večer Felix z vrcholu průsmyku zahlédl světla města, v němž žili lidé. Už se těšil na teplou postel a korbek studeného piva. Teď se mu místo toho zase rozléval v žilách strach. Už zase musí bojovat o svůj život. Znovu bezděčně záupěl.

"Seber se, človíčku. Je čas pro malé krveprolití," řekl Gotrek. Odplivl na kámen pod sebou chuchvalec hlenu a rukou si prohrábl hřeben rudých vlasů, který mu trčel z potetované lebky. Jemné cinkání řetězu v jeho nose kontrastovalo se šíleným burácivým smíchem, který vydával.

Felix tasil meč ze zdobené pochvy a s rezignovaným povzdechem si přehodil vybledlý červený plášť přes pravé rameno, aby měl volnou ruku. Na ostří meče se zaleskly trpasličí piktogramy.

Mutanti už byli tak blízko, že slyšel pleskání jejich bosých nohou o zem a jednotlivá slova pronášená drsnými hrdelními hlasy. Viděl jejich nažloutlá bělma protkaná zelenými žilkami a mohl spočítat cvočky na okrajích kožených štítů.

Zdráhavě se vynořil z úkrytu a připravil se k boji.

Vrhl letmý pohled na Gotreka, na jehož hlavě zrovna přistál kámen. Ozvala se rána a trolobjce zakolísal. Felixe obestřela hrůza. Kdyby trpaslík upadl, neměl by v boji proti tlupě útočníků žádnou šanci na přežití. Gotrek zavravoral, ale zůstal stát a osahával si ránu. Na rukou měl krev. Překvapený výraz však okamžitě vystřídala zuřivost. Mocně zařval a vrhl se na povykující mutanty.

Trpaslíkův divoký útok je zastihl nepřipravené. Tlustý vůdce se sotva stačil sehnout, když mu trolobjcová sekera prosvištěla kolem hlavy. Jeho mrštnost Felixe překvapila. Sekera s děsivým křupnutím protřela hrud' štíhlému pobočníkovi a vzápětí odsekla jinému útočníkovi hlavu. Další rána projela koženým štítem a oddělila od těla chapadlo, které ho svíralo.

Aniž by jim dal čas vzpomínat se, vrhl se Gotrek mezi mutanty jako smrtící větrná smršť. Tlustý vůdce se držel v bezpečné vzdálenosti od smrtonosné sekery a udílel ostatním rozkazy. Mutanti se začali shlukovat kolem Gotreka, držení zpátky jen hrozbou trolobjcovy sekery.

Felix se zapojil do bitvy. Magický meč, který vzal mrtvému templáři Alfredovi, byl lehoučký jako vrbový proutek. Skoro se zdálo, že zpívá, když se zatínal mutantovi do lebky. Runy jasně zazářily a temeno se oddělilo od zbytku hlavy tak snadno, jako když řezník odsekává hovězí klouby. Mutantův mozek se rozprskl na všechny strany. Kaše pocákala Felixovi obličej. Znechuceně se zašklebil, pak potlačil odpor a pustil se do dalšího mutantu. Tomu vrazil meč zespodu do hrudního koše a probodl srdce takovou silou, až mu ruka zabrněla. Na okamžik zahlédl výraz očí rozšířených strachem a bolestí. Bradavicemi pokrytá tvář byla zkřivená hrůzou a když mutant umíral, zamumlal něco na způsob kletby nebo snad modlitby ke svému temnému bohu.

Felix měl ruku vlhkou a lepkavou od krve a musel sevřít meč pevněji, aby mu nevyklouzl, protože se na něj vrhli dva mutanti současně. Uskočil před kyjem s bodcem a uhnul doprava. Jeho meč rozsekl tvář mutantu, který vypadal jako sud, a s kusem tváře mu oddělil i řemínek kožené přilby. Přilba sklouzla stvůře přes oči a na okamžik mu zakryla výhled. Vzápětí ho Felix nakopl špičkou těžké reiklandské boty do břicha, až se mutant ohnul v pase a odhalil tak krk ráně, která jej přetřela.

Náhle projela Felixovým ramenem prudká bolest způsobená ránou kyjem. Zavrčel a otočil se, nepřítelny bolesti.

Mutant, který stál za ním, zachytil jeho pohled a na okamžik ztuhl. Zvedl zbraň, jako by se vzdával. Felix zavrtěl odmítavě hlavou a přetřel mutantovi zápěstí. Vystříkla krev a celého ho pocákala. Stvůra se svíjela, řvala a ve snaze zastavit proud krve si tiskla pahýl do podpaží.

Najednou jako by se všechno začalo odehrávat zpomaleně. Felix se otočil a viděl Gotreka, který vravoral jako opilý. U

nohou mu ležela hromada rozsekaných těl. Felix očima sledoval pomalý pohyb sekery dostihující další oběť a vrhající zmasakrované tělo mezi vyděšené nepřátele. Mutanti se svalili na zem, kde se zmítali v nepřehledném chumlu. Gotrek k nim přiskočil a rozsekal je na kusy.

Poslední zbytky lidskosti a sebeovládání se rozplynuly v krvežíznivosti, nenávisti a strachu. Felix skočil mezi dosud živé nepřátele. Jeho meč knital jako zmijí jazyka čím více krve vypil, tím jasněji runy zářily. Felix sotva cítil otřesy a nárazy a slyšel kvílení bolesti a utrpení. Proměnil se ve vražedný stroj. Netoužil už po záchraně vlastního života, jen po zmasakrování nepřátel.

Všechno skončilo tak rychle, jak to začalo. Mutanti se dali na ústup, prchali tak rychle, jak je jejich znetvořené nohy nesly, jejich tlustý vůdce v čele. Felix se díval za nimi. Když zmizel poslední z nich, zavyl vztekem a zmařenou krvežíznivostí a začal sekat mečem do mrtvol.

Náhle se roztřásl. Uvědomil si, co se s ním a trolobijcem děje, předklonil se a začal zvracet.

Čistá chladná voda v potoce byla rudá krví. Felix se díval, jak krvavé skvrny odplovávají po hladině a cítil se jako omámený. Bylo to, jako by mu chlad vody prostoupil žilami. Myslel na to, jak hodně se změnil od chvíle, kdy začal putovat s Gotrekem, a nebyl si jist, jestli se mu to líbí.

Vzpomínal si, jak se cítil poté, co zabil toho studenta, Krassnera, prvního, kdo padl za oběť jeho meči. Byla to vlastně nehoda při něčem, co mělo být chlapeckým duelem na poli za Altdorfskou univerzitou. Čepel meče se svezla a zemřel člověk. Felix si stále vzpomínal na nevěřičný výraz v jeho obličejí, na vlastní zděšení a slzy lítostí. Ukončil něčí život a cítil se proto provinile.

Jenomže to se přihodilo někomu jinému, velice dávno. Od té doby, od chvíle, kdy se přísahou zavázal doprovázet trolobijce na jeho prokleté pouti za hrdinskou smrtí, zabíjel stále a znovu. S každým zabitím cítil trochu méně lítosti; s každou smrtí se ta další zdála o trochu snazší. Noční můry, které ho kdysi děsily, ho už neznepokojovaly. Pocit marnosti a odporu ho opustil. Bylo to, jako by se nakazil Gotrekovým šílenstvím a ani jemu už na ničem nezáleželo.

Kdysi, ještě jako student, studoval díla velkého filozofa, Neustadta. Obhajoval jeho životní opus De Re Munde, že všechny žijící bytosti mají duši. Že dokonce i mutanti jsou schopni lásky a hodni života. Ale nyní je vyhlazoval bez přemýšlení. Byli to nepřátelé, snažili se ho zabít a on nedokázal doopravdy litovat jejich smrti, pouze se divit vlastnímu nedostatku pocitů. Ptal se sám sebe, kdy se tak změnil, a zjistil, že si nedokáže odpovědět.

Byl snad tohle důvod, proč si tolik ošklivil změněné? Že by to bylo proto, že viděl změny, které se s ním odehrávají a bál se, že by se mohly začít projevovat navenek? Chladnokrevnost, s níž zabíjel, už teď stačila na ospravedlnění takových domněnek. Jak se to jenom mohlo stát a kdy?

Bylo to tehdy, když Kirsten, první velká láska jeho života, zemřela rukou Manfreda von Diehla? To si nemyslel.

Probíhající proces byl mnohem jemnější, působení podivné síly ho proměňovalo postupně, s každou dlouhou milí jeho putování. Tady, v drsné zemi na konci světa se zrodil nový Felix, výsledek působení pochmurné krajiny, tvrdého života a příliš mnoha smrtí viděných z příliš velké blízkosti.

Pohlédl na Gotreka. Trolobijce seděl shrbený na plochem kameni, který zabíhal do potoka. Okolo hlavy měl omotaný kus Felixova pláště z červené vlny se skvrnami od zaschlé krve.

Stanu se snad takovým, jako je on, uvažoval Felix, zoufalý, šílený, odsouzený ke zkáze, pomalu umírajícím na malá zranění. toužícím jen po velkolepé smrti, která by mě vykoupila? To pomyšlení ho nijak nezneklidnilo - což bylo samo o sobě zneklidňující.

Felix přemýšlelo tom, co ztratil a kde to ztratil a naslouchal šumění potoka, jako by obsahovalo nějakou skrytou odpověď. Gotrek zvedl hlavu a očima přehlédl krajinu. Felix si všiml, že se mu páska z levého oka nějak svezla a odhalila prázdnou, zjizvenou jamku.

Felix se také rozhlédl po změti stromů bez listů a pichlavé kosodřevině, které obklopovaly šedivou studenou skálu, na níž se nacházeli. Připadal si v tísnivém stínu obrovských hor se zasněženými vrcholky nepatrný a ptal se sám sebe, jak se vůbec dostali na tohle bohy zapomenuté místo, tak daleko od domova. Na okamžik si připadal ztracený v nekonečné rozlehlosti Starého světa, bez zachytného bodu v čase nebo prostoru, jako by on a trolobijce byli sami v mrtvém světě jako duchové bloudící věčností, svázání okolnostmi ukutými v pekle.

Gotrek na něj pohlédl. Felix mu s téměř nenávistným výrazem pohled vrátil. Tiše čekal, až se trpaslík začne holedbat a chvástat se svým zbytečným vítězstvím.

"Co se to tady vlastně stalo?" zeptal se trolobijce. Felix na něj zíral s otevřenou pusou.

Ted', když opustili hory, byla krajina zelenější. Zlaté slunce vrhalo na drsnou travu planin teplé něžné světlo pozdního odpoledne. Tu a tam kvetly trsy nachového vřesu. Z trávy zářily červené květy. Před nimi, asi míli daleko, se nad rovinou tyčil velký šedý hrad, sedící na skalnatém vrcholku kopce. Za ním Felix viděl zdi města. Kouř z mnoha komínů líně stoupal k obloze. Byl ted' o něco klidnější. Předpokládal, že před soumrakem budou ve městě. Už se mu sbíhaly sliny při pomyšlení na vařené hovězí a čerstvý chléb. Měl už po krk trpasličích polních dávek, kterými se zásobili v zemi Hraničních knízat: tvrdých sucharů a proužků sušeného masa. Dnes mohl po dlouhých týdnech konečně bezpečně ulehnout pod opravdovou střešou a těšit se ze společnosti lidí. Mohl by si před spaním dát i nějaké to pivo. Napětí z něho pomalu vyprchávalo. Cítil, jak se mu uvolňují ramena a začínal si uvědomovat, jak byl během cesty napjatý, jak neustále číhal, aby zachytil každou hrozbu, kterou hory mohly skrývat.

Starostlivě se podíval na Gotreka. Trpaslík byl bledý, každou chvíli se zastavoval a zmateně se rozhlížel kolem, jako by se nemohl upamatovat, kde jsou a co tam dělají. Rána do hlavy mu zřejmě zatemnila mysl. Felix nevěděl proč. Zvládl už mnoho horších zranění.

"Jsi v pořádku?" zeptal se a napůl očekával místo odpovědi zavření.

"Ano. Ano jsem," řekl Gotrek, ale jeho hlas byl měkký a připomínal Felixovi hlas starce.

Po chladném jasném horském vzduchu znamenala svěžost plání a město Fredericksburg šok pro smysly. Vysoké, úzké domy s červenými střechami a bělostné zdi vyhlížely z dálky čistě a upraveně. Ale ani slabé světlo zapadajícího slunce nezakrylo pukliny ve zdech a díry v břidlicových střechách.

Úzké spletné uličky plnily hromady odpadků. Mezi haldami hnijící zeleniny a hnoje se potulovali vyhladovělí psi, vyprazdňující se, kde se jim zrovna chtělo. V dlážděných ulicích to zapáchalo močí, plísni a tukem, který skapával do kuchyňských ohňů. Felix si rukou zakryl ústa. Všiml si, že má na ruce čerstvou červenou skvrnku od blešího kousnutí. Konečně civilizace, pomyslel si ironicky.

Pouliční prodáváci vyvěsili lucerny, aby osvětlili náměstí s trhem. U dveří mnohých domů postávaly v záplavě červeného světla prodejné ženštiny. Den skončil, atmosféra místa se změnila, lidé odložili své běžné povinnosti a věnovali se zábavě a jídlu. Vypravěči shromažďovali posluchače kolem košů s dřevěným uhlím a konkurovali kejklřím, kteří z obláčků dýmu vytvářeli maličké dráčky. Rádoby prorok stál na stoličce pod sochou zakladatele města, hrdinou Frederickem, a nabádal shromážděný dav k návratu ke ctnostem dřívějšího, jednoduchého způsobu života. Lidé byli všude a Felixovi z jejich hemžení přecházel zrak. Pouliční prodáváci ho tahali za rukáv a nabízeli mu amulety pro štěstí nebo košíčky drobného pečiva se skořicí. V ústí úzké uličky si děti kopaly s nafouknutým prasečím měchýřem a ignorovaly matky, které je volaly domů. Nad nimi, na šňůrách napjatých přes uličky od okna k oknu, viselo rozedrané prádlo. Nyní už prázdné bryčky se drkotaly vyježděnými kolejiemi ke dvorkům svých vozků a cestou uvolňovaly vyviklané dlažební kostky.

Felix se zastavil u stánku s jídlem a koupil si od staré ženy kousek pečeného šlachovitého kuřete. Ústa mu naplnila teplá šťáva a zhltl všechno maso najednou. Na chvíli se zastavil a soustředil se na záplavu barev, vůní a hluku. Při pohledu na dav lidí si připadal vykořeněný. Ozbrojení muži v barvách místních burgermeisterů se procházeli mezi lidmi. Bohatě odění mladíci se dívali po prostitutkách a vtipkovali s jejich osobními strážci. Před chrámem Valaye seděli žebráci a vztahovali ohavné pahýly k obchodníkům, kteří procházeli kolem, hleděli upřeně před sebe a hlídali si měšce. Brunátní vesničané se opile potáceli ulicemi a udiveně si prohlíželi domy, které měly více než jedno patro. Staré ženy v rozedraných šátcích postávaly přede dveřmi a klábosily se sousedkami. Jejich scvrklé obličeje Felixovi připomínaly sluncem vysušená jablka.

Fredericksburg je ve srovnání s Altdorfem pouhou vesničkou, říkal si, není důvod se děsit. Strávil v říšském hlavním městě většinu života a nikdy se necítil vykořeněný. Prostě si jen zvykl na ticho a samotu hor. Odvykl si být obklopen lidmi. Přesto mu uvykání lidské společnosti mělo trvat pouhých pár hodin.

Uprostřed davu si připadal osamělý, jen obličej v moři dalších obličejů. Naslouchal bublání hlasů, ale neslyšel přátelský tón, jen handrkování o cenách a drsné vtipy. Byla tu energie a životnost prospívající společnosti, ale on nebyl její součástí. Byl cizinec, poutník z divočiny. Měl s těmito lidmi, kteří se pravděpodobně nikdy nevydali dál než jednu míli z města, velmi málo společného. Zaskočilo ho, do jaké míry se jeho život změnil. Náhle pocítil silnou touhu být zpátky doma v pohodlných, dřevem vykládaných místnostech otcovského domu. Třel si jizvu ze souboje a proklínal den, kdy byl vyloučen z univerzity do světa drobných zločinů a politických aktivit.

Gotrek zvolna bloumal trhem a vyjeveně zíral na stánky s látkami a amulety, jako by tak docela nechápal, co se děje. Jeho jediné oko bylo vypoulené a mělo omráčený a nepřítomný pohled. Felix, znepokojený společnickovým chováním, ho uchopil za rameno a vedl ho ke dveřím hostince. Ze znaku na dveřích se na něj usmíval lině vypadající drak.

"Pojď," řekl Felix. "Dáme si pivo."

* * *

Wolfgang Lammel odstrčil bránici se číšníci ze svých kolen. Snažila se vyhnout jeho polibku a růž z její tváře mu umazala vysoký sametový límeček od kabátce.

"Zmiz, couro," řekl panovačným hlasem. Dívka si ho rozzlobeně měřila a tváře jí pod neobratně nanesenou vrstvou pudru a líčidla zrudly, až se její hezký obličejek zkrivil hněvem.

"Jmenuju se Greta" řekla. "Říkej mi laskavě jménem."

"Můžu ti říkat, jak se mi zlíbí, děvko. Tahle hospoda patří mému otci a jestli nechceš přijít o místo ještě dřív, než si na ně stačíš zvyknout, měla by ses naučit mluvit se mnou uctivě." Dívka spolkla jedovatou odpověď a utekla.

Wolfgang se samolibě usklíbl. Věděl, že se vrátí. Vždycky se nakonec vrátily. Otcovy peníze se o to uměly postarat. Pěstěnou rukou si pečlivě očistil růž ze šatů. Potom si začal prohlížet svůj vousatý orlí profil v maličkém kapesním zrcátku, aby se přesvědčil, že mu dívčino líčidlo nepokazilo jemnou bělostnou pokožku. Ignoroval chichotání svých nohsledů a pobavené pohledy buranů, které zaměstnával jako osobní stráž. Mohl si to dovolit. Díky penězům svého otce byl nesporným vůdcem party floutků, kteří pravidelně okupovali hostinec. Koutkem oka zahlédl hostinského Ivana, jak plísni děvče. Hostinský věděl, že si nemůže dovolit urazit majitelova syna a dědice. Viděl, jak děvče polyká námitky a vrací se zpátky.

"Mrzí mě, že jsem vám ušpinila šaty," řekla tichým hlasem. Wolfgang si všiml dvou barevných skvrn na jejím obvykle bledém obličejí. "Prosím, přijměte mou nejponiženější omluvu."

"Ale jistě," řekl Wolfgang. "Musím s tebou mít soucit, když jsi ještě hloupější než nešikovná a ještě nudnější a obyčejnější než hloupá. Tvoje omluva se přijímá. Řeknu Ivanovi, aby ti cenu toho kabátce strhl z platu."

Dívka otevřela ústa, ale nařekla nic. Wolfgang věděl, že jeho kabátec stojí víc peněz, než si děvče vydělalo za měsíc. Chtěla něco namítnout, ale věděla, že je to zbytečné. Ivan by se musel postavit na jeho stranu. Svěsila ramena.

Wolfgang si všiml, jak jí níže střížený živůtek odhalil hrud' a něco ho napadlo.

"Pokud ovšem nechceš dluh splatit jiným způsobem. Řekněme návštěvou v mém pokoji dnes o půlnoci."

Nejdříve si myslel, že odmítne. Byla ještě mladá, nedávno přišla z venkova a stále měla staromódní představy o ctnosti.

Ona ale vyrostla v nevolnictví, jako člověk vlastněný lenním pánem. Utekla do města, aby nemusela sloužit. Kdyby přišla o tohle místo, musela by si vybrat mezi hladověním ve městě a návratem do vesnice a vystavení se hněvu svého pána. Wolfgang se mohl postarat, aby ji jinde nezaměstnali. Uvědomila si v jaké je situaci a přikývla. Pohyb byl nepatrný a sotva postřehnutelný.

"Tak mi do té doby zmiz z očí," řekl Wolfgang. Děvče se prodralo shlukem jeho pochlebovačů. Po tvářích jí stékaly slzy. Doprovázelo ji několik obhroublých poznámek.

Wolfgang si dovolil úlevný povzdech a vyprázdnil další pohár vína. Sladký nápoj vonící po hřebíčku jej pálil v krku a naplnil mu žaludek ohněm. Podíval se přes místnost na Heinricha Kastermana. Tlustý mladý šlechtic s výrazkou na obličeji se přestal na okamžik cpát, aby mu věnoval vtíravý úsměv.

"Dobrá práce, Wolfgangu. Dříve než skončí tato noc, odhališ mladé Gretě něco z tajemství našeho skrytého pána. Můžu se k tobě později připojit? Vzít si svůj díl?"

Wolfgang se zamračil, když Heinrich udělal tajné znamení Slaneeshe. Kdyby vyšlo najevo, že on a několik jeho věrných přátel byli stoupenci Pána zhýralců, neochránilo by ho ani otcovo bohatství. Rozhlédl se okolo, jestli někdo nezachytil poznámku toho tlustého tupce. Zdálo se, že ne. Ulevilo se mu. Uvědomil si, že byl bezdůvodně nervózní. Popravdě řečeno, od chvíle, kdy se mu na prsou objevila stigmata, cítil se poněkud nesvůj. Knihy ho ujišťovaly, že to bylo znamení zvláštní přízně moci, která je vedla, znamení které ukazovalo, že je jedním z Vyvolených. Přesto, kdyby to zjistil některý z lovců čarodějnic...

Možná by bylo moudřejší se dívky zbavit, až si vezme své. "Možná. Dobře, to by byla zábava na dnešní noc - ale jak si ukrátíme v téhle nudné díře ty dlouhé hodiny čekání?"

Neviděl nikoho, koho by stálo za to trochu potrápít. Většina stálých zákazníků byla podobného postavení jako on, a měli osobní stráž. V rohu seděl starý muž, nepochybně čaroděj a opíral se o hůl. Ostatní dva rohy byly zaplněné veselými sigmaritskými poutníky. Jen blázen by se snažil rozzlobit mága a poutníků bylo příliš mnoho na to, aby byli snadnou kořistí. Otevřely se dveře a plameny pochodní se zachvěly v průvanu.

"Vypadá to, že zábava na dnešní večer možná právě dorazila."

Ke Spícím drakovi vstoupila podivně nesourodá dvojice. Jeden z příchozích byl vysoký světlolasý muž, jehož hezký opálený obličej hyzdila dlouhá jizva. Šaty, které měl na sobě, byly kdysi nepochybně jemné a kvalitní, teď ale byly vybledlé, špinavé a rozedrané po dlouhé cestě. Podle šatů by mohl být docela dobře žebrák, ale něco v tom, jak se nesl, v napjatém držení jeho těla naznačovalo, že na tom nebyl tak špatně, jak se na první pohled zdálo.

Druhý příchozí byl trpaslík. Byl i se svým červeným hřebenem vlasů o hlavu menší než jeho společník, avšak mohutné provazce svalů obalujících jeho velké kosti napovídaly, že je značně silnější. V jedné ruce držel sekeru, kterou by kovář jen s námahou unesl ve dvou. Po těle měl podivné tetování. Jedno oko mu zakrývala primitivní kožená páska.

Wolfgang nikdy nic podobného neviděl. Trpaslík byl zřejmě zraněný a pohyboval se pomalu. Měl prázdný, tupý a zmatený výraz.

Došli k výčepnímu pultu a muž objednal dva džbány piva. Jeho přízvuk a perfektně modulovaná vznešená reikspiel naznačovaly, že se jedná o vzdělaného muže. Trpaslík si položil sekeru k ohništi. Zdálo se, že to jeho společníka šokuje, jako by něco takového ještě nikdy neviděl.

Hospoda tichla v očekávání toho, co řekne Wolfgang a jeho kumpáni. Wolfgang věděl, že už ho tady viděli dobírat si nově příchozí. Povzdech si. Evidentně bude muset udělat něco, aby si udržel reputaci.

"Ale, ale. Že by do města přitáhl cirkus?" řekl nahlas. Rozčílilo ho, že ti dva u výčepního pultu ho ignorovali. "Vy křupani, povídám: přitáhl snad do města cirkus?"

Muž ve vybledlém červeném plášti se otočil a pohlédl na něho. "Mluvíte snad ke mně, pane?" otázal se jemným zdvořilým hlasem, který byl v rozporu s povýšeným, chladným pohledem upřeným na Wolfganga.

"Ano, k tobě a k tomu tvému natvrdlému kamarádčickovi. Nejste šašci od nějaké potulné společnosti?"

Světlolasý muž vrhl rychlý pohled na tupě zírajícího trpaslíka. "Ne," řekl a otočil se zpátky ke svému džbánu.

Vypadal zmateně, jako by od trpaslíka očekával odpověď, která nepřišla.

Nic nemohlo Wolfganga rozzuřit víc, než když ho někdo ignoroval. "Myslím, že jsi neomalený a drzý. Když se neomluvíš, moji muži ti budou muset udělit lekci slušného chování."

Muž u výčepního pultu lehce pohnul hlavou. "Myslím, že jestli zde někdo potřebuje lekci slušného chování, pak jste to vy, pane," řekl tiše.

Nervózní smích ostatních hostů rozněmýchal jiskřičku Wolfgangova hněvu. Heinrich si olízl rty a zabořil zaťatou pěst do své baculaté dlaně. Wolfgang přikývl.

"Otto, Hermane, Wernere. Už nemůžu vystát smrad, který kolem sebe šíří ten vandrák. Vyhodte ho z hospody."

Herman se naklonil k Wolfgangovi a velkou rukou s vyboulenými klouby se podrbl ve vousech. "Nevím, jestli je to moudré, pane. Ti dva vypadají nebezpečně," zašeptal.

Otto si třel oholenou lebku a díval se na trpaslíka. "Má tetování trolobijce. Říká se, že jsou pěkně ostří."

"To jsi ty taky, Otto. Nejsi u mě kvůli svému důvtipu a šarmu, to snad víš. Poradte si s nimi."

"Já nevím," reptal Werner. "Mohla by to být chyba."

"Kolik ti otec platí, Hermane?" Velký muž rezignovaně pokrčil rameny a kývl na ostatní najaté rváče, aby ho následovali. Wolfgang viděl, jak si přes pěst navléká něco kovového.

Pohodlně se opřel, aby si vychutnal představení.

Světlolasý muž sledoval blížící se tělesnou stráž. "Nechceme dělat potíže, pánové."

"Příliš pozdě," odpověděl Herman a roznáchl se. K Wolfgangovu překvapení cizinec zastavil Hermanovu ránu předloktím a složil mohutného útočníka úderem do jeho úctyhodného břicha. Trpaslík se ani nehnul.

"Gotreku, pomoz mi!" zaječel muž, když se po něm vrhli ostatní dva. Trpaslík se jen zmateně rozhlížel a trhl sebou, když

Werner a Otto popadli mladého muže za ruce. Bojoval zuřivě, Otta kopl do holeně, takže začal poskakovat a Hermana udeřil čelem do obličeje. Statný útočník se odpočívá mačkaje si silně krvácející nos. Ke rvačce se přidali Heinrichovi osobní strážci Karl a Pierre. Karl uhodil světlavého muže židli zezadu do hlavy, až se rozplácl na podlaze. Ostatní ho opřeli o pult. Werner a Otto ho přidržovali, zatímco si Herman na bezmocném cizinci vyléval vztek. Heinrich sebou škubl pokaždé, když se pěst zabořila do masa. Wolfgang cítil, že cení zuby, jako by chtěl zavrčet. Najednou si uvědomil, že funí touhou po krvi. Byl ve velkém pokušení nechat Hermana, aby ubil muže k smrti. Jeho myšlenky se zatoulaly ke Gretě. Vzrušilo ho to. Na bolesti, zejména bolesti jiných lidí bylo něco, co ho přitahovalo. Možná pak s dívkou dovede tento sled myšlenek až k logickému závěru. Nakonec ztratil Wolfgang nervy. Cizinec byl samá modřina a krev, když dal Wolfgang znamení, že viděl dost a nařídil, aby ho vyhodili na ulici. Trpaslík stále nic nepodnikl.

Felix ležel na hromadě odpadků. Bolelo ho celé tělo. Jeden ze zadních zubů se mu viklal. Něco ho zalechtalo vzadu na krku. Doufal, že to není jeho vlastní krev. Na kupě plesnivého jídla seděla tlustá černá krysa a výsměšně si ho měřila. Oči se jí v měsíčním světle nenávisťně blýskaly.

Pokusil se pohnout rukou. Opřel si ji o zem a připravoval se na náročný úkol, postavit se na nohy. Něco se mu rozmačkalo pod dlaní. Zatřásl hlavou. Jeho zorným polem poblikávala maličká stříbrná světýlka. Pohnout se bylo pro něj příliš náročným výkonem, natáhl se tedy zpět na hromadu hnoje. Byla měkká, jako by ležel v teplé posteli. Opět otevřel oči. Musel ztratit vědomí. Vůbec nevěděl na jak dlouho. Větší měsíc byl teď výš než předtím. Morrislieb, menší měsíc, jej na obloze dostihl. Jeho zlověstný svit nesouvisle osvětloval ulici. Začala se zvedat mlha. V dále vytvářela lucerna nočního hlídače louži nažloutlého světla. Felix vnímal pomalý, bolestivý pohyb kroků starého muže. Kdosi mu pomohl vstát. Pramen dlouhých vlnitých vlasů ho lechtal na obličeji. V jeho nose bojoval laciný parfém s puchem odpadků. Felix si pomalu uvědomoval, že jeho dobrodincem je žena. Začal padat a ona bojovala, aby udržela jeho váhu nahoře. "Pan Wolfgang není dobrý muž."

Je to hlas vesničanky, usoudil Felix. Bylo roztomilé, jak špatně vyslovovala a její slova měla chraplavý, přízemní akcent. Pohlédl do širokého obličeje, zalitého měsíčním světlem. Přes vysoké lícní kosti se na něj upíraly velké modré oči.

"To by jeden neřekl," odpověděl Felix. Bokem mu projela bolest, když se konec pochvy meče zachytil v odpadcích a jilec se dotkl rozbolavělého masa pod jeho žebry. "Mimochodem, jmenuju se... ouú... Felix. Děkuji vám za pomoc."

"Greta. Pracuji ve Spicím drakovi. Nemohla jsem vás nechat jen tak ležet na ulici."

"Myslím, Greto, že by sis měla najít místo s lepšími zákazníky."

"Začínám si to myslet taky." Její maličko široká ústa se na něj nervózně usmála. Měsíční světlo zachytilo bělost jejího napudrovaného obličeje a způsobilo, že vypadal bledě a neduživě. Bez líčidel, by byla krásná, usoudil.

"Nemůžu uvěřit, že nikdo nevyšel ven, aby se podíval, co s vámi je," poznamenala.

Dveře od hospody se otevřely. Felix automaticky sáhl po meči. Pohyb mu způsobil takovou bolest, že za lapal po dechu. Věděl, že kdyby se do něj ti chlapi pustili znovu, byl by bezmocný.

Ve dveřích stál Gotrek s prázdnými rukama. Šaty měl polité pivem. Hřeben splhlý a ucouraný, jako by mu někdo potopil hlavu do sudu s pivem. Felix na něj zíral. "Díky za pomoc, Gotreku."

"Kdo je Gotrek?" otázal se trolobjce. "To mluvíte na mě?"

"Pojďte," řekla Greta. "Raději bych vás oba měla vzít k mému známému léčiteli. Je trochu divný, ale má pro mě slabost."

* * *

Pracovna alchymisty Lothara Kryptmana byla naplněna puchem formaldehydu, kadidla a magického kořene, který neustále žvýkal. Všude na stěnách byly police, v nichž stály nádoby s chemikáliemi: rozdrčeným rohem jednorožce, rtutí, páleným vápnem a sušenými bylinami. Na bidýlku v rohu se choulil prašivý sup s planoucím očima. Měl jedno křídlo holé a po těle lysiny. Chvilí trvalo, než Felixovi došlo, že je vycpaný. Na těžké dubové desce stála mezi papíry popsanými kostrbatým nečitelným písmem láhev se zakonzervovanou hlavou netvora s kozími rohy. Hmoždík s paličkou sloužil jako improvizované těžítko bránící papírům odlétat v průvanu z nedbale zavřených oken.

Ve výklencích čadily svíce a vrhaly mihotavé stíny do chladných neosvětlených koutů pokoje. Knihy vázané v kůži s tituly s vybledlou zlatou ražbou nesly jména velkých přírodních filozofů. Mnohé byly nepořádně nastrkané v policích, které se pod jejich vahou nebezpečně prohýbaly. Vosk z úzké svíce připevněné k porcelánovému talířku kapal na nejsvrchnější svazek. V ohništi praskala malá hromádka rozžhavených uhlíků. Felix viděl, že z krbu vyčnívají nějaké zpola ohořelé začouzené listy papíru. Usoudil, že kdyby vypukl požár, v této místnosti by bylo velmi nebezpečno. Kryptman nasál další špetku šňupacího tabáku, kýchl a vysmrkal se do rukávu svého špinavého modrého hávu, čímž ještě více zamazal runy, které na něm byly vyšité. Mosaznou lopatkou přihodil do ohně trochu uhlí a obrátil se ke svým pacientům.

Alchymista Felixovi nejvíce ze všeho připomínal vycpaného supa v rohu. Jeho holou hlavu rámovala křídla rozčuchaných šedivých vlasů. Nad úzkými, upjatě sešpuleny rty trčel z tváře mohutný zobák, tedy nos. Za malým skřípcem jasně jiskřily bledé šedivé oči. Felix si všiml, že má rozšířené zorničky, což byla jasná známka toho, že Kryptman byl závislý na halucinogenním kořeni. Když se alchymista pohyboval a rozměrný plášť se plácl kolem jeho hubeného těla, vypadal jako pták neschopný letu, který se pokouší vzlétnout.

Kryptman došel k dubovému stolu a posadil se na jeho okraj. Ukázal dlouhým kostnatým prstem na Felixe. Felix si všiml, že nehet má okousaný a pod ním má úctyhodnou usazeninu špíny. Při řeči byl Kryptmanův hlas vysoký a pronikavý, jako když učitel škrábe nehty po tabuli.

"Cítíte se lépe, můj mladý příteli?"

Felix musel přiznat, že ano. Bez ohledu na nepřítažlivý zevnějšek Lothar Kryptman své práci rozuměl. Masti, kterými ho pomazal, už nyní zmenšily oteklé boule a po odporně chutnajícím odvaru, který Felixe donutil vypít, zmizela všechna bolest jako mlha v ranním slunci. "Říkáš Greto, že tohle udělala osobní stráž Wolfganga Lammela?"

Děvče přikývlo. Alchymista pokýval hlavou. "Mladý Wolfgang je ničema k pohledání. Ovšem 'malum se delet' jak se praví v De Re Munde."

"Možná se ve Wolfgangově případě zlo opravdu zničí samo. Raději mu v tom ale trochu pomůžu," odpověděl Felix.

"Á, vy znáte klasický jazyk! Ale to je skvělé. Myslím, že v této zaostalé době všechna účta ke vzdělání vymřela," zvolal Kryptman šťastně. "Výborně, jsem velmi rád, že jsem měl možnost pomoci učenému kolegovi. Kdyby tak bylo stejně snadné vyléčit vašeho přítele. Bojím se, že je to takřka nemožné." Zasněně se usmál. Gotrek na něj zíral z kouta, kde seděl a jeho pohled byl prázdný jako hluboká studna.

"A co mu vlastně je?" zeptala se Greta. "Co se mu stalo?"

"Zdá se, že jeho mysl narušila rána do hlavy. Jeho paměťové laloky byly silně otřeseny a mnoho vzpomínek vypadlo. Už prakticky neví, kdo je a jeho schopnost uvažování byla poškozena."

Ne že by jí předtím nějak překypoval, pomyslel si Felix.

"Navíc byly vlastnosti, které tvořily jeho osobnost, nově uspořádány. Řekl bych, že se v poslední době nechoval jako obvykle - je to tak, můj mladý příteli? Podle jeho vzhledu soudím, že patří k jednomu z trolobijeckých kultů. Ti se právě nevyznačují tolerancí a mírumilovností."

"Přesně tak," potvrdil Felix. "Jindy by tomu muži za to, že ho urazil, vyrval plíce."

Všiml si, že se Greta při zmínce o násilí na útočnicích rozzářila, a pomyslel si, jaký asi mohla mít důvod ho tak nenávidět. Felix si musel přiznat, že si i on přál, aby se trpaslík uzdravil, z poněkud zistného důvodu: chtěl se pomstít mužům, kteří ho zbili. A věděl, že sám to velice pravděpodobně nedokáže.

"Nedá se pro něj skutečně nic udělat?" zeptal se Felix, zatím co vytahoval měšec, aby zaplatil za své ošetření.

Kryptman smutně zavrtěl hlavou.

"Ačkoliv... možná by mu pomohla ještě jedna rána do hlavy."

"Myslíte, prostě ho praštit?"

"Ne! Musel by to být silný úder, vedený přesně tím správným způsobem. Někdy to pomůže, ale šance je tisíc ku jedné. Je docela dobře možné, že takový zásah věci jen zhorší nebo pacienta dokonce usmrtí."

Felix potřásl hlavou. Nechtěl riskovat trpaslíkovu smrt. Poklesl na mysl. Naplnila ho směsice pocitů. Dlužil trolobijci několikánásobnou záchranu života a bylo mu pomateného trpaslíka, který si nepamatoval, ani jak se jmenuje, líto.

Nezdálo se být správné opustit ho v takovém stavu. Cítil povinnost něco s tím udělat.

Na druhou stranu ho od chvíle, kdy se v opilosti zavázal doprovázet Gotreka na jeho sebevražedné pouti a zaznamenat jeho konec pro potomky v epické básni, potkávaly jen samé potíže. Gotrekova nemoc nabízela možnost vyhnout se splnění slibu. Vypadalo to, že Gotrek nyní úplně zapomněl na úkol, který mu byl souzen. Felix mohl být volný, vrátit se domů a začít vést normální život. A pro trpaslíka snad bylo lepší zůstat, tak jak byl a nevědět o všech těch zločinech, jež spáchal, a o temném osudu, který jím smýkal vstříc vlastnímu konci.

Ale mohl skutečně opustit Gotreka, aby se staral sám o sebe, když jeho schopnosti byly nyní tak omezené? A jak by bez pomoci trolobijcovy mocné sekery překonal nesčetné míle cesty divočinou a lesy zamořenými nebezpečím, které ho dělily od Altdorfu?

"Nic jiného udělat nemůžete?"

"Nic, pokud ovšem..."

"Pokud ovšem, co?"

"Ne, to by pravděpodobně stejně nebylo nic platné."

"Co by nebylo nic platné?"

"Mám recept na elixír používaný stárnoucími čaroději na pokraji senility. Kromě jiných věcí jej tvoří šest dílů magického kořene na jeden díl slunečních květů. Říká se, že je velmi účinný při navracení vlastností do jejich správné rovnováhy."

"Asi byste to měl zkusit."

"Rád bych, kdyby to šlo, příteli. Ale sluneční květy jsou vzácné a mají největší moc, jsou-li sbírány za soumraku na nejvyšších svazích Hory černého ohně."

Felix vydechl: "Je mi jedno, kolik to bude stát." Kryptman si sundal brýle a rukávem hávu si je očistil. "Bohužel jste mě dobře nepochopil, mladý muži. Nejde mi o malichernou peněžitou odměnu. Myslím jsem tím, že už zkrátka nemám v zásobě žádné sluneční květy."

"Takže není naděje."

"Počkejte," zvolala Greta. "Hora černého ohně odtud není daleko. Cesta vede blízko od jejího vrcholu. Nemohl byste tam dojít a nějaké nasbírat, Felixi?"

"Jít v tuhle roční dobu sám zpátky do hor? Tam nahoře jsou celé tlupy šílených mutantů."

"Nikdy jsem neřekl, že to bude snadné," opáčil Kryptman.

Felix zasténal a tentokrát to nebylo jen bolestí. "Zítřka. Rozmyslím si to zítřka."

Kryptman moudře pokýval hlavou. "Nedoporučoval bych vám vracet se dnes večer do hostince. V chrámu Shallaye je útulek pro chudé. Když si pospíšíte, určitě tam budete moci přespat. Teď k mému honoráři. Vzhledem k vaší očividné chudobě se jej vzdám, když mi přinesete dostatečné množství slunečních květů."

Felix pohlédl na svůj splhlý měšec a poraženě svěsil ramena.

"Dobře, tak já půjdu."

Gotrek jen seděl a nepřítomně civěl do dálky. Felix uvažoval, co se asi děje za jedním šíleným a jedním prázdným okem.

Wolfgang Lammel ležel zpítý na své posteli. Z hospody sem zaléhal tlumený zvuk radovánek. Ani tlusté bretaňské koberce na podlahách, ani těžké okenní tabulky s příměsí oliva jej nemohly úplně ztišit. Jedním mocným lokem vyprázdnil pohár estaliánského sherry a slastně se protáhl, užívaje si hebkosti saténové přikrývky. S nostalgickým povzdechem zaklapl starou knihu s vyobrazenými souložícími páry, první kterou si koupil v tom podivném obchodě v Nulnu. Popravdě řečeno teď shledával kresby poněkud zjednodušujícími a pozice vyobrazených párů suchopárnými a konvenčními. Jen jedna z nich by mohla být docela zajímavá, ale kde ve Fredericksburgu měl člověk sehnat v tuhle roční dobu ďáblovu kraju?

Vstal z postele a pevně si uvázal hedvábný župan, aby zakryl stigmata na své hrudi. Usmál se. Oděv dostal darem od okouzujícího cestovatele Dieng Chinga, hosta hraběnky Emanuelle a dalšího z mecenášů Van Nieka, autora Knih exotiky a Sběračova tržiště. On a Wolfgang strávili společně zajímavý večer ve slavném nevěstinci U Miláčka Vereny na půdě Nulnské univerzity. Vedli rozsáhlou debatu zahrnující četná témata. Ukázalo se, že Božský, jak se sám nazýval, se velmi dobře vyzná v mnoha esoterických filozofiích a skrytých mystériích nejrůznějších tajných kultů. Přes nedostatek zájmu o vybrané aspekty uctívání Slaneeshe byl velmi podnětným společníkem - jedním z mnoha, se kterými se Wolfgang setkal během svého pobytu v Nulnu.

Wolfgangovi se po životě na univerzitě stýskalo. Opovrhoval tímhle mrňavým zapadákovem s jeho bledými vesnickými holkami a podřadnými kurtizánami, které neměly ani špetku představitosti. Dobu strávenou v Nulnu často hodnotil jako zlaté časy svého života, o nichž věděl, že se nikdy nemohou úplně vrátit. Nešlo tak docela o studium, jaké si představoval jeho otec, když ho posílal na nejlepší univerzitu v Říši, ale Wolfgang v něm jako žák vynikal. Vyučovali ho v něm největší rozmaří zhyralci a kavalíři své doby. Byla jen škoda, že mu lépe nešlo také tradiční studium. Jeho učitelé nakonec napsali otcí, aby ho seznámili s tím, co považovali za skutečnost.

Wolfgang se nahlas zasmál. Skutečnost! Kdyby ti staří seschlí panáci měli být jen mlhavou představu o tom, co doopravdy dělal, poslali by pro lovce čarodějnic. Kdyby otec jen tušil, co se ve skutečnosti dělo, nevyhrožoval by jen vyděním, ale vyhnal by ho do lesů k otýlému bratranci Heinrichovi, který se stále jen cpal, až byl jako koule těsta. Kolovaly pověsti, že byl chycen, když se pokoušel opéct ucho své vlastní matky. Takové báchorky svědčily o nedostatku představitosti místních měšťanů.

Co mohli takoví suchopárové vědět o uctívání Slaneeshe, pravého boha bolesti a rozkoše? Zvedl malou sošku stojící vedle postele a prohlížel si ji. Nefritová figurka byla téměř dokonalá; představovala hermafrodita, který byl až na široce rozevřený plášť odhalující jeho jediné ňadro docela nahý. Jednou rukou divákovi svůdně kynul a překrásnou tvář sotva znatelně probleskoval smyslný nebo snad pohrdavý úsměv. Wolfgang si ho prohlížel a v obličeji měl něco na způsob láskyplného výrazu. Ne, co mohli ti malicherní hrabiví blázni vědět o uctívání skutečného boha?

Jejich mysl by podlehl rozumem otráslými tajemstvími, kterým se Wolfgang naučil v katakombách pod Nulnem. Jejich vetché duše by pukly, kdyby věděli o podivných shromážděních, která se konala v domech smrti na Kommerzplatzu. Ani v nejdivočejších představách nemohli vidět to, co viděl on na hřbitovním bordelu na kraji města, kde se zmutované prostitutky poddávaly zvráceným šlechticům při takzvaném Nočním cirkusu.

Wolfgang viděl skutečnost: že svět se chýlil ke konci; že Temné mocnosti sbíraly sílu; že člověk byl špatný, zvrácený tvor, skrývající své choutky za maskou počestnosti. Nechtěl se účastnit toho pokryteckého divadla. Obrátil se k bohu, který nabízel rozkoš na zemi, místo v jakémisi nejistém posmrtném životě. Bude znát mezní hranice lidského života dříve, než všechno skončí. Usmál se pravdám, které mu víno vyjevilo. Další důkaz nadřazenosti Slaneeshovy cesty.

Položil sošku a pornografickou knihu vedle kopie AI-Hazimových Tajemství harému, vzal si ze sklenice kousek svého speciálního magického kořene a zasadil desku kryjící tajný výklenek bezpečně zpět na své místo. Nebylo by dobré, kdyby ho otec nečekaně navštívil a tyhle věci našel. Už nyní neměl daleko k tomu Wolfganga vydědit. Jenom naděje, že si jeho jediný syn vezme za ženu Inge, Heinrichovu prasečí sestru, mu bránila, aby Wolfganga vyhodil bez jediné vindry. Jeho otec měl přes všechno jednu velkou ctnost: byl možná nudný, zarputilý, hrabivý starý mizera, ale byl také nevléčitelný nadutec.

To byl jediný důvod, proč poslal Wolfganga na univerzitu; to byl také jediný důvod dát mu dost peněz, aby mohl žít jako královský dvořan. Chtěl, aby se Lammelové sňatkem spojili se šlechtou, kterou Heinrichova rodina, ač chudá a rodově zatížená, bezpochyby byla. Ano, jeho otec snil o tom, že by se jeho vnuk jednou mohl dostat do blízkosti císaře. Jen si představ, co by to znamenalo pro obchod, prohlašoval často.

Magický kořen pálil Wolfganga na jazyku. Napadlo ho, jestli do něj Kryptman přidal více chaotitu, jak si objednal. Dodával droze zvláštní příchut'. Ještě teď viděl alchymistův bledý nervózní obličej, když ho varoval před nebezpečím, které představovalo vystavování se chaotitu. Ovšem jeho styky v Nulnu mu vynesly některé zajímavé informace týkající se alchymisty, který teď, když Wolfgang znal jeho malé tajemství, udělal, co se mu řeklo. Wolfganga bavilo sledovat souboj nenávisti a strachu na Kryptmannově tváři. Možná bylo načase znovu si s ním promluvit o jedu - otec začínal být poslední dobou poněkud únavný.

Hodiny odbily dvanáctou a Wolfgang se zachvěl. Magický kořen způsobil, že mu ten zvuk připadal jako vyzvánění zvonu v katedrále v Altdorfu. Pohlédl na hodiny. Měly tvar Sigmarova domu, vyrobené tak, že připomínaly vysoký chrám se štítu. Magický kořen rozmazal jejich obrysy a oživoval malé trpasličí postavičky, které se během chodu stroje vynořovaly, aby udeřily do gongu za přední stěnou.

Wolfgang si uvědomil, že se dívka zpozdila. Možná to bylo omluvitelné. Jen málo lidí mělo přístup k tak přesným hodinám, jako byly ty jeho. Byly mistrovským dílem, precizně vyrobené nejlepším trpasličím hodinářem z Karak Kadrinu. To ale nic neměnilo na tom, že ta coura nepřišla včas! Později mu za zpoždění zaplatí. Ve skřini měl několik kvalitních bičů z orčí kůže a některé další důmyslnější nástroje rozkoše.

Doklopýtal k ohništi, nemotorný účinkem vína a magického kořene. Naposledy zkontroloval, zda je předložka z medvědí kůže přesně na tom správném místě. Nevěděl, proč s tou vesnickou holkou tolik nadělá. Věděl ale, že to nedělá

pro ni, nýbrž pro sebe a svého boha. Čím více rozkoše dopřeje sobě, tím víc uspokojí i Pána rozkoše. Přesl k oknu, rozhrnul brokátové závěsy a vyhlédl přes silnou hrbolatou okenní tabulku ven. Po děvčeti ani památky. Počkat - co to bylo? Zdálo se mu, jako by přicházela ulici. Hlavou otupenou magickým kořenem se mu mihlo podezření. Neměla by sloužit dole? Co dělala venku v tuhle noční dobu? Mlha byla hustá, možná to nebyla ona. Není to vlastně jedno, pokud přišla? Wolfgang slyšel skřípat schody pod lehkými kroky. Byl teď rád, že na otce naléhal tak dlouho, až mu přenechal pokoje nad Spícím drakem. Tolik to usnadňovalo život. Domníval se, že se otec nechal uprosit proto, že mu, přes všechny protesty, ve skutečnosti bylo jedno, co tam jeho syn chce dělat. Wolfgang se dopotácel ke dveřím. Začínal být navzdory pití a drogám vzrušený. Magický kořen způsobil, že se chvěl po celém těle. Musel připustit, že děvče mělo jistý venkovský půvab, který mohl být v tlumeném světle popsán i jako svůdný. Brzy ji správným a vyzkoušeným způsobem zasvětil do tajemství Slaneeshe. Ozvalo se tiché, váhavé zaklepání na dveře. Wolfgang je prudce otevřel. Dovnitř se vplížily prsty mlhy. Stála tam Greta, zahalená ve svém laciném plášti. "Vítej," zahuhlal Wolfgang nechávaje si z ramen sklouznout přehoz, aby odhalil nahé tělo. Podívej, co pro tebe mám." Její rozšířené oči ho uspokojily. Poněkud méně ho uspokojilo, když začala křičet.

Felix se probudil do pachu vařeného zeli a nemytých těl. Z dlažebních kamenů mu do kostí prosákl chlad. Cítil se starý. Když se posadil rovně, zjistil, že se vrátily bolesti ze včerejší rvačky. Potlačoval slzy bolesti a šátral po utiňujících pilulkách, které mu dal alchymista.

Klenutým stropem pronikalo dovnitř světlo a odhalovalo těla namačkaná v chrámové předsíni. Ubohé trosky z celého města sem přišly hledat ochranu před chladnou nocí a byly společně zamčeny. Velké dvojité dveře byly zavřené na závoru, ačkoliv tu nebylo co ukrást. Felix uvažovalo těchto bezpečnostních opatření.

Dveře na vzdálené straně místnosti, před nimiž kněžky stavěly provizorní stůl, byly rovněž zamčené. Včera večer slyšel těžkou závoru zapadat na místo poté, co se zavřely hlavní dveře. Felix uvažoval, zda skutečně mezi nejubožejšími z nejubožejších existovali lidé, kteří by kradli. Po tom, co už ve Fredericksburgu viděl, by řekl že ano.

Ikony svatých mučedníků hleděly smutným dřevěným očima na to otrhané shromáždění. Přestože byly zjevně laciné a nedbale vyrobené, visely dost vysoko na to, aby na ně nebylo možné dosáhnout bez žebříku.

Jak málo je na světě důvěry, pomyslel si. Je smutné, že se služebníci Shallaye musí mít na pozoru před těmi, kterým pomáhají. Když se podíval na lidi kolem sebe, pomyslel si, že je to jistě smutné - ale moudré. Vypadali, že jsou schopni všeho.

Na podlaze ležel starý muž a plakal. Přes noc mu z pahýlu kolene zmizela dřevěná noha. Někdo ji buď ukradl nebo někam schoval. Horečně se plazil kolem a ptal se lidí, jestli ji neviděli. Starší žena s obličejem znetvořeným neštovicemi seděla na zemi a kašlala do zakrváceného kapesníku. Dvě sotva odrostlé děti ležely stulené k sobě, aby jim bylo alespoň trochu teplo. Kde byli jejich rodiče? Utekli z domova nebo byli sirotci? Jedno z nich se posadilo, zívlo a usmálo se. Bylo to děvče s rozcuchanými světlými vlasy a tváří, z níž zářila naděje a víra v život. Felix uvažoval, jak dlouho bude trvat, než o ně přijde.

Starý šílenec, který celou noc kvílelo nastávajícím konci světa, konečně usnul. Jeho blábolení o nádorech okrajů světa a krysách ohlodávajících základy hor pronikly do Felixových snů a proměnily je v noční můry o věcech, jež viděl v podzemí pod Karakem osmi vrcholů. Felix si přitáhl plášť pevněji k tělu a pokoušel se nevnímat bolest, která mu projížděla lopatkami.

Kolem něho se ze slaměných kavalců zvedali žebráci a šourali se k provizornímu stolu na vzdáleném konci místnosti, škrábající si ranky od bleších kousnutí. Bíle oděné kněžky nalévaly do dřevěných misek zelnou polévku z velké mosazné misky.

"Měl bys sebou hodit, esli chceš snídani," řekl špinavý starý válečník s uchem jako karfiol. Pach alkoholu z jeho úst byl téměř nesnesitelný. "Kdo dřív přijde, ten dřív mele. Štědrost milosrdný bohyně nejní nekonečná."

Felix si lehl na záda a prohlížel si popraskanou omítku na stropě. Nástěnná malba bohyně uzdravující pět tisíc ubožáků u řeky v Nulnu se ve vlhkém vzduchu odlupovala. Z holubic sedících na jejích ramenou byly už jen nezřetelné skvrny. Ten pohled v něm probudil vzpomínky na dětství.

Vzpomínal na matčinu poslední dlouhou nemoc, kdy se chodila modlit do chrámu. Bylo mu tehdy devět let a ani on, ani jeho bratr nechápali, proč tolik kašle a proč tráví tolik času v chrámu. Nebavilo je to - chtěli si hrát venku na slunci a ne sedět uvnitř s klidnými, bíle oděnými ženami a jejich nekonečným zpěvem. Nyní při pohledu zpět chápal bleďost matčinych rysů a její tiché odříkávání Penitentovy litanie. Zaskočilo ho, jak živé a bolestivé byly jeho vzpomínky, ačkoliv to už bylo bezmála třináct let. Přinutil se, aby se posadil, protože věděl, že odsud musí odejít.

Gotrek ležel na slavníku naproti němu a hlasitě chrápal. Jeho obličej měl ve spánku nezvyklý výraz nevinnosti. Ostré rýhy vyryté do drsných rysů zmizely, takže vypadal téměř mladě. Poprvé Felix přemítalo trolobijcově věku. Jako všichni trpaslíci měl kolem sebe auru sebejistoty, která svědčila o zkušenostech. Všechno na trolobijci napovídalo, že trpěl dost na celý lidský život.

Felix uvažovalo délce života trpaslíků. Věděl, že nejsou nesmrtelní, jak se o nich říkalo, ale žili dlouho. Jak starý Trolobijce byl? Potřásl hlavou. Byla to další záhada. Zvláštní, jak málo vědělo svém společníkovi za celou tu dobu, co spolu putovali. Za nynějších podmínek mu Gotrek samozřejmě nemůže dát žádné odpovědi.

Dloubl trolobijce špičkou boty a všiml si přitom, jak ošoupaná je jejich kdysi kvalitní kůže. Pohlédl na ty spousty tuláků a žebráků, kteří se seřadili před kněžkami a naplňovali vzduch zvukem chrchlání, kašlání a plivání. Díval se, jak otrhané jsou šaty těch okolo a jak odrané jsou ty jeho a s hrůzou si uvědomil, že mezi ně zapadá. Kněžka mu nevěnovala víc než jeden pohled. On a trolobijce vypadali, že jsou mezi žebráky doma.

Vzpomněl si na Gotrekovu touhu být zapsán do paměti ostatních jako hrdina eposu. Chtěl by, aby v básni byla zmínka

o tomhle? napadlo Felixe. Prošel Sigmar nebo jiný z velkých hrdinů něčím takovým?

Balady se o tom nezmínovaly. V těchhle příbězích se všechno zdálo být jasné a zřejmé. Jednou jedinkrát navštívil Sigmar chudinskou noclehárnu - v převleku a byla to součást mazaného plánu. No, pomyslel si, možná zapíšu tuto část našeho putování do celého vyprávění podobným způsobem. Ironicky se usmál při vzpomínce na všechny příběhy o putujících hrdinech, které četl jako mladík. Možná se ostatní vypravěči rozhodli stejně. Možná to tak bylo vždycky. Stará žena dlouho a hlasitě kašlala. Vypadalo to, že bude kašlat navždycky a její hrudník chrastil, jako by se v něm uvolnily kosti. Byla hubená, bledá a zjevně umírala. Při pohledu na ni Felix spatřil tvář své matky - ačkoliv Renata Jaegerová byla pěkně oblečená a vdaná za bohatého obchodníka.

Ještě jednou pohlédl na nástěnnou malbu bohyně a pronesl k ní tichou modlitbu za Gotrekovo uzdravení a matčinu duši. Jestli ji Shallaya slyšela, nedala mu žádné znamení. Felix ještě jednou pobídl Gotreka.

"Vstávej, hrdino. Je čas jít. Musíme odsud pryč. Čeká nás šplhání do hor a dlouhá cesta."

Hospoda byla prázdná až na hospodského a ožralu stočeného kolem ohniště a stále ještě tvrdě spícího. Stará žena, jejíž obličej zakrývaly vlasy, klečela na zemi a drhla dřevěnou podlahu. Gotrekova sekera byla dosud opřená vedle krbu, kde ji nechal.

V denním světle pronikajícím hrbolatými okenními tabulkami vypadala místnost úplně jinak než předchozí noci. Tucet stolů, zpočátku tak lákavých, vypadalo nyní opuštěně. Nelitostné slunce ukazovalo každou rýhu a škrábanec na výčepním pultu a odhalovalo prach na jílových lahvích od grogu za pultem.

Felixovi se zdálo, že vidí na hladině sudu plavat mrtvý hmyz. Možná to jsou můry, usoudil.

Teď, bez lidí, vypadala hospoda větší a prostornější. Vzduch byl naplněn nasládlou vůní lojových svíci a rožněného masa. Páchlo to tam zatuchlým tabákem a zkyslým vínem. Bez bublajících hlasů se zdálo, že každý zvuk je provázen ozvěnou.

"Co chceš?" štěkl na něj hostinský chladně. Byl to vysoký muž, který už začínal tloustnout. Vlasy měl sčesané přes temeno lebky, aby zakryl pleš. Měl červený obličej s nosem a tvářemi protkanými popraskanými žilkami. Felixe napadlo, že nejspíš ochutnal příliš mnoho ze svého zboží. Aniž by věnoval pozornost hostinskému nebo bolesti ve svalech, došel Felix ke krbu a zdvihl Gotrekovu sekeru. Gotrek stál tam, kde ho Felix opustil a tupě zíral kolem sebe.

Váha sekery Felixe překvapila. Jednou rukou s ní sotva pohnul. Posunul sevření, aby ji mohl zvednout oběma rukama a zkusil si představit, že se s ní rozmachuje. Nešlo by to. Hybnost její masivní násady by ho převážila. Vzpomněl si, jak s ní Gotrek rozdával krátké sečné úder a bleskově měnil jejich směr, a jeho úcta k trpaslíkově síle ještě vzrostla.

Oběma rukama sekeru opatrně posunul, aby si mohl prohlédnout ostří. Bylo z hvězdného kovu, který nepřipomínal žádnou z ocelí tady na zemi. Stříbřitě modrý kov pokrývaly tajemné runy. Jeho okraj byl ostrý jako břitva, přestože jej, pokud si Felix pamatoval, nikdy nebrousil. Když upokojil zvědavost, podal sekeru trolobijci. Gotrek ji zlehka uchopil a obrátil ji v dlaní, jako by zkoumal, k čemu je dobrá. Vypadalo to, že úplně zapomněl, jak se používá. To nebylo dobré znamení.

Hostinský na ně civěl: "Ptal jsem se, co chcete?" Felix poznal, že za vzteklym hlasem se skrývá nervozita. Zrudl a nad horním rtem se mu objevila sotva znatelná stopa potu. Hlas se mu nepatrně chvěl.

"Takové jako vy tu nechceme. Lezete sem a vyvoláváte rvačky s pravidelnými zákazníky."

Felix přešel k němu a založenými rukama se pohodlně opřel o pult. "Já jsem žádnou rvačku nevyvolal," řekl jemně. Jeho hlas zněl zlověstně. "Ale teď o tom začínám přemýšlet."

Muž polkl. Pohnul očima, takže se díval Felixovi přes hlavu, ale jeho hlas teď zněl přísně. "Ehm... povaleči bez jediné vindry, co přišli z divočiny, dělají vždycky potíže."

"Proč se tak bojíš mladého Wolfganga?" zeptal se náhle Felix. Cítil, že se ho zmocňuje hněv. Určitě se nemýlil. Bylo zřejmé, že Wolfgang má ve městě vliv a hostinský je ve vlastním zájmu na jeho straně. Felix už takové věci viděl v Altdorfu. Ani tam se mu nelíbily. "Proč lžeš?"

Hostinský postavil na pult sklenici, kterou právě leštil a obrátil se k Felixovi. "Nenechám si od tebe nadávat do lhářů ve své vlastní hospodě. Vyhodím tě."

Felix cítil v žaludku neklidné chvění jako vždycky, když cítil násilí a vědělo něm předem. Položil ruku na jílec meče. Hospodského se nebál, ale nebyl si jistý, jestli by takhle zesláblýma velkého muže stačil. Ale pýcha ho od včerejšího výprasku ještě páčila a chtěl z něj něco splatit. "Proč to prostě neuděláš?" Někdo ho zatahal za ruku. Byl to Gotrek.

"Pojá, Felixi. Nechceme dělat žádné potíže. Musíme vyrazit do hor."

"Ano, raději poslechni svého malého přítele a vypadni odsud, než ti dám lekci slušného chování."

Cítil, jak mu podlaha klouzá pod nohama, když ho Gotrek nesmlouvavě táhl směrem ke dveřím.

"Proč mi každý, koho tu potkám, nabízí, že mi udělí lekci slušného chování?" ptal se Felix vlečený z výčepu.

Greta na ně čekala na rohu ulice blízko brány. Stála vedle stánku z pruhovaného plátna, které pekař právě napínal v rámci příprav na denní prodej. Měla oteklé oči, jako by plakala. Felix si všiml na krku modřin od silného sevření a škrábanců od něčích nehtů. Vlasy měla rozcuchané a šaty potrhané, jako by se je někdo pokoušel svléknout ve spěchu.

"Co se stalo?" zeptal se Felix. Ještě se zlobil na hostinského a proto vyslovil svůj dotaz velmi stroze. Podívala se na něho, jako by chtěla plakat, ale obličej jí ztvrdl.

"Nic," řekla. Ulice se začaly plnit svobodnými sedláky, kteří přicházeli prodávat svá vejce a plodiny. Časní chodci si je zvědavě prohlíželi; potlučený mladík a uplakané hospodské děvče. Kolem překodrcal vozík sběrače výkalů. Felix si zakryl ústa před tím zápachem. Gotrek jen prázdně civěl fascinován koly vozíku hrkajícího kolem nich.

"Někdo tě napadl?" zeptal se pokud možno laskavějším tónem, když si uvědomil, jak je rozrušená.

"Ne, nikdo mě nenapadl." Její hlas byl bezvýrazný. Podobný výraz měli lidé, kteří přežili masakr v pevnosti von Diehla. Možná byla v šoku.

"Co se stalo včera v noci?"

"Nic!"

Hněv, který v něm doutnal, se začal obracet proti ní, její záměrně strohé odpovědi z ní dělaly cíl jeho s námahou potlačovaného hněvu. Nezuřil jen kvůli bolesti, ale hlavně kvůli vlastnímu pocitu bezmoci. Musel vynakládat velkou námahu, aby si na ní nevyhlídl svůj vztek.

"Co ode mě vlastně chceš, Greto?" zeptal se podrážděným kousavým tónem. Chtěl se starat o své věci a neřešit problémy ostatních. Bolest, únava a vztek narušily jeho schopnost soucítit.

"Vy opouštíte město, že? Vezměte mě s sebou." Byla to téměř prosba, nejsilnější projev emocí od začátku rozmluvy.

"Jdu do hor pro sluneční květy pro Kryptmana. Bude to nebezpečné. Když jsem tam byl posledně, setkali jsme se s tlupou mutantů. Teď se mnou jít nemůžeš. Ale vrátím se zpátky uzdravit Gotreka. Pak půjdeme na sever. Můžeš s námi jít potom, jestli budeš chtít."

Ve skutečnosti se mu představa, že s sebou děvče vezmou na dalekou, nebezpečnou cestu do Nulnu, příliš nezamlouvala. Nelíbilo se mu ani pomyšlení na riziko, které znamenalo mít ji cestou na starost, ale cítil, že jí něco dluží a musí jí to alespoň nabídnout. I když pro ně bude přítěž.

"Chci s vámi jít teď," řekla. Měla pláč na krajíčku. "Nemůžu už tady zůstat."

Felix znovu pocítil pomalu rostoucí vztek a byl překvapen vlastní bezcitností. "Ne. Počkej tady. Jdeme do hor. Budeme pryč jeden den. Vrátime se pro tebe. Stačí, že budu muset hlídat Gotreka. Teď tě s sebou opravdu nemohu vzít. Je to příliš nebezpečné."

"Nemůžete mě tu nechat s Wolfgangem," vyhrkla prudce.

"Je to zrůda."

"Jdi ke Kryptmannovi. Je to tvůj přítel. Dá na tebe pozor, dokud se nevrátíme."

Zdálo se, že chce ještě něco říct, ale viděla neoblohmý výraz v jeho obličeji, otočila se a utekla. Při pohledu na ni, jak mizí v ulici, se Felix cítil provinile. Chtěl na ni zavolat, aby se vrátila, ale ve chvíli, kdy se rozhodl, byla pryč. Felix pokrčil rameny a zamířil k bráně.

Felix byl rád, že byli konečně z města. Venku mezi zvlněnými poli, s otupělým Gotrekem vlekloucím se po jeho boku, vdechoval čistý vzduch a cítil se osvobozený od zkaženosti a bída Fredericksburgu. Při pohledu na pracující sedláky byl rád, že není jako oni, připoutaný k půdě, s životem naplněným dřinou.

Na táhlých vlnitých lánech pracovaly celé rodiny. Viděl ženy s dětmi v ranečcích na zádech, které se ohýbaly a sbíraly obilí. Všiml si muže, který se narovnal a škrábal se na zádech; páteř měl celou pokroucenou, jako by dlouhé roky lopoty na poli navždy změnily jeho postavu. Pasák vepřů hnál své štetinaté svěřence po cestě směrem ke vzdálené vesnici. Z neobdělávaných pásů stoupal zápach hnojiva, vyráběného z lidských výkalů.

Felix zdvihl zrak ke vzdálenému horizontu. Za obdělávanou zemi viděl les táhnoucí se k horám. Za denního světla byly nádherné. Mocné věže hrdě se tyčící nad planinou, probodávající oblaka. Vytvářely bariéru přes obzor, jako zeď postavená bohy, aby držela lidi venku za hranicemi božské říše v zemi, která pro ně byla vhodnější.

Vrcholy nesly příslib ticha a chladu, úniku - pokoje. Nad nimi stoupal vzhůru jestřáb nesený proudem teplého vzduchu, světla skvrnka prostá pozemských starostí. Plachtil pod mraky a Felix jej vnímal jako posla hor, jako součást jejich ducha. Přál si, aby mohl být s ním tam nahoře, nad světem lidí, daleko a volný.

Ale ještě když se díval, jestřáb se náhle vrhl střemhlav dolů. Puzen hladem nebo snad pouhou chutí zabíjet se řítí z nebes. Z porostu vyrazil králík a zběsile pelášil směrem k Felixovi. Jestřáb zaútočil. Felix slyšel praskání lámajícího se vazů zvířete. Jestřáb sedící na své kořisti nejprve přelétl jasným, nelítočným zrakem okolí, pak začal z mršiny vytrhávat kusy masa.

Felix uviděl jezdce, kteří se hnali přes prázdná pole směrem k místu, kde jestřáb přistál, nedbající na škodu, kterou jejich koně působili svými kopyty. Mýlil se. Jestřáb nebyl posel hor, nýbrž součást zkaženosti panující všude kolem, divoký tvor vycvičený zabíjet pro zábavu.

Felixe zamrazilo, když uviděl, že mezi jezdci byl Wolfgang a ostatní byli jeho kumpáni z předchozí noci.

Houpavá chůze koně už byla téměř nesnesitelná. Wolfgangovi bylo zle. Nebyl to jen následek přemíry vína a magického kořene. Byl chorý strachem. Co to děvče vidělo, když si svlékl plášť? Viděla znamení Slaneeshe? U všech bohů, kdyby to jen někomu řekla, následky by byly hrozné.

Přál si, aby si pamatoval víc. Přál si, aby nepožil tak silnou směs alkoholu a narkotik.

Připadalo mu, že jeho hlava je vejce a jakési ďábelské kuře si proklouvá cestu ven. Vem je oba Slaanesh, přál si, aby se Otto a Werner brzy vrátili se zprávou o děvčeti. Přál si, aby mohl zapomenout na ten příšerný okamžik, kdy se probudil z opilecké mdloby a zjistil, že ona tam není.

Kam šla, když se vyprostila z jeho prvního chtivého pokusu o objetí a nechala ho rozvaleného na posteli? Slabiny ho ještě bolely od jejího kopnutí kolenem a jízda na koni mu příliš nepomáhala. Tisíckrát mu za to zranění zaplatí.

Kde se jen může schovávat? Určitě nebude ve společných hostinských pokojích, ani v jednolůžkovém, který sdílela se třemi dalšími děvčaty. Šla snad do chrámu vyhledat kněze, aby ho udala? Při tom pomyšlení se zachvěl.

Ovládej se, přikázal si. Přemýšlej.

Zatracený Heinrich! Kdy už ten tlustý hlupák přestane s tím příšerným žvaněním? Byly snad chvíle, kdy žvýkal potravu jedině, kdy mlčel? Byla to hloupost účastnit se dnes ráno sokolnicení. Neodvedlo jeho pozornost od starosti, jak doufal. Jenom ho to donutilo vydržet muka Heinrichovy společnosti.

Heinrich přišel za úsvitu a nabídl mu, aby si s ním jel zalovit. Ve skutečnosti doufal, že si smlsne na té malé vesničance, ale ta tam samozřejmě nebyla. Nyní předpokládal, že ji Wolfgang chce mít jen pro sebe a někam ji schoval. Wolfgang byl nucen celé ráno poslouchat jeho nejapné nářázky a infantilní vtípky. Pýcha mu nedovolila požádat společníka o pomoc při hledání Greta. Wolfgang by nesnesl potupu před takovým hnusným patolízalem, jako byl Heinrich.

"Podívej Wolfgangu, tamhle jsou ti dva povaleči, které jsi vyhodil z hospody. Ten trpaslík se ale tvářil hloupě, když ho Otto s Wernerm hodili do sudu, co? Pojdte, trochu si zašpásujeme."

Heinrich vedl skupinu jezdců směrem ke dvěma cizincům. Jestřáb Tarna, který přistál shodou okolností blízko nich, teď trhal maso ze své kořisti. Je typické, že ptáci tlustého Heinricha se nacípávají. Celá ta jejich zatracená rodina má potíže se svými chutěmi, tak proč ne jejich ptáci?

Zastavil svého oře tak blízko světlavému mladíkovi, jak

jen to bylo možné. Nepatrně ho uspokojilo dívat se, jak se snažil neucuknout, když se nad ním vynořilo mohutné zvíře.

Trpaslík uhnul, zjevně vylekaný úctyhodnými rozměry koně.

"Dobré ráno," řekl Wolfgang tak vesele, jak jen mu to vzpouzející se žaludek dovoľoval. "Vidím, že ses už zotavil.

Nejspíš jsme oba měli stejně náročnou noc. Věřím, že dnes ráno už nejsi tak nespolečenský." Wolfgang se podíval nalevo i napravo na Heinrichovu osobní stráž, aby nenechal toho červa na pochybách, kdo je tady pánem.

V mladíkově tváři zápasil vztek s rozumem. "Mám se dobře," řekl nakonec.

Wolfgang věděl, jaké vypětí Felixe stálo tohle říct. Mladík ho neměl rád, to bylo zřejmé.

"Taky se nemusíš bát o svou přítelkyni. Wolfgang se o ni postaral."

U Slaneeshe! Heinrich je ale odporný parchant, když triumfuje, myslel si Wolfgang. Pak mu došlo, co Heinrich řekl.

Ano, Greta opustila hospodu hned potom, co vyhodili cizince. A neviděl ji pak až do té chvíle, kdy se objevila před jeho dveřmi. Možná Heinrich nakonec nebyl tak zbedněný.

"Jakou přítelkyni?" světlavý muž se tvářil upřímně zmateně. Zamnul si starou jizvu ze souboje na pravé tváři.

Svrátil čelo.

"Rozkošná Greta," zakokřhal Heinrich. "Musel sis myslet, že jsi ji okouzlit, když za tebou šla na ulici. Možná sis představoval, že jí tvoje zbědovanost rozehrála to měkké venkovské srdíčko. Tak jako tak strávila noc ve Wolfgangově posteli."

Wolfgang sebou trhl. Kdyby to tak jen byla pravda. Tuláková ruka se posunula k jílcu meče. Navzdory tomu, že Heinrichovi muži tasili, tam také zůstala. Navyklým pohybem pohlédl na trpaslíka. Trpaslík si přestal prohlížet jestřába. Bezvýrazně vzhlédl na muže na koních. Sekeru držel volně v ruce, jako by nevěděl, co s ní má dělat.

"Nechceme dělat žádné potíže," řekl muž. Spustil ruku ze zbraně.

Strážci se rozchechtali. Wolfgang si přál, aby ho jen tolik nebolela hlava, aby mohl myslet jasně. Hrozně moc se chtěl mladíka zeptat, jestli děvče neviděl, ale pýcha mu bránila udělat to před svými kumpány. Snažil se najít řešení, ale nic ho nenapadalo. Život může někdy být tak těžký, myslel si.

Utěšoval se myšlenkou, že dívka jistě daleko neutekla. Pokud ještě byla ve městě, Otto a Wolfgang ji nakonec najdou.

A jestli se rozhodla riskovat hněv svého pána a utéci zpátky do vesnice, bude muset tudy.

Takže stačí prohledat okolí města a jistě brzy odhalí, kde se dívka skrývá. A tohle sokolnické povyražení je pro to dobrou záminkou.

A navíc, uvažoval, nikdo ho nehledal, takže to ještě nemohla nikomu říct. A i kdyby ano, věřil by jí vůbec někdo - venkovské holce obviňující syna nejvlivnějšího obchodníka ve městě?

Usmál se. Bylo příjemné vědět, že dovede myslet i s příšernou kocovinou.

"Poď, Heinrichu," řekl velitelsky. "Necháme tyhle dva šašky, aby se vrátili do svého cirkusu. Je příliš pěkné ráno na to, abychom plýtvali časem vybavováním se s takovou lůzou."

Jemně zabořil ostruhy do slabin svého koně a ovládl nával nevolnosti, když se zvíře dalo do pohybu. Teď, když se uklidnil, všechno se zdálo být téměř v pořádku. Umínil si, že jestli se děvče najde, zaplatí mu za to, že ho vystavila tak nesnesitelnému a co horšího, nudnému trýznění.

Kopce se zvedaly k vrcholu a jejich tvar připomínal Felixovi vlny. Nad nimi se tyčily hory, jedna masivní vrstva na druhé, zahrazující obzor svou rozervanou hmotou.

Felix se obával, že bude mít potíže s nalezením cesty k Hoře černého ohně, ale pěšina byla jasně rozlišitelná.

Napojovala se na tu, po které včera s Gotrekem sestupovali z úpatí pohoří.

Napětí ve stehnech a lýtkách mu oznámilo, že cesta začala stoupat. Stezka byla do boku hory vyhloubena nesčetnými nohami. Felixe napadlo, jestli alchymista šel někdy po téhle pěšině nebo jestli to je cesta, kterou tu zanechali méně lidští chodci. Některé znaky vyryté do skály měly tvar primitivního oka; ale jestli to byla varovná sdělení o přítomnosti skřetů nebo znamení územního práva, zanechané tady samotnými zelenými kůžemi, nevěděl.

Zdálo se, že Gotrekovi se vycházka líbí. Falešně si pobrukoval a bez viditelné námahy si vykračoval do svahu.

Postupoval bez potíží po kluzké stezce, nacházejce opory pro nohu tam, kde Felix žádné neviděl. Muž brzy zjistil, že bude snazší sledovat Gotrekovy kroky. Gotrek byl v prostředí, kterému byl navyklý a bylo moudřejší nechat mu vedení.

Felix měl záda zmáčená potem a jeho dech ztěžkl. Myslel si, že ho dlouhá cesta do Karaku osmi vrcholů zocelila, ale výstup na tyto hory bylo bolestivý. Byl po výprasku a Kryptmannově léčbě vyčerpaný. Báł se, že náročný výstup nezvládne.

Bylo by ještě horší, kdyby mraky uskutečnily svou hrozbu a začalo pršet.

Drsná krajina, všechny ty kameny trčící z větrem ošlehané země se hodily k jeho pochmurné náladě. Felix kypěl vztekem na Wolfganga Lammela. Nesnesl nenucenou krutost a rozmazlenou aroganci bohatého mladého obchodníka.

V Altdorfu znával svého času tucty takových, jako byl on, ale nikdy se nestal obětí jejich krutosti. Chránilo ho

bohatství a postavení jeho otce. V čestnějších chvílích byl nucen přiznat, že se možná kdysi choval tak trochu jako Wolfgang. Teď viděl bezpráví z pohledu slabšího a vůbec se mu to nelíbilo.

Nyní chápal, proč byla Greta tak rozrušená. Snažil se nepředstavovat si, co se odehrálo mezi ni a Wolfgangem, ale představa Lammela, jak se na děvče sápe, se mu stále honila hlavou, takže byl pološilený vztekem. Přisahal, že Gotrekovi pomůže k uzdravení a spratek bude platit. Pokračoval v chůzi a přitom si pro sebe klel. Zápasil s nutkáním zařvat na trollobijce, aby přestal s tím děsným broukáním.

Gotrek zmizel za okrajem hřebene. Felix klel, jak mu nohy sklouzávaly po kamení na pěšině a zraňoval si ruce o malé kamínky. Cítil bodavou bolest. Překlopýtal přes hřeben a pak zůstal ležet na měkkém trávníku.

Felix uvažoval, proč musely sluneční květy růst na nejvyšších svazích, těsně pod hranicí sněhu; proč nemohly růst tady v předhůří s ostatními květinami. Pak pokrčil rameny. Během svého života zjistil, že některé věci nebyly nikdy snadné. Možná alchymisté používali výhradně těžko dostupné přísady, aby zvýšili tajemnost svého umění. Vůbec by ho nepřekvapilo, kdyby tomu tak opravdu bylo.

Posadil se a vzal si další pilulku, aby otupil pulzující bolest v hlavě. Bude to dlouhý den.

Svahy úzkého údolí obrůstala kosodřevina jako tvrdé strniště na vzhůru obrácené tváři obra. Vysoko nahoře po pravé straně předváděl vodopád sled velkolepých kaskád z nejméně stostopých srázů předtím, než se ponořil do malého jezírka uprostřed údolí. Felix musel hodně zaklonit hlavu, aby dohlédl na vrcholy hor rámujeících údolí. Shlížet do údolí bylo jako mířit kuší, oko soustředěné na řadu šedivých vrcholů pochoduících do dálky.

Pronikavá vůně růží se tu mísila se zimolezem a hořci. Navzájem propletené keře spolu zápasily o prostor a jejich květy připomínaly helmy armád ve válce barev. Napadlo ho, jestli tam třeba někde neroste sluneční květ, ale pak si vzpomněl, co mu Kryptman říkal o tom, kde se musí magická přísada sbírat.

Jeho zrak upoutal obrovský los, v kohoutku vysoký jako dospělý muž, který se vynořil z křoví a obhlížel skalní převis padesát yardů nad sebou. Obezřele se podíval dolů, jako by posuzoval, jestli je bezpečné jít se napít. Felix s úctou sledoval mocný pohyb jeho paroží.

Paprsky slunečního světla pronikly trhajícími se mraky a zaplavily údolí. S tlumeným hukotem padající vody se mísilo švitoření ptáků. Zvedl ze země borovou šišku a s potěšením ohmatával drsné šupiny.

Krása scenérie ho na okamžik uchvátila. Vypařily se i myšlenky na pomstu. Cítil se klidný a uvolněný a bolest na chvíli opustila jeho potlučené tělo. Byl rád, že mohl spatřit toto místo, že všechny kroky té dlouhé cesty ho zavedly sem. Věděl, že je jedním z mála lidí, kteří kdy viděli toto údolí. To pomyšlení ho těšilo.

Přítomnost losa mu připadala správná. Dodávala scéně vzhled krajinomalby s dokonalou kompozicí. Teprve pak si uvědomil, že je možná trochu zvláštní, aby zvíře zdvíhalo k tlamě roh rukou, která nápadně připomínala lidskou. Údolím se rozlehlo troubení a dříve než utichlo, pochopil Felix, že to nebyl los, ale mutant.

Mrštil šiškou směrem k jezírku, přitáhl si plášť těsněji k tělu, neboť se ochlazovalo, a pospíchal vzhůru za Gotrekem. Rozhlížel se okolo, pátraje po známkách pronásledování, ale nic nezahlédl. Ani losiho mutantu už nebylo vidět.

Teď Felix věděl jistě, že jsou sledováni. Na klikaté stezce pod nimi viděl pronásledovatele, tlupu mutantů. Celé to dlouhé odpoledne, kdy se s Gotrekem škrábali úbočím hory, se za nimi shromažďovali. Cesta zpátky do Fredericksburgu jim byla uzavřena.

Zastavil, aby zklidnil dech a tlukot srdce. Pokoušel se spočítat pronásledovatele, ale bylo to obtížné. Jejich postavy splývaly v šeru nastávajícího večera se šedivými skalami. Felix před sebou udělal znamení kladiva a svěřil svou duši Sigmarovi.

Vždycky věděl, že zemře na nějakém odlehlém místě. Jeho účast na trpaslíkově hledání to činila nevyhnutelným. Jen si nepředstavoval, že to bude tak brzy. Bylo to všechno tak hloupé. Gotrek se ani nedomáčká svého hrdinského osudu.

Trollobijce byl příliš zaměstnán zíráním do prázdna a nebezpečí, které jim hrozilo, si nevšímal.

Zpočátku bylo snadné předstírat, že se nic neděje, že zvíře troubící na roh bylo jen osamělé stvoření, příliš vydešené na to, aby napadlo dva dobře ozbrojené poutníky. Ale jak se den protahoval, přibývala znamení, že tomu tak není.

Když Felix viděl v bahně u brodu otisky kopyt a lidských nohou s velkými drápy, dokázal si ještě namluvit, že jsou staré. Přesto si raději připravil meč.

O něco později, když Felix šplhal za Gotrekovými lhostejnými zády, zahlédl stíny, které s nimi cupitavě držely krok.

Míhaly se po obou stranách pěšiny od stromu ke stromu. Chtěl si je lépe prohlédnout, ale tma pod borovicemi přemohla i jeho bystrý zrak. Jediné co dokázal rozlišit, byl dojem chapadlovitých postav, pečlivě se držících z dohledu.

Začaly mu povolovat nervy. Chtělo se mu vrhnout se pod klenbu stromů a najít své nepřátele. Ale co když ztratí cestu? A co když jich je víc než jeden nebo dva? Mlhavé podezření ho uchovávalo v nečinnosti. Odsunul obavy stranou a pokračoval ve šplhání.

Bylo téměř nesnesitelné slyšet troubení rohu a vzápětí odpověď přicházející z druhé strany. Věděl, že je ti proklatci začínají svírat do kleští, že se shromažďují k hodokvasu. Byl v pokušení zůstat stát se a skoncovat s tím - ale jakási síla ho táhla vzhůru k hranici sněhu.

Říkal si, že to bylo nutkání dále se pokoušet, nevzdávat se tváří v tvář jisté záhubě, ale byl dost čestný na to, aby si přiznal, že to je pouhý strach. Nechtěl se setkat s mutanty, chtěl odkládat nevyhnutelný konec tak dlouho, jak to jen bylo možné.

Nyní stál na okraji hranice sněhu, díval se dolů na pěšinu a věděl, že je konec. Jeho život skončí společně se dnem zde na tomto pustém, mrazivém a větrem ošlehaném místě. Nepomstí se Wolfgangovi, nebude žádný návrat domů, žádný epos o Gotrekovi.

Pohlédl na trollobijce, který stál opodál, z nemotorných rukou mu visela sekera a díval se na přibližující se mutanty. Felix

jich napočítal asi deset. V čele byl známý tlust'och. Ještě více poklesl na duchu. Počítal s tím, že se pokusí prosit o milost nebo nabídnout výkupné, cokoliv co by mu prodloužilo život. Jenže obézní obr se jistě bude chtít pomstít za včerejší porážku.

Počkat - co mu to roste pod nohama? Pod ochranou převisu svítily malé žluté kvítky. Jak slunce začalo zapadat, pochopil, za čím byl hnán. Naděje se zdála být nepatrná, ale...

Spěšně utrl několik květů a nacpal je Gotrekovi.

"Sněž to," přikázal. Trolobijce na něj civěl, jako by ho považoval za blázna. Jeho zjizvená tvář se pomalu svraštila.

"Nechci jíst kytky," namítl zmateně.

"Rychle to sněž!" zařval Felix. Gotrek si je jako trucující dítě strčil do pusy a začal žvýkat.

Felix si ho pozorně prohlížel a doufal, že na trpaslíkovi uvidí známky nějaké změny, náhlý, zázračný návrat k jeho staré zuřivosti podpořené údajnou kouzelnou mocí květů. Žádné ale neviděl.

Stejně to byla chabá naděje, řekl si. Mutanti už byli blízko. Felix viděl, že to jsou členové tlupy, která je přepadla předtím. Gotrek vyplivl žlutý zvanec a popošel k Felixovi. No co, řekl si Felix, nejlépe bude postavit se smrti s mečem v ruce. Tak s sebou alespoň dva tři zplozence chaotitu vezme do pekla. Když tasil lesklou zbraň, sluneční paprsky dopadly na její ostří a runy se rozzářily. Felix si je prohlížel, jako by je viděl poprvé. Blížící se smrt mu zbystřila smysly. Více než kdy předtím nyní oceňoval zručnost starých trpasličích řemeslníků. Uvažoval, co může znamenat jejich složitá symbolika. Bylo toho najednou tolik, co už se nikdy nedozví a co teď tolik toužil vědět. Mutanti se zastavili ani ne padesát kroků od nich a jejich tlustý vůdce krátkozrace mžoural na Felixe. Po chvíli dlouhl loktem do mutanta s losí hlavou a vyrazil kupředu.

Felix uvažoval, jestli se má na tu páchnoucí obludu vrhnout a doufat, že se mu podaří ji zabít. Možná to podlomí morálku jeho společníkům. Meč proti kamennému kyji... mohl by vyhrát, ale jen když se do toho ostatní nebudou plést. S tou myšlenkou se mu vrátilo alespoň zdání odvahy. Nebylo to kdovíco, ale naděje tu byla. Divoce se zašklebil; strach ho opustil a skoro si začal ve své situaci libovat.

Vůdce se zastavil deset kroků od něj; hora vlnícího se tuku opásaná kůží pobitou cvočky a mnoha zbraněmi. Záhyby tuku mu kanuly z brady jako lůž z hořící svíce. Jeho hlava byla obrovská koule masa s malými jamkami pro oči, nos a ústa. K Felixově překvapení vypadal dosti nervózně.

"Mě neoblafnete, jasný," řekl mutant nakonec. Jeho hlas zněl jako vyzvánění velkého zvonu. Duněl v jeho rozložitě hrudi. Byl tak blízko, že Felix slyšel jeho zahleněné, pískavé dýchání. "Cože?" zeptal se Felix zmateně. Že by to byla léčka?

"Já jsem ten váš plán prokoukl. Chcete nás dostat na dosah sekery vašeho přítelíčka a pak nás povraždit."

"Ale-" Nespravedlivost toho obvinění se Felixe dotkla. Stál tady a statečně čekal na smrt a jeho protivník si dovoluje tvrdit, že je to naopak.

"Vy si snad myslíte, že jsme úplní idioti. Ale chaotit nám spolu s těly nerozpustil i mozky. Jak hloupí si myslíte, že jsme? Váš přítel předstírá, že má strach, ale my jsme ho poznali. Je to ten, co zabil Hanse, Petera a Gretchen. A všechno ostatní. Pamatujeme si na něj a na jeho sekeru a rozhodně se mu nepodaří vlákat nás zase do jejího dosahu."

"Ale-" Potom, co sebral zbytky sil, aby se naposledy statečně postavil smrti, se Felix cítil podvedený. Mnoho nechybělo a začal se dožadovat pokračování útoku.

"Říkal jsem Gormovi Losí hlavě, že si myslím, že jste to vy, ale on řekl, ne". Takže jsem měl pravdu já a ne on.

Neshromáždil jsem svůj klan jenom proto, aby jste vy a váš ohavný přítel mohli kosit hlavy mutantů."

"Ale-" Felixovi pomalu docházelo, co se děje. Dostali milost. Zavřel pevně ústa, dříve než ho mohla zradit.

"Ne!" Možná si myslíte, že jste chytřejší, ale mýlíte se. Do téhle pasti se nechytíme. Na to jsme moc chytří. Jen jsem chtěl, abyste to věděli."

Když to vůdce mutantů dořekl, začal pomalu a obezřetně ustupovat. Felix se díval, jak se skupinka ohyzdných stvůr ztrácí v šeru a teprve pak vydechl. Chvilí stál jako přikovaný. Soumrak za nedalekými vrcholy byl to nejkrásnější, co kdy viděl. Měl dokonce radost z chladu a bolesti pulzující jeho rukou. Byla to znamení, že je dosud naživu.

"Díky, Sigmare, díky!" křičel, neschopný zkrotit svou radost. "Proč křičíš?" zeptal se překvapeně Gotrek.

Felix odolal náhlému pokušení probodnout ho mečem. Místo toho poplácal trpaslíka po zádech. Po chvíli ho napadlo, že budou nuceni strávit noc v horách. I tohle pomyšlení se dalo snést.

"Rychle, musíme nasbírat květiny," křikl Felix. "Slunce ještě nezapadlo!"

"Kdo je to?" zavolal Kryptman opatrně zevnitř, když Felix zabouchal na dveře. "Co chcete?"

Byl sotva večer a Felix byl překvapený bezpečnostními opatřeními, kterými je Kryptmann vítal.

"To jsem já. Felix Jaeger. Jsem zpátky. Otevřete!" Byla to jen jeho představitost, nebo zněl Kryptmannův hlas opravdu úzkostlivěji než obvykle, pomyslel si Felix. Otočil se a pohlédl do ulice. Škvírami v okenních pronikalo světlo. V dálce slyšel klapot kopyt a okovaná kola kočárů mřících do hospod na náměstí. Boháči si vyjeli za zábavou, napadlo ho.

"Přestaňte! Nechte toho! Už jdu."

Felix přestal klepat. Zakašlal. Samozřejmě, že se při svém štěstí na vrcholu té prokleté hory nachladil. Setřel si z čela horečnatý pot a přitáhl si plášť těsněji k tělu, aby ho chránil před lezavou mlhou. Pohlédl na Gotreka, který tupě stál na vrcholu schodů vedoucích do sklepních místností a v ruce držel květiny, které nasbíral. Trolobijce jako obvykle nejevil žádné známky nachlazení.

Závora na dveřích se otevřela, řetězy spadly. Dveře se malinko pootevřely. Škvírou ven proniklo světlo spolu s pachem chemikálií. Přes alchymistův odpor Felix prudce rozrazil dveře a prodrál se dovnitř. Ke svému překvapení uviděl Greta stát ve druhých dveřích místnosti. Zřejmě se schovávala ve vedlejších pokojích.

"Tak pojďte dál, Herr Jaeger," řekl alchymista nevrle. Ustoupil, aby mohl vejít Gotrek.

"Wolfgang tě hledá," oznámil Felix dívce. Zdálo se, že je příliš polekaná, než aby mohla promluvit. "Proč?"
"Nechte ji na pokojí, Herr Jaeger," vložil se mezi ně Kryptmann. "Nevidíte, že je vyděšená? Zažila u vašeho přítele Lammela pořádný otřes."

Kryptmann lehce nastínil, co Greta viděla, když včera v noci přišla do pokoje obchodníkovy syna. Kryptmann diskrétně pomlčelo důvodu její návštěvy, ale zmínil se o znameních Chaosu, kterých si všimla.

"Toho jsem se bál. Měl jsem to vědět, když mě nutil, abych mu do magického kořene přidal chaotit. Dovedu si představit, že tehdy se mu začala vytvářet démonická znamení."

"Vy jste přidal chaotit do jeho magického kořene? Chaotit?"

"Není třeba se kvůli tomu tvářit tak pohoršeně, mladý příteli."

V některých alchymických procedurách je jeho použití obvyklé. Mnozí vážení mistři mého umění jej v malých dávkách používají. Můj starý učitel na Middenheimské univerzitě, sám velký Litzenreich, říkával..."

"Slyšel jsem, že Litzenreich byl z univerzity pro své pokusy vyhozen a že mu Sdružení alchymistů odebralo licenci. Byl to pěkný skandál. Vlastně, pokud se nemýlím, byl postaven mimo zákon."

"Mezi akademiky vždycky vládla zášť. Litzenreich prostě předběhl svou dobu. Vezměme si například Eisenstema - jak dlouho trvalo, než byla jeho teorie o slunci obíhající zemi obecně přijata? Jeho upálili na hranici za to, že to řekl první."

"Ponechme stranou filozofickou hodnotu vašeho argumentu, Herr Kryptmann, chaotit je vysoce ilegální a nebezpečná látka. Kdyby některý z lovců čarodějnic jen zaslechl..."

Kryptmann se stáhl do sebe. "Přesně tohle mi řekl Wolfgang Lammel - ačkoliv vůbec nevím, jak se dozvědělo mých pokusech. Kupuji chao... tu látku v malém a velmi diskrétním obchůdku v Nulnu. U Van Nicka. Řekl jsem mu, že s tím nebudu dělat nic nezákonného. Jediné co jsem chtěl bylo objevit, jak se dá olovo přeměnit na zlato - a chaotit je sama podstata proměn."

"Řekl bych, že Wolfgang to brzy pozná na vlastní kůži." Ať se snažil sebevíc, nedokázal Felix ze svého hlasu dostat škodolibý tón. Všechno šlo výborně. Odhalil před celým městem, že to zvrácené prase je mutant. Tak mu zaplatí, za to bití a samozřejmě také za to, co udělal Gretě.

"Nenahlásíte mě úřadům, že ne, můj mladý příteli? Koneckonců jsem vám ošetřil rány. Slibuji, že když budete mlčet, nebudu už s chaotitem nikdy nic mít."

Felix pohlédl na vyděšeného alchymistu. Nic proti němu neměl a Kryptmann už svoji lekci o zahrávání si s nezákonnými látkami dostal. Pořád však zůstal problém, jak se vypořádat s Lammelovými rváči. Ale na to už měl také odpověď.

"Když vyléčíte mého společníka, Herr Kryptmann, ujišťuji vás, že zapomenou na všechno, co jste provedl."

Felix si roztržitě pohrával s hmoždírem a paličkou, zatímco se Kryptmann pustil do práce. Laboratoř naplnil štiplavý dým zvedající se z kotlíku, v němž alchymista přetvořil sluneční květy na žluté bláto.

Chladivý kámen paličky byl jaksi uklidňující. Pronikavá vůně slunečních květů pronikla i skrz jeho ucpaný nos. Vzal si další dvě Kryptmannovy léčivé pilulky a zaplavil ho pocit určité otažítosti. Přál si, aby se mu v hlavě vyjasnilo a aby zmizely všechny bolesti.

"Felixi?" ozval se jemný hlas, který ho vtáhl zpět do reality.

"Co je, Greti?" Stále ještě byl nedůtklivý. Kontakt s lidskou bytostí ho nemilosrdně vrátil z dálky a prolomil bariéry, které kolem něj vystavěl Kryptmannův lék proti bolesti.

"Co se mnou Wolfgangovi muži udělají, jestli mě tu najdou?" "Z toho neměj strach. Herr Wolfgang bude mít brzy dost starostí sám se sebou."

"To doufám. Lothar je hodný, že mě před ním schoval. Sám se tím vystavil velkému riziku. Víte jací umění být Wolfgangovi ochránci."

Osobně si Felix myslel, že alchymista dívku schoval spíše ze zášti k Wolfgangovi. Neměl sebemenší důvod mít obchodníkovy syna v lásce. Mohl to být také pocit viny za to, že Wolfganga zásoboval chaotitem, který ho změnil. Byl vždycky takové sadistické zvíře, uvažoval Felix, nebo se s ním tato změna odehrála nedávno, vinou Chaosu?

Jeho otupenou myslí probleskovaly další otázky. Především, proč jeho nepřítel cítil potřebu užívat chaotit? A co ty hrůzné povídačky, které o něm údajně slyšela Greta? Odsunul je stranou. Pravděpodobně nebude nikdy znát odpovědi. Jedno ale bylo jisté: všem ve městě tím ohromně poslouží, když je toho chlapa zbaví.

"Ne! Polož to. To je kyselina!" zařval náhle Kryptman na Gotreka.

Gotrek se přestal přehrabovat v roztodivných lahvičkách a křivulích na Kryptmannově pracovním stole. Tvářil se, jako by se chystal napít z veliké stříbrné láhve. Rozpačitě přešlápl a vrátil nádobu na její místo.

Felix se rozhlédl po laboratoři. Nikdy dříve ještě v žádné nebyl. Všechno tam vypadalo tak tajemně a nepochopitelně. Stůl byl pokrytý změtí křivulí a zkumavek. Destilační aparatura zabírala nejméně polovinu stolu. Na zdi bylo několik polic se zazátkovanými zkumavkami. Všechny obsahovaly kobaltově modrou, žlutozelenou nebo krvavě rudou tekutinu. V některých byly vrstvy mnohobarevných usazenin. Na jedné stěně visel zarámovaný diplom. I na tuto vzdálenost Felix rozpoznal znak Middenheimské univerzity proslavené v Říši díky svým fakultám magie a alchymie.

Hořáky na uhlí zahřívaly lahve a kotlíky s rozličnými látkami. Kryptman se mezi nimi hbitě proplétal, míchal, upravoval teploty a příležitostně ochutnával dlouhou skleněnou lžící. Otevřel velkou skříň a vytáhl z ní vycpanou a místy ožehnutou rukavici. Natáhl si ji na pravou ruku.

"Už to nebude dlouho trvat," poznamenal, když zdvíhal zahřátou láhev a vyléval ji do hlavního kotle. Směs bublala a syčela. Zazátkoval druhou láhev, zatřepal s ní, znovu ji otevřel a přilil její obsah do směsi. Pokojem se rozšířil velký

zelený oblak štiplavého zeleného kouře. Felix zakašlal a slyšel Gretu, která dělala totéž. Když se vzduch trochu vyčistil, uviděl Kryptmanna, jak vylévá do kotlíku třetí nádobu. S každou kapkou se zvedl malý obláček, pokaždé jiné barvy. První byl červený, druhý modrý, třetí žlutý. Všechny měly tvar houby a stoupaly ke stropu.

Alchymista položil nádobu a upravil oheň pod kotlem. Zvedl malé přesýpací hodiny a obrátil je. "Dvě minuty," prohlásil.

Felixe naplnil pocit vítězství. Gotrek se uzdraví a společně půjdou ke Spicímu drakovi. A Wolfgang Lammel na vlastní kůži okusí to, čím častoval jiné.

Když poslední zrnko písku spadlo do dolní části hodin, sundal Kryptmann kotel z plamene. "A je to hotovo."

Kývl na Gotreka, aby k němu přišel a nalil mu dávku do porcelánové misky. Felix si všiml, že vnitřní okraj je pomalován červenými kruhy a astrologickými symboly. Předpokládal, že označují dávkování. Nějakým způsobem ho uklidnilo, když ji alchymista naplnil až po okraj a podal ji Gotrekovi.

"Teď to všechno vypij."

Trolobjice do sebe obrátil obsah misky. "Fuj" odplivl si. Stáli a čekali. A čekali. A čekali.

"Za jak dlouho by to mělo začít účinkovat?" zeptal se Felix po chvíli.

"Ehm, už by to mělo být brzy."

"To jsi říkal před hodinou, Kryptmanne. Jak dlouho přesně?" Felixovi zbělely klouby, jak pevně svíral těžkou paličku.

"Říkal jsem přece, že výsledek není zaručen. Bydlycky je tu riziko. Možná, že sluneční květy nebyly nejlepší jakosti. Jste si jistý, že jste je sbírali přesně za soumraku?"

"Jak. Dlouho?" Felix ta dvě slova pronesl zřetelně a pomalu, aby dal najevo svou podrážděnost.

"No, abych pravdu řekl, mělo to vrátit jeho vlastnosti a paměť do původního stavu okamžitě."

Felix se dlouze zadíval na trolobjice. Gotrek vypadal úplně stejně, jako když vstoupili do Kryptmannovy laboratoře.

"Jak se cítíš. Jsi připraven vyrazit hledat smrt?" zeptal se Felix velmi jemně.

"Jakou smrt?" opáčil Gotrek.

"S-snad bychom měli zkusit ještě jednu dávku, Herr Jaeger?"

Felixe odpověděl zuřivým, neartikulovaným řevem. Už to nedokázal dál snášet. Vyrval těžké bití od Wolfgangových mužů. Po naprosto neschůdných stezkách se vyšplhal na horu. Unikl smrti z rukou tlupy krvežíznivých mutantů. Byl unavený, pořezaný, samá modřina a měl hlad. A aby toho snad nebylo málo, sápla se na něj nakažlivá choroba. Jeho šaty byly rozedrané a nutně se potřeboval vykoupat. A to všechno byla alchymistova vina.

"Uklidněte se, Herr Jaeger. Není důvod takhle zuřit."

"Tak není důvod, co?" zavrčel Felix hrozivě. Kryptmann ho poslal pro květiny. Kryptmann mu slíbil, že vyléčí Gotreka.

Kryptmann překazil Felixovy plány na slavnou pomstu. Prošel peklem pro nic za nic, na směšný pokyn směšného starce, který ani pořádně nerozuměl svému směšnému řemeslu!

"Snad abych vám udělal uspávací lektvar na uklidnění. Hezky se prospíte a hned všechno uvidíte v jiném světle."

"Mohl jsem kvůli těm kytkám umřít!"

"Podívejte se, jste rozrušení. To je pochopitelné - ale násilím se nic nevyřeší."

"Možná, ale budu se cítit o mnoho lépe. A vy o mnoho hůř." Felix hodil po alchymistovi paličkou. Kryptmann uskočil. Kamenný nástroj přistál s mohutným křupnutím na Gotrekově lebce. Trolobjice se skácel k zemi.

"Rychle, Greto! Běž pro hlídku!" křikl alchymista. "Herr Jaeger zešle! Pomoc! Pomoc!"

Felix vyrazil za Kryptmannem kolem pracovního stolu, dohonil ho a srazil k zemi. Pocítil velké uspokojení, když mu oběma rukama sevřel krk. S úsměvem zesiloval svůj stisk. Cítil, jak se ho Greta pokouší odtáhnout. Její prsty se mu zapletly do vlasů. Snažil se ji setřást. Alchymistův obličej začínal mít zajímavý nafialovělý odstín.

"Ne že bych měl něco proti bezdůvodnému násilí, člověče, ale proč vlastně škrtíš toho starce?"

Ocelově tvrdý hlas byl drsný a nakřáplý, s podtónem čisté zloby. Felixovi chvíli trvalo, než pochopil, kdo právě promluvil. Pustil Kryptmannův krk.

"A kdo je tohle? A kde to jsme? A proč mě u Grimmira bolí hlava?"

"Rána paličkou mu vrátila rozum," řekla měkce Greta.

"Já, ehm, jsem spíše toho názoru, že je to zpožděný účinek mého lektvaru," vydechl Kryptmann. "Říkal jsem vám, že to zabere."

"Jaký rozum? Jaký lektvar? Co to blábolíš, ty starý blázne?"

Felix vstal a oprášil se. Pomohl Kryptmannovi na nohy, zvedl alchymistovy brýle a podal mu je. Obrátil se ke Gotrekovi.

"Co si pamatuješ naposledy?"

"Samozřejmě že útok mutantů, člověčku. Nějaký smrkáč mě trefil kamenem do hlavy. A teď, jak jsem se sem dostal? Co je tohle za kouzla a čáry?" zamračil se majestátně Gotrek.

"To je na dlouhé vyprávění," odpověděl jeho společník. "Takže si nejdříve dáme pivo. Znáš tu jednu příjemnou malou hospůdku hned za rohem."

Felix Jaeger se šibalsky usmál pod vousy a oba se vydali ke Spicímu drakovi.

KREVA TEMNOTA

"Poté, co jsme ve Fredericksburgu odhalili vyznavače Slaaneshe a zneškodnili několik jejich přísluhovačů, vydali jsme se opět na cestu do Nulnu a zanechali své někdejší trýznitele na pospas jejich ne právě milosrdným spoluobčanům.

Nevím, proč jsme si za cíl vybrali právě toto město, snad jen, že tam má rodina měla obchodní zájmy.

Ač se to možná z pozdějšího hlediska může zdát pošetilé, při jedné z přestávek na naší cestě jsme se s Gotrekem rozhodli vyhnout raději hlavní cestě. Toto rozhodnutí učiněné v opilosti vedlo nevyhnutelně ke katastrofě, kterou však bylo možné předvídat.

Ve snaze vyhnout se možnému setkání s muži zákona, cestovali jsme daleko od obvyklých lidských končin a ocitli jsme se hluboko v lese, v místech, kde měl podle starých pověstí být Černý oltář Chaosu. Ani ve snu by nás nebylo napadlo, že brzy narazíme na překvapivý důkaz existence této děsivé svatyně a budeme bojovat s nejmocnějším stoupencem Temnoty, s jakým jsme se dosud setkali."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek II., Herr Felix Jaeger (nakladatelství Altdorf Press, 2505)

Když Kat uslyšela blížící se kroky, skrčila se. Ještě více se vmáčkla mezi kamenné kvádry polorozbořené budovy a doufala, že se netoří nevrátí. Věděla, že kdyby se vrátili a našli ji tady, jistě by ji zabili.

Stáhla se hlouběji do tmavého výklenku, až se její záda dotýkala kamene. Byl ještě teplý od ohně, v němž shořela hospoda. Cítila se trochu bezpečněji. Žádný dospělý se nemohl vepnat do tak těsného úkrytu a tím spíše ne ti velcí netoří. Vždycky na ni ale mohou dosáhnout svými meči a kopími. Zachvěla se při vzpomínce na toho s chapadly místo rukou a představila si ty dlouhé pijavčí končetiny, slídící po ní ve tmě jako velcí hadi.

Sevřela amulet ve tvaru kladiva, který jí dal starý otec Tempelman a modlila se k Sigmarovi, aby ji odnesl pryč od všech oblud s hadíma rukama. Úporně se snažila vypudit z mysli poslední vzpomínku na kněze, když běžel ulicí a nesl v náručí malou Lottu Bernhoffovou. Obr s rohem ho zabil kopím. Zbraň probodla Tempelmana i pětiletou holčičku a zvedla je do vzduchu, jako by nic nevážili.

"Tady se stalo něco hrozného, člověčku," ozval se jakýsi hlas. Byl hluboký, chraplavý a drsný, ale nezněl jako vrčení divokého netvora. Měl cizí přízvuk, jako by reikspiel nebyla rodným jazykem toho, kdo promluvil. Kat připomínal cizince, které kdysi obsluhovala v hostinci.

Starý Ingman, který se považoval za zcestovalého, protože byl jednou v Nulnu, jim říkal trpaslíci. Byli malí, ne o mnoho vyšší než ona sama, ale mnohem širší a těžší než kterýkoliv člověk. Nosili bridlečové šedé pláště, a ačkoliv tvrdili, že jsou obchodníci, měli sekery a štíty. Jejich hlasy byly smutné a hluboké, a když se opili, zpívali spolu s vesničany. Jeden jí ukázal kukačku z hodin, která nádherně mávala křídly a mluvila kovovým hlasem. Prosila plešatého hostinského Karla, aby jí kukačku koupil, ale on, přestože ji měl rád jako vlastní dceru, jen potřásl hlavou a řekl, že na takovou věc nemá v žádném případě peníze a dál leštil sklenice.

Zachvěla se při pomýšlení na to, co se stalo se starým Karlem a tlustou Heidi a ostatními v hospodě, kterým říkala rodina. Slyšela výkřiky, když divoká tlupa vedená podivnou bojovnicí v rudém plenila vesnici. Viděla zástup vesničanů hnaných k velkému ohni na náměstí.

"Snad bychom měli jít pryč, Gotreku. Nezdá se, že by bylo zdraví prospěšné se tady dál zdržovat," řekl jiný hlas nedaleko. Tenhle určitě patřil člověku, usoudila Kat. Byl jemný a uhlazený, s kultivovaným přízvukem, jaký měl starý doktor Gebhart. Kat bleskla jiskřička naděje. Takhle rozhodně nemohl znít hlas netvora.

Nebo mohl? Jako mnoho vesničanů, kteří vyrostli v hloubi divokých lesů, znala Kat různé příběhy. O vlčích, kteří vypadali jako lidé, dokud je nic netušící vesničané nepustili do domu.

O dětech, které vypadaly docela normálně, dokud nevyrostly v odporne zmutované příšery a nesežraly vlastní rodinu.

O dřevorubcích, kteří za soumraku zaslechli dětský pláč, šli se podívat, odkud přichází a už se nevrátili. Služebníci Temných sil byli ďábelsky chytří a věděli, jak neopatrně vlákat do záhuby.

"Ne, dokud nezjistím, co se tu stalo. U Grungniho, tady to vypadá jako na jatkách!" První hlas svou hlasitostí znovu násilně přerušil ticho.

"Ten, kdo tohle udělal s opevněnou vesnicí, nás rozmáčkne jako štěnice. Podívej se na ty díry ve zdi strážní věže! Pojďme pryč." V kultivovaném hlase zazníval strach, který rezonoval s hrůzou v Katině hrudi.

Znovu před ní vyvstala vzpomínka na včerejší noc. Všechno začalo mohutným zahřměním, ačkoliv na obloze nebylo ani mráčku. Vybavila si vyzvánění poplašného zvonu a praskot tříštící se brány. Vzpomněla si, jak utíkala do dveří hostince a viděla bestie valící se ulicí, podpalující vesnici a nabodávající všechny na meče.

Jedna obrovská postava s kozí hlavou popadla mlynáře Johana, zvedla ho vysoko nad hlavu a mrštila jím do ohně hořící chalupy. Malý Gustav, Johanův syn, byl probodnut vidlemi a pak roztrhán dvěma odpornými nestvůrami s laloky na krku a kůži ještěřů na kusy. Přála si, aby mohla zapomenout na to, jak ty zrůdy rvaly cáry masa z mrtvol a lačně si je cpaly do chřtánů.

Vzpomínala, že jí bylo divné, proč je hrabě Klein a jeho vojáci nepřišli chránit, ale když pohlédla na hrad, pochopila.

Věže byly v plamenech. Proti ohni se na panských šibenicích klátily temné siluety. Usoudila, že to jsou Kleinovi muži.

Karl ji vtáhl dovnitř, zasunul závoru a před dveře naskládal stoly. Karl a číšník Ulf a dokonce i Reidi, Karlova žena, svírali nože a jiné kuchyňské nástroje - žalostná obrana před příšernou chátrou, která výskala a hlaholila venku na ulici. Stáli tam, bledí a potící se ve svitu pochodně, zatímco zvenčí doléhaly zvuky pokračující zkázy. Zdálo se, že se všechny jejich nejtemnější obavy naplnily, že se konečně z lesa vyvalily báje obludné mocnosti, aby uplatnily nárok na to, co jim patří.

Chvilí to vypadalo, že hospoda zůstane nedotčená, ale pak dveře pod mocným úderem vyletěly z pantů a několik obrovitých bestii odsunulo hromadu nábytku. Kat si živě pamatovala chuť kouře, který se vevalil otevřenými dveřmi dovnitř.

Ulf se s nařikavým výkřikem vrhl na prvního netvora. Na hlavu mu dopadl masivní kyj, který mu roztránil lebku a jeho mozek se rozstříkl po místnosti. Kat zaječela, když jí na obličej přistála kašovitá hmota a stekla jí dolů po krku.

Když otevřela oči, hleděla do tváře smrti. Nad ní se tyčila obrovitá bestie. Měla lidskou postavu, ale hlavu kozy s rohy zkroutenými tak, že svým tvarem připomínaly runu X. Její mohutné tělo pokrývala červená srst, masivní kyj měla potřísněný Ulfovým mozkiem.

Netvor na ni shlédl a ona viděla, že nemá oči, jen prázdné kusy masa tam, kde by měly být jamky. Přesto nějak věděla, že ji vidí jako kterýkoliv vidoucí tvor. Možná ten dojem vyvolávaly vyschlé oční koule pohupující se na jeho krku. Rozpačitě si ji prohlížel, pak se sehnul a dotkl se jejich dlouhých černých vlasů, přejel prstem po světlém prameni, který se jí táhl od čela na šíji. Potřásl hlavou a téměř vyděšeně couvl.

Opodál žalostně sténal Karl, který nedokázal zastavit krev tryskající z pahýlu tam, kde kdysi byla jeho levá ruka. Kat neviděla, co se děje za převráceným stolem, kde dva netvoři drželi Heidi, ale slyšela její křik. Vyděšeně utekla ven do noci.

A tam se setkala s krásnou bledou dámou, paní bestií. Seděla obkročmo na koni s rudýma očima a kůži černou jako její zdobené brnění. Žena sledovala dílo zkázy s úsměvem odhalujícím bělostné ostré špičáky zpola překryté krvavě rudými rty. Měla dlouhé černé vlasy s bílým pramenem uprostřed. Kat uvažovala, jestli to není znamení Chaosu - a jestli ten pramen není důvodem, proč ji bestie ušetřily.

Žena držela v ruce černý meč, po jehož délce zářily krvavě rudé runy. Všimla si Kat a pohlédla dolů na ni. Už podruhé této noci si děvče myslelo, že je s ním konec. Žena zdvihla meč, jako by ji chtěla udeřit. Kat stála jako socha, ochromená strachem, očima připoutaná k bojovnici.

Jak se jejich zraky setkaly, žena se zarazila. Kat se zdálo, že v jejích očích zahlédla slabounký záchvěv soucitu. "Ne," zamumlala a ostruhami pobídla svého koně. Odjela ulicí, aniž se otočila. Kat viděla poražené vesničany hnané do obrovského ohně a rozběhla se k úkrytu.

Vesníci se rozlehl zvířecký jásot. Vzduch naplnil odporný puch pálicího se masa. Nocí se nesly příšerné výkřiky umírajících vesničků.

Kat zůstala v úkrytu až do rána, modlíc se za duše svých přátel a za to, aby ji nenašli. Když vyšlo slunce, bestie byly pryč, jako by ani nikdy žádné nebyly. Ale trosky vesnice, z nichž se kouřilo, stejně jako hromady ohořelých lebek a polámaných kostí v doutnajícím řezavém uhlí svědčily o tom, že to nebyl jen zlý sen.

Najednou toho bylo na Kat příliš. Rozplakala se mocnými dusivými vzlyky. Po sazemi zamazaných tvářích jí stékaly velké slzy.

"Co to bylo, človíčku?" ozval se nablízku hluboký hlas. Kat, která zaslechla, jak se k ní blíží kradmé kroky, okamžitě zmlkla. Co si stálo před vchodem do jejího úkrytu a zastínilo slunce. Hleděla do obličeje muže orámovaného zlatými vlasy,

Oči, které si ji prohlížely, byly vyděšené, unavené a vyčerpané. Jeho obličej hyzdila dlouhá jizva. Uvědomila si, že hledí na ostrou špičku meče. Na jeho čepeli byla jemně vyryta jakási znamení.

"Pojď ven, pomalu," řekl. Jeho měkký kultivovaný hlas zněl nyní chladně, beze známky slitování. Kat pomalu vylezla na denní světlo. Věděla, že je v tomto okamžiku na dosah smrti. Strach z neznámého udělal z muže zoufalce.

Postavila se. Muž bylo mnoho vyšší než ona a oblečený jako loupežník. Ošuntělý plášť z červené vlny měl přehozený přes rameno tak, aby ruka s mečem zůstala volná. Jeho šaty byly špinavé, potrhané a obnošené dlouhou cestou.

Vysoké boty měl oděné a popraskané. Rozhlédl se s navyklostí nervózní ostražitosti.

"Je to jen malé děvče," volal přes rameno. "Asi to přežila."

Postava, která přišla kolem zbytků pekárny Frau Hoff, byla stejně děsivá jako bestie. Byl to trpaslík, ale vypadal jinak než obchodníci, které Kat znala.

Na výšku měřil něco mezi mužem a Kat, ale byl mohutný, možná tak mohutný jako kovář Johan a určitě svalnatější. Celé tělo měl pokryté mozaikou složitých tetování. Z hlavy mu trčel hřeben načerveno obarvených vlasů. Proužek hrubé kůže zakrýval jeho levé oko a od ucha k nosu mu visel zlatý řetěz. V jedné mocné pěsti držel největší sekeru, jakou Kat kdy viděla.

Trpaslík si ji bojovně měřil. Čísela z něj jen s velkým úsilím ovládaná zloba, která ji děsila. Nedával najevo strach jako jeho společník.

"Co se tady stalo, spratku?" otázal se příkře hlasem, který zněl jako skřípání kamenů o sebe.

Kat zírala do toho nelidského oka a nebyla schopna odpovédět. Muž se něžně dotkl jejího ramene.

"Řekni nám, jak se jmenuješ," řekl jemně.

"Kat. Kateřina. Byly to bestie. Přišly z lesa, zabily všechny. Schovala jsem se. Všechny ostatní zabily."

K údivu obou dobrodruhů Kat vychrlila příběh o svém setkání s bestii a ženou v černé zbroji. Když skončila, trpaslík si ji vyčerpaně prohlížel. Jeho zuřivý výraz poněkud změkkl.

"Neboj se, dítě," řekl. "Teď jsi v bezpečí."

"Nenávím stromy. Jsou jako elfové, človíčku," prohlásil Gotrek. "Vždycky se mi chce na ně vzít sekeru."

Felix Jaeger neklidně zíral do stínu lesa. Všude kolem se tyčily obrovské stromy, zlověstné bytosti, jejichž větve se stýkaly nad pěšinou zapletené do sebe jako prsty modlicího se a zadržovaly sluneční světlo, takže jen několik málo paprsků osvětlovalo cestu kupředu. Větve byly pokryté lišejníkem a šupinatá kůra kmenů mu připomínala svrasklou kůži mrtvého hada. Obklopovalo je ticho staré jako tenhle nesmírný prastarý les, jen občas narušené šelestem v podrostu. Zvuk se šířil kolem, až zanikl stejně tajemně, jako vlnky na vodní hladině. Zde, v odvěkém zakletém srdci lesa, se ptáci neodvážili zpívat.

Musel s Gotrekem souhlasit. Nikdy, ani jako dítě, neměl lesy rád. Nikdy nesdílel bratrovu vášeň pro lov. Vždycky raději zůstal doma se svými knihami. Lesy pro něj byly děsivým místem, bál se trolů, bestií a strašidelných bytostí z temných legend. Byly útočištěm pro ty, kteří nesli znamení Chaosu. Představoval si, že v jejich hlubinách žijí čarodějnice a

vlkodlaci a odehrávají se tam lité boje mezi mutanty a ostatními zapuzenými stoupenci Ničivých sil.

Před ním se Gotrek přehoupnul přes kládu, obrátil se a zlehka jednou rukou zdvihl děvče, aby mu pomohl přes kmen. Felix se před překážkou zastavil. Všiml si, že kmen je shnilý a porostlý jakousi podivnou plísní. Hemžila se článkovitým hmyzem, který naslepo hrabal ve smrduté břečce. Když ucítil pod rukou vlhké dřevo, zachvěl se a rychle skočil. Boty mu na druhé straně sklouzly po mokřém lišejníku. Musel roztáhnout ruce, aby udržel rovnováhu. Přitom se prsty dotkl pavučiny natažené mezi spodními větvemi stromu. S odporem ucukl a snažil se lepkavé hmoty zbavit.

Ne, Felix nikdy neměl rád lesy. Nesnášel letní výpravy na otcovo panství v lese. Hnusil se mu dům z borového dřeva obklopený stromy, které poskytovaly suroviny pro povoznictví Gustava Jaegera. Ve dne to nebylo tak hrozné, pokud se zdržoval v blízkosti budov, ale v noci jeho bujná fantazie zaplňovala i volné, udržované lesní plochy obludnými obyvateli. Pod pohupujícími se korunami stromů našli skřeti a démoni domov pro ně jako stvořený.

Dřevorubcům oděným v kožešinách, kteří udržovali otcovu usedlost, záviděl a litoval je zároveň. Záviděl jim jejich odvahu, viděl v nich téměř hrdiny čelící hrozbám nezkrocené země. Litoval je, protože museli být neustále ve střehu. Odjakživa mu připadalo, že kdokoli obýval usedlost v lesích, žil v těch nejnebezpečnějších podmínkách, jaké si lze vůbec představit.

Pamatoval si, jak stával u okna, díval se ven na všechnu tu zeleň a představoval si, že se táhne až na konec světa, k pustinám, kde se potulovali odporní přísluhovači Chaosu. Podivné zvuky a mraky třepotajících se můr přitahovaných ke světlům domu jeho stísněnost nikterak nezmenšovaly. Byl dítětem velkoměsta, přivyklým na ruch Altdorfu. Zlý sen o tom, že se ztratil v lese, se mu v oněch dlouhých letních nocích vracel velmi často.

Byla to samozřejmě fraška: Jaegerova usedlost byla třicet mil od Altdorfu v nejbezpečnější části Říše. Lesy byly prořídlé neustálou těžbou dřeva. Byla to spoutaná, udržovaná země a ani v nejmenším se nepodobala hustému zarostlému Drakwaldu, v němž se teď nacházel.

Gotrek se náhle zastavil a zavětral. Pak se podíval na Felixe. Ten tázavě naklonil hlavu. Gotrek si dal prst před ústa a znehybněl, jako by se soustředil na nějaký vzdálený zvuk. Felix věděl, že trpaslíkův sluch a ostatní smysly jsou lepší než jeho. Napjatě čekal. Gotrek potřásl hlavou a pak znovu vykročil. Že by si zlovolná atmosféra lesa zahrávala i s trolobijcovými železnými nervy?

To, co viděl dnes ráno, by ospravedlnilo strach u kohokoliv. Zdejší lesy bezpochyby ukrývaly lidem nebezpečné síly. Katin příběh to potvrzoval. Pohlédl dolů na své ruce a viděl, že se chvějí. Felix se měl za tvrdého chlapa, ale to, co viděl ve zničené vesnici, by otřásl i tím nejotřelejším.

V Kleinsdorfu něco řádilo jako rozlícený obr v mraveništi. Vesnice byla srovnána se zemí s otřesnou krutostí a důkladností. Útočníci nenechali jediný dům nedotčený a žádný z obyvatel, s výjimkou Kat, nepřežil. Felix strnul nad tou bezmeznou, nesmyslnou krutostí.

Viděl věci, o kterých věděl, že ho budou strašit ve zlých snech. Vysoká hromada hořících lebek v obrovském ohništi. Spojená žebra trčící z doutnajícího popela jako nedohořelé dřevo. Některá byla z koster dětí. Otřesný puch spáleného masa plnil jeho nosní dírky a on se snažil neolizovat si vyprahlé rty ze strachu, co by mohl popel poletující vzduchem obsahovat.

Stál jako solný sloup v tichu a pustotě rozvrácené vesnice. Všechno kolem bylo až na tu a tam poskakující plameny popelavě šedé nebo černé jako uhlí. Poděšeně sebou cukl, když se zřítíl strop zpusťované radnice. Vypadalo to jako špatné znamení. Připadal si jako nicotný atom života na nekonečné pusté poušti.

Pomalu, kousek po kousku se mu vzpomínka na ten okamžik vrývala do mozku.

Nahoře na kopci stál ohořelý hrad obehnaný zdí jako pavouk, který se pokouší sevřít vrcholek kopce utrhanýma nohama z kamene. Před rozšklebenou tlamou vyvrácené brány se na šibenici houpli muži, mouchy chycené do jeho sítě z jediného vlákna. Vesnice dole byla hřiště pro děti démonů, slabomyslných obrů, které jejich hračka zrudila a rozdupala ji napadrt'.

Ulice byly plné děsivých maličkostí. Zlomené vidle s hroty potřísněnými zaschlou krví. Zpola roztavený zvon ležící v troskách kostela. Dětské chrastítka ze dřeva, rozlámaná kolébka. Tištěné strany Nedokončené knihy, zákona sigmaritů poletující vzduchem. Na špinavé zemi stopy po tělech tažených k hlavnímu ohni. Nádherné červené šaty ležící nepatřičně nedotknuté na ulici. Lidská stehenní kost rozlomená kvůli morku.

Viděl násilí mnohokrát předtím, ale nikdy v takovém rozsahu a nikdy tak svévolně bezhlavě. I krveprolití v pevnosti von Diehlů bylo bitvou, kterou obě strany bojovaly z určitých důvodů. Tohle byl ale masakr. Už o takových masakrech slyšel, ale setkání s hmatatelnými důkazy bylo něco docela jiného. Skutečnost, vědomí, že takové věci se mohou dít, dějí se a vždycky se děly, ho děsily. Jak mohl Sigmar, jak mohl kterýkoliv z ostatních bohů něco takového dopustit? Zneklidňovalo ho také, že Kat přežila. Při pohledu na děvče kráčející před ním se shrbenými rameny, špinavými vlasy a skvrnami od sazí na šatech uvažoval, proč jí bylo dovoleno žít. To také nedávalo žádný smysl - proč byla ona jediná ze všech obyvatel té ospalé vsi ušetřena?

Byla snad podvrženec, otrok Temnoty, který je měl vlákat do záhuby? Bylo možné, že on a trolobijce doprovázeli něco zlého k dalším obětem? Jindy by takovou myšlenku zavrhl jako naprosto směšný nesmysl - evidentně byla jen vyděšené dítě, které mělo to štěstí žít tam, kde ostatní zemřeli. Přesto zde, v šeru hlubokého lesa, se takové podezření snadno vloudilo do jeho mysli. Klid a ticho jejich okolí působilo na nervy a nabádalo k ostražitosti a nedůvěře k cizincům.

Jen trolobijce se nezdál být rozrušený nepříjemnou situací.

Neohroženě si vykračoval, vyhýbaje se kořenům stromů, o něž by mohl zakopnout, a jeho lehký krok hltal míle.

Trpaslík se navzdory své podsaditosti pohyboval neuvěřitelně tiše. Zdálo se, že ve stínu lesa je jako doma. Vypadal větší a ostražitější. Nekřičel se jako obvykle, možná proto, že jeho lid žijící pod horami se přizpůsobil temnotě a uzavřenému prostoru. Na rozdíl od Felixe se ani nezastavoval, aby prozkoumal podrost, kdykoliv uslyšel šelest. Zjevně

si byl jistý svou schopností rozpoznat jakékoliv hrozící nebezpečí.

Při vzpomínce na argumenty, které musel použít, aby trpaslíkovi zabránil v podrobnějším prozkoumání vesnice, si Felix povzdychl. Děvče mu posloužilo jako dobrý důvod, aby odešli a vyhledali bezpečné místo, kam by se mohla uchýlit. Tohle a možnost, že netvorové mohou být na cestě do další vesnice trolobijce přesvědčilo, že by měli zamířit do Flensburgu.

Felix, vedený nějakým hluboko ukrytým instinktem, se zastavil. Strnul a mlčky naslouchal, pátraje po něčem neobvyklém. Snad to byla jen jeho představivost, ale zdálo se mu, že ticho lesa v sobě skrývá hrozbu. Naznačovalo přítomnost zlých sil čekajících na svůj čas, čekajících na oběti. V těch dlouhých stínech mohlo číhat cokoliv a on byl přesvědčen, že číhá.

Ochlazovalo se. Nepatrné prohlubování stínů vypovídalo o noci snázející se na baldachýn z listů. Felix, nervózní z ticha i případných pronásledovatelů, se ohlédl přes rameno. Když se zase obrátil zpátky, Kat a Gotrek zmizeli, ztratili se za ohybem pěšiny. Někde v dálce zavyl vlk. Felix pospíchal, aby své druhy dohonil.

Felix pohlédl přes plameny na trolobijce. Gotrek seděl opřený o padlý kmen, zíral do ohně a pozoroval blikající plameny, jako by z nich mohl vyčíst nějakou tajemnou pravdu. Jeho ruce si bezmyšlenkovitě pohrávaly s křesadlem. Při osvětlení zespona vypadaly ostré rysy jeho obličeje jako žulový útes. Po tváři se mu honily odlesky plamenů. Jeho tetování vytvářelo tmavé skvrny, které vypadaly jako příznaky posledního stadia nějaké smrtelné choroby. Světlo zachytilo zornici jeho jediného oka.

Nelidsky se ve svém důlku blýskalo, jako hvězda odrážející se na hladině temné tůně. Blízko něho ležela Kat, klidně oddychovala a zjevně spala. Gotrek vycítil, že ho Felix pozoruje a vzhlédl.

"Co tě trápí, človičku?"

Felix odvrátil zrak od ohně. Oči oslněné plameny si musely nějaký čas na tmu zvykat. Přesto bezděčně klouzaly po stínech pod stromy a pátraly po známkách skrytých pozorovatelů. Neustále se mu vtírala představa spících obyvatel Kleinsdorfu, na něž se neočekávaně vrhají síly Chaosu. Přemítal, co by odpověděl a rozhodl se pro pravdu.

"Ve skutečnosti mám... mám trochu strach, Gotreku. To, co jsme viděli v té vesnici, mě z nějakého podivného důvodu vyděsilo. Bohové vědí proč."

"Strach je pro elfy a malé děti, človičku."

"Tomu sám nevěříš, že?"

Gotrek se usmál. Těch několik zubů, které mu zbyly, vypadalo ve světle ohně ještě žlutěji. "Ano."

"Nechceš mi namluvit, že trpaslíci se nikdy nebojí, vid'?" Nebo jen trolobijci neznají strach?"

"Věř si čemu chceš, človičku. Ale to jsem neřekl. Jenom blázen nebo maniak se nikdy nebojí; jenom dítě nebo zbabělec nechá strach, aby ho ovládal. Je znakem válečníka, že umí svůj strach ovládat."

"Tebe zničení té vesnice nevyděsilo? Ty se teď nebojíš? Něco tady je, Gotreku. Něco zlého."

Trolobijce se zasmál. "Ne, já jsem trolobijce, človičku. Zrozený k smrti v boji. Strach nemá v mém životě místo."

Felix potřásl hlavou. Nebyl si jistý, zda si z něj Gotrek nedělá legraci. Byl zvyklý na zvraty trpaslíkových nevyzpytatelných nálad a začínal mít podezření, že tu a tam trolobijce projevoval cosi, co připomínalo smysl pro humor. Gotrek uložil křesadlo zpátky do svého vaku a uchopil sekeru.

"Odpočívej klidně, človičku. Pro mrtvé už nemůžeš nic udělat a ať je zabilo cokoliv, jestli nás to tady má najít, také proti tomu nic nezmůžeš."

"To mě mělo uklidnit?"

Atmosféra důvěrnosti se vypařila tak rychle jako se vytvořila. Trpaslíkův hlas byl teď plný hněvu. "Ne, človičku, nemělo. Ale věř tomuhle: jestli ty vrahy najdu, dojde ke krvavému zúčtování. Takové zlo, jakého jsme dnes byli svědky, nesmí uniknout trestu."

V Gotrekově hlase teď nebylo po nějakém lidském citu ani stopy. V trpaslíkově jediném oku Felix zahlédl šílenství, nelidskou touhu po násilí, která jen čekala, až se bude moci vyvalit na povrch. Na pouhý okamžik sdílel jeho bláznivé přesvědčení, že se může postavit temné moci, která zničila vesnici. Pak si vzpomněl na ten masakr a okamžik pomínil. Žádný válečník, ani tak silný jako Gotrek, by to nemohl přežít. Zachvěl se a přitáhl si plášť těsněji k tělu.

Aby zakryl úzkost, naklonil se kupředu a přihodil na oheň trochu dřeva. Malé větvičky se zkroutily a vzplály. Jiskry líně vylétaly vzhůru. Větve porostlé lišejníkem čadily a štiplavý kouř ho pátil do očí. Otřel si slzy vyvolané kouřem a řekl, aby přerušil ticho: "Co víš o těch bestiích? Věříš, že napadly vesnici, jak vyprávělo děvče?"

"Proč ne? Bestie v těchto lesích žijí už od doby, kdy moji lidé odsud skoro před třemi tisíci lety vyhnali elfy. Mnohokrát v historii pochodovaly jejich tlupy na města trpaslíků a lidí, aby je napadly."

Felix cítil úžas nad tím, jak nenuceně trpaslík zmiňoval události, které se staly před třemi tisíci lety. Válka, o níž trpaslík hovořil, předcházela založení Říše a na dlouhá staletí poznamenala dějiny lidstva. Proč lidští badatelé při sestavování svých záznamů nevěnovali více pozornosti trpaslíkům? Ta část Felixe, která byla studentem, viděla v Gotrekovi prvotřídní zdroj informací o téměř neznámém folklóru. Pozorně naslouchal a snažil se zapamatovat si všechno, co Gotrek řekl.

"Myslel jsem, že bestie byly prostě mutanti, vyhnanci lidské společnosti přetvoření ve zvířata, deformovaní moci chaotitu. Tvrdí to jeden z našich učených profesorů."

Gotrek potřásl hlavou, jako by si zoufal nad pošetilostí lidského rodu. "Mutanti, o kterých mluvíš, doprovázejí tlupy jako sluhové a pomocníci, ale opravdové bestie jsou samostatná rasa, která má původ až v Dobách utrpení. Jsou tady od prvního vpádu Chaosu do tohoto světa, od doby, kdy si Temné mocnosti poprvé troufaly projít Severní branou, aby sužovaly tuhle smutnou planetu. Mohou to docela klidně být prvorození potomci Chaosu."

"Slyšel jsem vyprávění o tom, jak bestie pomáhají vyvoleným Chaosu z řad lidí. Říká se, že ony sestavily obrovskou

armádu, která před dvěma sty let přepadla Praag. Část velké hordy vyhnal Magnus Pobožným." Felix před sebou nezapomněl při vyslovení jména svatého udělat znamení kladiva.

"To mě nepřekvapuje, človíčku. Bestie uctívají moc skoro stejně jako uctívají Chaos. Přívrženci Ničivých sil jsou i mezi největšími válečníky, kteří chodí po tomhle světě, Grimnir je zatrat! Doufám, že děvče mluvilo pravdu, a že se brzy budu moci postavit tomu ženskému ďáblu v černém. Bude to důstojná zkouška schopností a - je-li to souzeno - i důstojná smrt."

"To bude." Felix si vroucně přál, aby k tomu nedošlo. Jakékoliv představitelné okolnosti, které zahrnovaly Gotreka umírajícího v náručí Chaosu, by jistě znamenaly jeho vlastní smrt brzy nato.

"Nemůže být s útočníky společená?"

"Je to jenom dítě, človíčku. Nemá o Temnotě kolem sebe potuchy. Kdyby měla, už bych ji byl zabil."

Ke své hrůze si Felix všiml, že Katiny oči jsou široce otevřené a že je vyděšeně pozoruje. Jejich pohledy se setkaly. Felix se zastyděl, když v těch očích, které už tolik vytrpěly, uviděl strach. Vstal a obešel oheň. Dal jí přes ramena svůj obnošený plášť a zabalil ji do něj.

"Pěkně spi," řekl. "Nic se ti nestane."

Přál si, aby tomu sám mohl věřit. Viděl, že Gotrek má zavžené oči, ale v ruce pevně svírá sekeru. Felix si lehl na hromadu listí, kterou si připravil na spaní, a dlouho se díval nahoru na hvězdy, které studeně blikaly skrz větvoví. Spal neklidně a trápily ho staré zlé sny.

* * *

"Zklamala jsi, má milovaná," řekl kníže démonů Kazakital chladně. Upíral na ni svůj lhostejný pohled a Justine cítila, jak děs proniká až do samého nitra její bytosti.

Trhla sebou, protože dobře znala tresty, které na ni její pán mohl uvalit, kdyby se mu znelíbila. Její prsty instinktivně sevřely rubínový jílec černého meče. Potřásla hlavou. Mohutná hřiva jejích černých vlasů s bílým pruhem se zavinila. Cítila se bezmocná. Ačkoliv měla nedaleko malou armádu bestii, věděla, že jí nemohou pomoci. V přítomnosti jejího pána jí nikdo nemohl pomoci, nikdo. Byla ráda, že šaman a jeho pomocníci se na vyzvání odebrali za černý oltář. Nechtěla, aby se někdo stal svědkem jejích rozpaků.

"Všichni ve vesnici jsou mrtví. Tak, jak jsme si oba přáli," lhala, ačkoliv už když to říkala, věděla, že je to zbytečné. Zdobené brnění ji už svíralo jako kleště. Konečky nervů jí probíhaly slabé záchvěvy bolesti. Věděla, že když si to démon bude přát, brzy se bude koupat v moři utrpení.

"To dítě je naživu." Démonův krásný hlas zůstal klidný, nezúčastněný, bezcitný.

Justine se chránila na něho pohlédnout, neboť věděla, jaký by ten pohled na ni měl účinek. Věděla, že se už začal měnit z podoby oběti do něčeho, co se více blížilo jeho pravé podstatě.

Shora shlížely oba měsíce v ďábelském spojení. Morrslieb, měsíc Chaosu byl v úplňku, Mannslieb v novu. Dnes a po další dvě noci bude moc Chaosu v zemi velká, dost velká na to, aby jejího ďábelského pána povolala z jeho pekelného domova do říší mimo skutečnost. Dost velká na to, aby mu dovolila ovládnout tělo muže, které položili na jeho oltář v hloubi lesa.

Skrze hustý červený oblak obklopující oltář viděla ohně svých stoupenců, jejichž plameny byly rozmazané voňavým červeným mlžným závojem, který barvil noc. Ve srovnání s aurou démona to byly jen slabounké hvězdičky. Slyšela, jak přesouvá svou váhu a poznala ono kožené praskání křídel vyrůstajících ze zad mrtvol. Soustředila pozornost na hlavy napichnuté na kůlech obklopujících oltář. Bledé obličeje hraběte Kleina a jeho syna Huga jí pohled vracely. Přinášely vzpomínku na včerejší noc.

Starý hrabě byl bojovník. Vyšel jí vstříc na nádvoří svíraje palcát, narychlo oblečený v kroužkovém brnění. Proklel ji jako peklem zatraceného zplozence Temnoty. Viděla strach vepsaný v jeho obličeji, když za ní viděl rozběsněnou hordu gorů a ungorů valící se vyvrácenou branou hradu. Bylo jí toho starého blázna s kníry skoro líto. Vždycky se jí líbil. Byl hoden smrti válečníka a ona mu ji rychle dopřála.

Mladík stál za svým otcem, obličej bledý hrůzou. Obrátil se a přechal přes krví prosáknuté nádvoří, kde její stoupenci masakrovali napůl spící ozbrojence. Pronásledovala ho s lehkostí a vytrvalostí a její černé brnění srostlé s tělem jí dodávalo zvláštní sílu a odolnost. Honička ztemnělým hradem skončila, tak jak předpokládala, v jeho ložnici. Ložnice byla nakonec místo, kde to všechno začalo. Zavřel se uvnitř na závoru a skučel a prosil bohy, aby ho zachránili.

Jediným mocným kopnutím své obrněné nohy vyrazila dveře a vkročila jako démon pomsty.

Místnost vypadala tak, jak si ji pamatovala. Věvodila jí stejná obrovská postel. Podlahu pokrývaly stejné bretonské koberce. Na stěnách visely tytéž jelení hlavy a lovecké trofeje společně s praporcí a zbraněmi. Jen Hugo se změnil.

Silný mladý muž s protáhlým obličejem se rozplízl v tloušťku. Po odulých tvářích mu stékal pot. Jeho obličej byl dětský i s výrazem hrůzy v očích. Ano, změnil se. Někdo jiný by ho možná po tak dlouhé době nepoznal, ale Justine ano.

Nikdy by nezapomněla na jeho oči, které ji sledovaly ode dne, kdy před více než sedmi lety přijela na hrad.

V tučné práce neohrabaně svíral dlouhý meč. Chabě ho pozvedl a ona jej bez námahy odrazila, takže meč odletěl do rohu místnosti. Pak přiložila špičku svého meče k jeho hrudi a slabě zatlačila. Musel ustupovat dozadu, až zakoplo nohu postele a svalil se na pokrývky. Vzduchem pronikl zápach výkalů.

Jeho odulé červovité rty zvlhly slinami.

"Zemřeš," řekla.

"Proč?" namáhavě vydechl. Nato si sňala helmu. Hlasitě zaskučel, když - konečně - poznal její obličej, její dlouhé charakteristické vlasy.

"Protože jsem ti to slíbila před sedmi lety. Pamatuješ? Tehdy ses smál. Proč se teď nesměješ?"

Silněji zatlačila na meč. Na bílém hedvábí jeho košile vykvetl krvavý květ. Prosebně vztáhl ruce. Poprvé po deseti letech ji v očích pálily slzy vášně. Opět pocítila palčivý nával zuřivosti a nenávisti. Protékal jí žilami a proměnil její

obličej v masku. Zatlačila na meč a těšila se z jeho úžasu a z lehkosti, s jakou pekelné ostří zajíždělo do masa. Připíchla ho k posteli, na níž ji před sedmi lety znásilnil. Pokrývky znovu poskvrmila krev.

Překvapila sama sebe. Po tolika letech, kdy si v duchu připravovala nejrůznější pomalé, promyšlené a vybrané způsoby mučení, ho usmrtila jediným bodnutím. Pomsta se zdála být nějak méně podstatnou. Otočila se, opustila místnost a šla dohlédnout na plenění městečka. Nevěnovala pozornost úpěnlivým prosbám dvou mužů, které bestie v jednom ze svých nepochopitelných děsivých žertů věšely na šibenici. Tam dole, ve vesnici, pak potkala to děvče.

Snažila se na dítě zapomenout.

"Neměla jsi to děvče ušetřit, má milovaná." Démon nechal ve svém hlase zajiskřit náznak zloby. Příslib nekonečných muk zdůrazňoval každé jeho slovo.

"Neušetřila jsem ho. Nechala jsem je bestiím. Nejsem zodpovědná za zabití každého usmrkaného vesnického spratka." Řezavost démonových slov ji zasáhla naplno. "Nelži, má milovaná. Ušetřila jsi ji, protože jsi příliš mírná. Na okamžik jsi nechala lidskou slabost, aby tě ovládla a svedla ze zvolené cesty. To nemohu dovolit. Ani tobě, neboť změníš-li se nyní, ztratíš vše. Věř mi, jestli dítě zůstane naživu, budeš mít důvod toho litovat."

Vzhlédla k němu a jako vždy ji zasáhla lesklá chitinová krása toho tvora. Hleděla na jeho černě oděnou podobu, krutý nádherný obličej zářící zpod helmy zdobené runami. Setkala se s jeho rudě planoucím pohledem a viděla jeho sílu.

Neznal slabost, ani slitování. Byl dokonalý. Jednoho dne by mohla být jako on. Vyrval tu myšlenku z její mysli a usmál se, viditelně potěšený.

"Ty rozumíš, má milovaná. Chápeš podstatu naší úmluvy. Cesta bojovníka Chaosu je zkouškou. Sleduj cestu až na konec a nalezeš moc a nesmrtelnost. Odkloň se od ní a nalezeš jen věčné zatracení. Velký Khorne odměňuje silné, ale zavrhuje slabé. Bitvy které bojujeme, války které vedeme, jsou jen zkoušky, které z nás mají vypálit slabost a vy třít naši sílu. Musíš být silná, drahoušku."

Přikývla, hypnotizována krásou jeho žhnoucího hlasu, zlákána příslibem toho, že nebude cítit strach ani bolest, že bude bez chyby, dokonalá, že nepřipustí jedinou puklinku ve svém brnění, kudy by dovnitř mohla proklouznout hrůza světa. Démon natáhl ruku s drápy a ona se jí dotkla.

"Blíží se věk krve a temnoty, epocha hrůzy a strachu. Armády čtyř velkých mocností brzy vyjdou z polárních pustin a osud tohoto světa bude určovat ocel a černá magie. Svět bude v rukou vítězů, má milovaná. Vítězové budou vládnout na věky. Tato planeta bude očištěna od špinavého lidství. Vše přetvoříme podle svých představ. Ty můžeš patřit k vítězné straně, má milovaná, můžeš být jednou z Vyvolených. Přejesh si to?"

V tu chvíli, když hleděla do jeho planoucích očí a naslouchala sametové přesvědčivosti jeho hlasu, neměla pochyb.

"Chceš se k nám přidat, má milovaná?"

"Ó ano," vydechla. "Ano."

"Pak to dítě musí zemřít."

Justine procházela shromážděním svých přívrženců, aby zaujala místo na vyřezávaném dřevěném trůnu. Položila si nahé ostří meče na kolena tak, že směřovalo k nejmocnějším z jejich stoupenců, ke gorům. Meč byl připomínkou její vlády zde, nepokrytý symbol moci. Měla přízeň démonického boha, jejímž výrazem byla její moc. Bestiím se to nemuselo líbit, ale musely se s tím smířit, dokud by ji některá z nich se svými primitivními možnostmi nepřemohla v jediném souboji. A to by nikdy, kdo má alespoň trochu zdravého rozumu, neudělal: všichni znali Kazakitalovu věštbu vyslovenou, když byla vyzdvihnuta na úroveň bojovníků Chaosu. Všichni věděli, co řekl démon - že ji nikdy žádný válečník v souboji nepřemůže. Všichni se na vlastní oči přesvědčili, že je to pravda. Ale i přesto - byly to bestie a zpochybňovat svého vůdce jim velel instinkt.

Této noci téměř doufala, že se některý z nich o to pokusí. Silně toužila po krvi, jako vždycky poté, když se setkala se svým pánem. Pohlédla na obrovskou tapisérii, o níž se bestie opíraly a která kdysi pokrývala celou stěnu. Zobrazovala výjevy z bitev a lovů z minulosti Kleinova rodu. Nyní byla zablácená a pokrytá listím a znečištěná výkaly bestií.

Nechala by ji spálit. Chtěla, aby nezbylo nic, co by připomínalo kohokoliv z rodu Kleinů.

Při pohledu na mohutné zvířecí hlavy svých stoupenců hovících si na oblíbených místech lorda Kleina si uvědomila, jak se její svět změnil od toho osudného rána, kdy uprchla z Hugovy komaty do hloubi lesů.

Pohled, který se jí nyní naskýtal, připomínal jednu z rytin šíleného umělce Teugena. Veliká rohatá zvířata oděná v brnění se procházela mezi pokroucenými stromy ztemnělého lesa. Vypadala jako nějaká příšerná parodie na rytířský ideál, jako chyba v přirozeném běhu věcí, jako by lesní zvěř povstala, aby vyhnala namyšleného člověka. Což se také jednoho dne stane. Služebníci Chaosu svrhnu všechna království lidí do prachu. Ona učinila první krok. Další se přidají. Jak se budou šířit zvěsti o jejích vítězstvích, další a další služebníci Chaosu se budou shromažďovat pod jejím velením. Brzy bude mít velkou armádu a všichni mocní Říše se před ní budou třást. Kupodivu ji tato vyhlídka nevzrušila tak jako dříve. Rozladěně myšlenku zapudila.

Hleděla na kapitány své budoucí armády a přemýšlela, jaké rozkazy by jim měla dát. Měřila si je pohledem a uvažovala, kdy a odkud přijde zpochybnění jejího velení. Mohlo to být od kohokoliv z nich. Všichni byli gorové, největší a nejmocnější a také nejvíce ctižádostivý druh bestií.

Dívala se na stojícího Hagala s jeho pozlacenými kozími rohy a nádhernou plavou srstí lesknoucí se v záři ohně. Ze všech svých přívrženců čekala výzvu nejspíše právě od něho. Její špehové ji informovali, že právě on u táborového ohně nejhlasitěji reptal a stěžoval si, že není správné, aby je vedla žena. Byl vždycky nevrlý, stále zpochybňoval její rozkazy, ale nikdy tak, aby jí zavalil příčinu k souboji. Teď ale nejspíš čekal na chvíli její slabosti. Věděl, že kdyby k souboji došlo nyní, ona by zvítězila.

Nebýt věštby, proti Lurgarovi by si vítězstvím tak jistá nebyla; obrovská bestie s býčí hlavou a rudou srstí byla v boji nejdivočejší ze všech jejích válečníků, krvelačný zuřivec, jehož touhu masakrovat převyšoval jen jeho hlad po lidském

mase. Když se ho zmocnila bojová horečka, rozséval smrt. Souboje s ním se téměř bála, ale bylo nepravděpodobné, že by k němu došlo, pokud by ho k tomu ovšem někdo nenavedl. Býčí muž byl příliš hloupý na to, aby byl ctižádostivý a byl ochoten následovat jakéhokoliv vůdce, který mu slíbil nepřátele k boji a potravu. Nebyl rozeným vůdcem, jen dobrým nástrojem pro někoho, kdo by chtěl vládnout z pozadí.

Vedle něho seděl někdo, kdo si to očividně myslel: starý šaman Grind. Na bestii byl chytrý a mazaný a znal většinu z toho, co bylo možno se mezi zkaženými naučit. Uměl rovnat kosti, předvídat budoucnost, hovořit s duchy a přimlouvat se u Ničivých sil. Byl to on, kdo v době před Justininým nástupem k moci obětoval knížeti démonů, Kazakitalovi. Ale ten tlustý býk s bílou srstí byl už příliš starý na to, aby se mohl stát otcem mnoha synů Velké brázdy, a tak se nemohl stát vůdcem skupiny válečníků. Justine věděla, že jí má stále za zlé, že mu přebrala pozici duchovní autority kmene, a že ji nenávidí také proto, že je žena. Justine si nemohla dovolit ho podcenit, to dobře věděla. Šaman byl rozmrzelý a plný zloby a jeho slova měla vliv na mnohé členy její armády.

Tryell Bezoký nepředstavoval skutečnou hrozbu; velký válečník a hrdina, ale poznamenaný chaotitem. Neměl oči, ale viděl stejně dobře jako ostatní. Protože byl jedním z těch, které poznamenal Chaos, měl velký strach z Justine, jako z jedné z jeho Vyvolených. Žil jen pro zabíjení, aby mohl přidávat ke své sbírce stále nové oči.

Pak tu byl Malor Greymane, jehož otce Justine zabila, aby získala velení nad tlupou. Pokud vůči ní cítil nějakou zášť, dobře ji skrýval. Do puntíku plnil její rozkazy, dobře bojoval a cvičil se ve správném úsudku. Jeho plány byly častokrát lepší než plány vojevůdců dvakrát starších. Už nyní, ačkoliv ještě nedosáhl plné síly mládí, byl velkým bojovníkem. Jen ať si ostatní reptají, že je členem rady proto, že je jejím přítelem. Věděla, že někteří dokonce šeptají ohavnou lež, že je tajně jejím milencem. Svoje místo si vysloužil výhradně svými přednostmi a zdatností.

Věděla, že z těch, kterým velela, se může do jisté míry spolehnout jen na bojovníky Chaosu v černém brnění, které naverbovala v Pustinách dlouho předtím, než se vrátila sem. Přísluhou se zavázali sloužit jí. Svým způsobem si přála, aby tu teď byli a poskytl jí určitou podporu, ale nebyli tu. Dnes večer odešli hluboko do lesa usmířit démonické síly, jimž sloužili krví a duší, a připravit se na nadcházející těžké bitvy.

Bestie k ní v očekávání vzhlížely, půlkruh zvířecích tváří prozrazující ve svém pohledu jak lidskou inteligenci, tak nelidské choutky. Najednou byla ráda, že má meč po ruce. Cítila se tu osamocená a cizí. Než zahájila jednání rady, měla jako vždy předtuchy. Stane se to nyní? Přijde výzva?

Justine uvažovala, jaké by jí měla dát rozkazy. Dál než k tomuto bodu se ve svých úvahách nikdy nedostala.

Pochyby, které cítila předtím, se vrátily a zdvojnásobily. Žila pro svou pomstu. Teď, když ji vykonala, měla pocit prázdnoty. Předtím, když hovořila s Kazakitem, bylo snadné nepochybovat o cíli, cítit ověřenou věrnost jeho věci. Kníže démonů na ni měl téměř hypnotický vliv. Ale když byl pryč, přepadly ji pochybnosti. Uvažovala, jestli opravdu chce to co on. Její hlavní cíl byl dosažen Hugovou smrtí.

Řekla si, že se takto cítí jen proto, že se její sen naplnil. Sedm let byla hnána touhou po pomstě. Nyní ta pohnutka pominula, vyprchala se životem jejího trýznitele. Po tolika letech musela po sobě zanechat trhlínu. Silou vůle se přinutila soustředit se na to, aby cítila touhu po moci a nesmrtnosti, která tak snadno přicházela v přítomnosti jejího démonického pána. Nepodařilo se jí nashromáždit víc, než slabý záchvěv. Ale to stačilo.

"Zničili jsme první odpůrce," pronesla k nim pevným hlasem.

"Ale jedna přežila. Je určeno, že musí zemřít. Je to rozkaz našeho pána."

"Najít všechna lidská hnízda. Zabít víc," řekl Hagal, rozhlížeje se svými zlatými očima. "Proč se starat o jednoho spratka?"

Grind poklepal svou kouzelnou holí na pokroucenou lidskou stehenní kost ležící na dlažbě. "Nechme ji žít. Říct to ostatním. Se zprávami přijde strach. Strach je naším přítelem."

Nikdy to nepřestanou zkoušet, pomyslela si. Budou kroužit kolem jako šelmy a hledat slabinu. Z každé maličkosti se mohla vyvinout potyčka, jak se bestie snažily zvýšit svou pozici vůči ostatním. Jejich společnost byla postavena na hierarchii síly; dát najevo slabost, jakoukoliv slabost, snižovalo prestiž.

"Protože to je rozkaz našeho pána. Protože rudý Kazakital, Vyvolený Khoma, říká, že musíme."

Malor obrátil pohled na Grinda a Hagala. "A protože je to rozkaz naší velitelky Justine!"

"Kdo jsi ty, abys zpochybňoval rozkazy naší velitelky?" otázal se Tryell přímo Hagala. Takže zvěsti o rozepřích mezi nimi byly pravdivé. Dobře. To upevňovalo její postavení.

"Nepochybovat o velitelce. Pochybovat, že důležité hledat jednoho člověka, když moc najít tucty dalších. Chtít tak moc najít děvče, protože je včera ušetřit?"

"Kdo to řekl?" zvolal až příliš rychle Tryell. "Chceš se bít?"

Justine vycítila, že se to Tryell snaží utajit, ale jí to nevadilo.

Ona také děvče ušetřila. Nebo snad Hagal narážel na tohle? Kritizoval snad touto jemnou formou jí? Nehodilo se jí, aby spor pokračoval. Kdyby Tryell zabil Hagala, dobře; ale kdyby to bylo naopak, měla by mezi veliteli netvorů o jednoho spojení méně a pochybovala, že by za něj našla náhradu.

"Žádný souboj nebude," řekla jemně, ale dostatečně nahlas, aby ji všichni přítomní slyšeli. "Pokud nebude se mnou!"

Shromáždění utichlo. Čekalo, zda ji někdo vyzve k měření sil. Viděla, jak si Grind netrpělivě olizuje rty. Její zrak se zkřížil s Hagalovým. Poznala, že byl na okamžik v pokušení. Na okamžik se naplno setkal s jejím pohledem a v jeho očích se objevila chuť zabít. Jeho ruka spočinula na jílcí meče. Usmála se v naději, že ho vyprovokuje k prvnímu kroku, ale nakonec se zdálo, že si to rozmyslel a sklonil hlavu.

"Dobře," prohlásila s konečnou platností. "Tryelle, vezmi své válečníky a najděte dívku, která má vlasy jako já. Vezmi stopaře, prohledej oblast a přiveď ji ke mně. Sama ji nabídnu Kazakitalovi. Ostatní shromážděte svá vojska. Budeme pochodovat na další město a získávat zásluhy zabíjením dalších lidí."

Souhlasně přikývla a zvedli se k odchodu. Justine zůstala o samotě v chladném sálu a přemýšlela, co bude dělat, až jí

děvče přivedou.

"Probud' se, človíčku! Něco se k nám blíží."

Felix se probudil. Jeho mysl stále ještě zahalovala mlha děsivých snů. Potřásl hlavou, aby si ji vyčistil, a pocítil bolest na krku a v zádech od ležení na vlhké lesní půdě. Chlad se prokousal podložkou z listů a vysál z jeho těla sílu. Pomalu vstal a protřel si víčka slepená spánkem. Tak potichu jak jen mohl tasil meč a rozhlédl se.

Gotrek stál opodál jako masivní podsaditá socha, nehybná v tlumeném světle pohasínajícího ohně. Červená záře řezavých uhlíků se odrážela od ostří jeho sekery. Trpaslík držel zbraň vyrobenou z krve.

Felix pohlédl na oblohu. Měsíce byly těsně nad horizontem. To bylo dobře. Úsvit nebyl daleko.

"Co je to?" zeptal se. Slova se mu zadrhla v krku a vyšla ven jako sípavý šepot. Nepotřeboval vidět trpaslíkův napjatý postoj, aby věděl, že něco není v pořádku. Vzduch kolem se zachvíval tichou hrozbou tak silně, že to cítil i on.

"Poslouchej!" Nastražil uši, aby zaslechl všechny neobvyklé zvuky. Nejdříve vnímal jen úder vlastního srdce. Chvilí neslyšel nic neobvyklého, jen cvrkání nočního hmyzu a tichý šelest listů. Pak někde daleko zaslechl hluboké mručení hlasů, tak tiché, že to mohla být jen jeho představa. Pohlédl na trollobijce. Gotrek přikývl.

Felix se rozhlédl, aby zjistil, co se stalo s Kat. Byla také vzhůru a choulila se u ohně. V jeho světle se její oči zdály obrovské a vyděšené. Felix se modlil, aby slunce vyšlo brzy. Otočil se zpátky, zíral mezi stíny a rozhodl se už neotáčet, aby si neoslnil oči.

"Kat, přilož na oheň," řekl tiše. Pocítil téměř neodolatelné pokušení otočit se a přesvědčit se, jestli poslechla. Bojoval s tím a ulevilo se mu, když za sebou uslyšel pohyb a praskání hořícího dřeva. Stíny se rozprchly před ohněm a ostrov světla v němž stáli se rozšířil a pohltil nejbližší stromy. V šeru vypadaly jako jednobarevné obří.

Felix stál úplně tiše. Navzdory chladu mu po zádech stékal pot a jeho šaty začaly být lepkavé. Dlaně měl vlhké a kluzké a z nohou jakoby mu odcházela síla. Cítil nutkání utéci před tím, co se k nim blížilo.

Nepochybně to bylo čím dál blíž a ani se to nesnažilo svou přítomnost tajit. Z dálky slyšel těžkopádné kroky a jednou krátké vyštěknutí, jakoby bolesti. Žaludek měl stažený a v břiše chvějivý pocit vzrušení. Neopatrný příchod jejich nepřátel vypovídal o zdrcující převaze. Měli se snad setkat s těmi, kdo zničili Kleinsdorf?

Kupodivu teď měl nutkání vydat se vstříc hluku a zjistit, co se děje. Cokoliv, jen ne tady stát u ohně jako ovce čekající na porážku. Aby se uklidnil, několikrát máchl na zkoušku mečem. Syčel, jak roztínal vzduch. Runy na jeho ostří začaly zářit, jakoby v očekávání bitvy. Uvolněné svaly a pohotovost kouzelného meče s jílcem ve tvaru draka Felixe poněkud uklidnily. Na rtech se mu objevil úsměv. Jestli tady zemře, nezemře sám.

Sebedůvěra zmizela, jakmile se lesem rozlehlo sborové zavytí pocházející z pultuctu zvířecích hrdel. V předjitřním šeru byly jako ozvěna jeho nočních můr. Tam venku byli tvorové, tvorové s nimiž se nechtěl setkat. Jejich pronásledovatelé věděli, že jsou blízko a byli připraveni je obklíčit a zabit. Felixovi se chtělo zahodit meč a utíkat. Síla z něj vyprchala jako víno z politého koberce. Za ním kňourala Kat a on slyšel kradmý pohyb, jak se odplázila do úkrytu.

"Klid, človíčku. Dělej to, aby vyděsili nepřátele. A oslabili je předtím, než je zabijí. Nenech strach, aby tě ovládl."

Gotrekův klidný, dunivý hlas byl téměř uklidňující, ale Felix se nemohl zbavit pocitu, že ať se stane cokoliv, pro trollobijce to bude přijatelný výsledek. Buď přemůže své nepřátele anebo - což bylo pravděpodobnější - nalezne svou hrdinskou smrt. Felix uvažoval, jestli snad není vhodný čas na to zdůraznit, že jestli on sám nepřežije, nezůstane už nikdo, kdo by vše zaznamenal. To ho trochu rozesmálo. Slyšel, jak se trollobijce přisunul o kousek blíž.

Pronásledovatelé už byli skoro u nich. Felix slyšel křupání písku na pěšině. Nemohli být dál než sto kroků. Rozhlédl se po úkrytu. Pod největšími stromy byl shluk keřů. Uvažoval, jestli se mezi ně nemá schovat a přepadnout nepříteli odtud. Nebo vůbec nevylézat a doufat, že ho zplozenci Chaosu neobjeví. Uvědomil si, že šance na to je mizivá.

Špičkou meče ukázal na šipkový keř a zašeptal: "Kat, schovej se tam. Když se mně a Gotrekovi něco stane, zůstaň v úkrytu!"

Pohled na malou postavku, která spěchala ke křoví, kde sebou hodila na zem a vklouzla do podrostu, ho uspokojil. Měla nějakou naději, kdyby oni dva padli.

Jak nás našli? uvažoval. Byla to jen směla a tohle je skupina zvěďů, kteří o nás zakopli pouhou náhodou? Když šlo o Chaos, člověk nikdy nevěděl. Na okamžik se nechal unést iluzí, že všechno je omyl - že tohle je skupinka obchodníků, kteří jim poskytnou přístřeší. Ale věděl, že po cestě z Kleinsdorfu mohou v noci jít jen mrtví nebo jejich vrahové a to pomyšlení ho roztřásl.

Zvuk kroků byl nyní tak blízko, že cítil, že se pronásledovatelé musejí brzy objevit před nimi. Přál si, aby se odcházející měsíce osvobodily od mraků a zajistily mu trochu víc světla. V mračném přikrovu se objevila trhlina, jako by Sigmar vyslyšel jeho modlitbu. Přál si, aby se to bylo nestalo.

Přizračně stříbřité světlo Mannsleibu se mísilo s krvavou září čarodějněho měsíce Morrsliebu. Proniklo skulinami v korunách stromů a padlo na tváře jejich pronásledovatelů; příšer z jeho nejdivočejších snů.

V čele šel mutant vedený na vodítku. Krčil se u země a větril stopu na pěšině. Od něj pocházel ten zvuk čenichání, který Felix slyšel. Měl lysou psí tlamu a obrovský čumák. Bodci pobité obojek kolem jeho krku byl připojen k těžkému ocelovému řetězu, jehož druhý konec držela mohutná bestie s kozí hlavou. Byla nesmírně svalnatá a okolo ramen měla kožený plášť. Kolem krku měla náhrdelník z něčeho, co vypadalo jako vyschlé oči. Své vlastní oči neměla, jen kůži tam, kde by měly být oční důlky. Přesto šla, jako by viděla dobře. Felix uvažoval, jaká černá magie Chaosu tohle umožnila. V ruce držela palici s bodcem potřísněným nějakou zaschlou hmotou, na jejíž původ se Felixovi ani nechtělo myslet.

Za ním přicházeli další: zmenšená vydání vytvořená podle stejného vzoru; shrbení svalnatí obří s oštěpy a rezavými meči. Zvířecí oči, rudé od odlesku plamenů, zářící z kozích a jeleních hlav. Kromě jejich velitele žádný z nich neměl další viditelná znetvoření. Při pohledu na ně Felixovi naskočila husí kůže. Myšlenka na masakr, který rozpoutali ve vsi předešlé noci, ho naplnila strachem a zuřivostí.

Bezoký velitel se zastavil a velikou kostnatou rukou pokynul svým nohsledům. Došli na paseku a utvořili rozlehlý půlkruh čelem k muži a trpaslíkovi. Felix zaujal bojové postavení, aby se mu uvolnily svaly, jak ho to učili jeho učitelé šermu. Snažil se být klidný a pročistit svou mysl, ale tváří v tvář těm obrovským stvůrám to bylo nemožné.

Muž a bestie na sebe dlouho zírali přes stinnou paseku. Felix se přinutil hledět do očí nejbližší kozi hlavě. Zabíjí tě, myslel si v naději, že ji zastraší. Její zvířecí tlama se otevřela a zakrmil v ní jazyk. Na rtech se objevily bledé skvrny pěn. Dívala se, jako by se mu vysmívala. No, tak možná ne, pomyslel si Felix a usmál se.

Chtěl se podívat na Gotreka, aby viděl, co trolobjice udělá, ale netroufl si spustit zrak z protivníků. Báł se, že se na něj vrhnou nadpřirozenou rychlostí, jen co by to udělal. Tohle bylo na boji s neznámými nepřáteli to nejhorší; kdo věděl, čeho jsou schopni?

Bestie se nehýbaly z místa, zdálo se, že si nejsou jisté, co mají dělat tváří v tvář skutečným protivníkům. Dívaly se jedna na druhou jakoby pobaveně nebo nejistě. Možná se rozhodují, kdo první ochutná maso kořisti, usoudil Felix. Zarazilo ho, jak mohou mít požirači masa s tak hroznou pověstí hlavy býložravců. Možná to byl žert Ničivých sil.

"Připraven, člověčku?" Felix si pomyslel, že na běsnícího maniaka zní Gotrekův hlas pozoruhodně jasně. Skoro by se dal označit jako klidný a neemotivní.

"Jak už nikdy nebudu." Felix sevřel jílec meče tak pevně, až to zabořilo. Svaly na předloktí mu ztuhly jako ocel. Když uslyšel trolobjicův divoký smích, také se vrhl směrem k nepřátelům.

Kat se plazila pod keři. Nechtěla, ale fascinace hrůzou ji nutila znovu vyhlédnout ven. Věděla, že se bestie blíží. Cítila to. Ve vzduchu cítila stejné zlo jako včera. Podívala se na své dva zachránce a zaplavila ji lítost. Chystali se na smrt. Sice z nich šel strach, ale byli na ni hodní a nezasloužili si zemřít rukama bestií.

Pohlédla na Felixe. Jeho hezké rysy kolísaly mezi výrazem beznadějného strachu a divoké radosti. Věděla, jak se to může stát. Často, když ji Karl příliš rychle vezl ve svém vozíku, měla stejný pocit. Takový svrbivý pocit vzrušení, strachu a štěstí najednou. Felix ale nevypadal příliš šťastně, v tom to bylo jiné.

Trpaslík ano. Jeho hrubé rysy byly zkroucené do rozšklebeného úsměvu, který odhaloval chybějící zuby. Kat si byla jistá, že si všiml jejího pohledu, protože se obrátil a mrkl jejím směrem. Buď se nebojí, nebo je dobrý herec, usoudila. Oba svým způsobem vypadali statečně. A při pohledu na jejich značně opotřebované zbraně pochopila, že musejí být dobří bojovníci. Runy na Felixově meči zářily vnitřním ohněm, jako na nějakém bájném meči z pohádky. Gotrekova sekera vypadala, že by mohla jedním máchnutím porazit strom. Ale věděla, že je to stejně jedno, záhuba je nemine. Bestie se o to postarají.

Když vstoupily na paseku, mimovolně zalapala po dechu. Velitel, ten s čenichajícím mutantem na vodítku, byl stejný jako ten, který ji předešlého večera v hostinci ušetřil. Věděla, že přišel pro ni, jenom pro ni, aby napravil svou chybu. Některé z jeho nohsledů viděla běsnit ve vesnici. Byli všichni obrovští, vyšší než Felix a statnější než Gotrek. Při pohledu na oba válečníky stojící u ohně si uvědomila, jak nerovný je to souboj. Člověk a trpaslík proti bestii v přesile - neměli žádnou šanci.

Na okamžik stáli bez hnutí a hleděli na sebe. Kat byla tak vzrušená, že zapoměla dýchat. Zadržela dech. Gotrek se nahnul, takže vypadal jako nějaká obluda. Sekeru držel zlehka v jedné ruce. Felix stál v klasickém šermířském postoji, který viděla u vznešeného Huga. Proti nim stály v půlkruhu bestie, sebevědomě nahnulé, zbraně jen tak zlehka v rukou.

Slyšela Gotrekovo zabručení: "Připraven, člověčku?" a Felixovu odpověď: "Jako už nikdy nebudu." Viděla, jak trolobjice přejel palcem ostří své sekery, až mu vytryskla krev. Slyšela jeho šílený smích a viděla, jak se vrhá kupředu. Felix ho následoval. Aby neviděla, jak je srazí, zavřela oči.

Slyšela křupnutí a bolestné zavytí. Věděla, že to je trpaslík. Zemřel tedy první. Pak uslyšela zvonění řetězu a chraplavé vrčení následované dalšími výkřiky bolesti. Felix je také mrtvý. Jenomže zvuky boje se ozývaly dál, přestože podle vší logiky měly utichnout. Nakonec však přece jen utichly, jak předpokládala. Zmrtvělá hrůza otevřela oči, aby čelila svému osudu.

Felix vyrazil. Před sebou viděl trolobjice uskočit na stranu před bodajícím kopím. Gotrek zachytil kopí levou rukou a udělal krok kupředu, přičemž posouval ruku dopředu po kopí, aby jeho majiteli znemožnil pohyb. Jakmile se dostal dostatečně blízko, máchl sekerou a rozpůlil překvapené bestii hlavu jako meloun. Ozvalo se křupnutí a přiškrcené bolestivé zavytí. Dobře, pomyslel si Felix, o jednoho méně.

Zkřížil svůj meč se šavlí jiné útočící bestie. Jeho meč zazvonil a zanechal zub v rezavé oceli nepřítelovy zbraně. Bestie byla silná, ale nešikovná. Felixův kouzelný meč si sám našel cestu obranou protivníka. Během několika okamžiků bestie krvácela z mnoha malých ran. Vztekla zařvala a udeřila na Felixe silou, která ho mohla rozseknout ve dvě. Ten však uskočil a kryl se mečem. Ostří jejich zbraní se srazila až jiskry odletovaly. Paže mu nárazy znečitlivěla.

Vzhlédl bestii do tváře. Na rtech měla pěnu a z očí jí plálo šílenství. Pak znovu udeřila, tak prudce, až se její šavle proměnila v rozmazaný oblouk. Felix se instinktivně sehnul, udělal krok vpřed a bodl vzhůru. Sokovy teplé vnitřnosti se vyhnuly přes jeho ruce. Smrtelně raněná bestie pozpátku zavravorala, jednou rukou se pokusila udržet svá střeva uvnitř a kvičela přitom jako podřezávané prase. Druhá bestie se konečně vzpamatovala z překvapení, že se jím její oběti postavily na odpor, a vrhla se do boje.

Se skloněnou hlavou a kopím naměřeným na místo šest palců za Felixovými zády vyrazila kupředu. Přitom však uklouzla po vnitřnostech svého druha a dopadla Felixovi k nohám. Ten vyslal děkovnou modlitbu Sigmarovi a jedinou ranou usekl bestii hlavu. Vzápětí se s mečem v ruce otočil a ukončil trápení první bestie.

Gotrek se zbavil svých dvou snadných protivníků a teď bojoval s vůdcem bestií. Zmutovaného stopaře nebylo nikde vidět. Utekl. Když Felix přelétl pohledem místo masaku, v duchu si zrekonstruoval, co se asi muselo přihodit.

Trolobijcův náhlý výpad, dva údery, z nichž první rozpůlil lebku, druhý rozdrtil hrudník. Bestie bez očí byla z jiného těsta.

Sekera a kyj se míhaly sem a tam s nevidanou rychlostí. Hvězdný kov křesal jiskry z kování hlavice kyje. Bestie byla větší, ale pomalejší. S každým úderem trolobijcovy sekery ustoupila o krok. Felixe napadlo, jestli by neměl trolobijci pomoci, ale nakonec to zavrhl. Gotrek by mu nepoděkoval a možnost nahodilého zásahu jeho sekrou se zdála být příliš velká.

Bestie zoufale máchla kyjem po trolobijcově hlavě. Gotrek uskočil z dosahu a přitom zachytil kyj v záhybu ostří své sekery. Rychlým pohybem vytrhl bestii zbraň z rukou.

V trpaslíkově tváři se zračila chladná zuřivost, jakou Felix ještě nikdy neviděl. Nebylo v ní vepsáno žádné slitování, jen vztek a sveřepé odhodlání. Gotrek zasáhl bestii do nohy a povalil ji. Krev vystříkla z rány kolem přetážené šlachy. Bestie ječivě vykřikla bolesti a převrátila se. Prakticky ve stejném okamžiku se na ni snesla prastará sekera, jako při popravě. Hlava bezoké bestie se oddělila od krku a tělo bezvládně dopadlo na zem.

Trolobijce plivl na mrtvolu, pak zhnuseně potřásl hlavou. "Příliš snadné," řekl. "Doufám, že bojovnice Chaosu je drsnější."

Felix osobně doufal, že se to nikdy nedozví.

Felix kráčet pěkně zčerstva. Přestože minulou noc příliš nespál, nebyl unavený a ani nerovná krajina, kterou teď procházeli, ho nezastrašila. Zhluboka se nadechl a užíval si zatuchlé vůně lesa. Alespoň mohl pořád dýchat.

Byl stále naživu! Slunce procházelo listovím a zachycovalo kroužící smítka prachu, takže vypadala jako tančící světýlka z pohádek. Chtěl natáhnout ruku a hrst jich nachytat, jako by šlo o nějaký magický prášek. Na chvíli byl les proměněný, procházeli kouzelným hájem, kde ve stínech mohutných stromů rostly stopu vysoké houby. Nyní už nevypadaly hrozně. Byly příslibem pokračování života.

Byl stále naživu. Opakoval si to jako mantru. Prošel děsem a vynořil se na druhé straně. Jeho nepřátelé, bestie které se ho pokusily zabít, byly mrtvé. A on tu stále byl, cítil sluneční svit, polykal vzduch plnými doušky a pozoroval Gotreka a Kat jak scházejí i dolů z kopce, hledající si cestu z kamene na kámen strmou, kluzkou a bahnitou stezkou.

Jeho smysly byly vnímavější a cítil se plný energie a víc živý než kdy předtím. Byla to prostě radost tu být. Pavučiny se leskly časnou ranní rosou. Ptáci zpívali. Celý les kolem byl neklidný očekáváním nového života. Malá zvířátka lezla podrostem. Felix se zastavil a nechal hada přeplazit se přes cestu a nepokusil se ho zabít. Tohle ráno cítil, jak je život vzácný, jak je křehký.

Boj s bestiemi mu ukázal, jak nejistý je stisk, kterým se držel naživu, jak snadno by mohla být nit jeho života přetržena. Mohl ležet v chladném, neoznačeném hrobě, nebo spíš v břiše nějaké bestie... Dětila ho od toho jen trocha štěstí, trocha šikovnosti a obratnosti s mečem. Mohlo se to vše seběhnout naprosto jinak. Jeden okamžik a on tu nemusel být, aby si užil tohoto nádherného jitra. Mohl se potloukat po mlhavě šedém Morrově království nebo upadnout v zapomnění, což, jak tvrdili někteří učenci, bylo to jediné co existuje po smrti.

Věděl, že by ho ta myšlenka měla vystrašit - ale nevystrašila. Tady a teď byl příliš šťastný. V duchu si přehrával každý úder boje, skoro zamilovaně si vybavoval každý pohyb. Cítil se povzneseně. Utkal se s mocnými nepřáteli a vyšel z toho jako vítěz. Les ho dnes nemohl zastrašit.

Věděl, že ten pocit je umělý. Něco podobného už cítil po boji mnohokrát. Věděl, že to přejde a bude nahrazeno pocitem zděšení a viny za to co udělal, ale nyní si nemohl pomoci. Musel si přiznat, že se mu bitva, i když velmi podivným způsobem, líbila. Násilí volalo po něčem temném v jeho nitru, po něčem, co většinou skrýval i před sebou samotným. Na chvíli cítil, že téměř rozumí těm, kteří následují boha krve Khoma a byli závislí na krveprolití, boji a vzrušení. Nemohlo být většího vzrušení než hazardování s vlastním životem. Nebylo žádného vyššího cíle, snad kromě vlastní duše.

Ta myšlenka ho zarazila. Viděl, že ho myšlenky vedou po cestě hříchu. Snad všichni, kdo se zaprodali Ničivým silám, takhle začínali - radostí z vlastní temné stránky. Viděl, kde taková cesta končí a obrátil proto myšlenky jinam. Gotrek ve předu se zastavil, aby si prohlédl stopy v blátě. Možná, pomyslel si Felix, si už příliš navykhl na boj. Možná proto následoval své podivné poslání - možná to bylo jak pro vlastní potěšení, tak kvůli nápravě hříchů, které spáchal. Proč by se kdo pouštěl tak zvláštní cestou vedoucí tak temným směrem? Možná byly trolobijcovy pohnutky méně šlechetné a tragické, než předstíral.

Felix si povzdech. To se nikdy nedozví. Trpaslík pro něj byl cizincem, vychovaný jinou kulturou s odlišnou morálkou a snad i s odlišným pohledem na svět. Pochyboval, že Gotrekovi někdy porozumí. Kdykoliv cítil, že tomu není daleko, porozumění mu zase proklouzlo mezi prsty. Trpaslík byl jiný - silný tam, kde Felix nikdy nemohl být, bezhlavě odvážný, zjevně nevšimavý k bolesti a únavě.

Proto ho Felix následoval? Protože ho obdivoval a přál si být jako on? Mít jeho sílu a jistotu? Jeho život by se nepochybně vyvíjel jinak, kdyby byl tehdy v Altdorfu v opilosti nepřisahal, že bude trpaslíka následovat. Možná by byl šťastnější. Na druhou stranu by neviděl ani polovinu toho co viděl, v dobrém i zlém. V některých chvílích se trolobijce zdál být jeho osobním démonem, seslaným, aby mu obrátil život naruby a odvedl ho do temnoty. Opatrně sestupoval ze svahu a pod tenkými podrážkami kožených bot cítil tvrdé kamení. Když byl dole, viděl, že Kat s Gotrekiem se zastavili na rozcestí. U cesty na pravé straně byl rozcestník. Nebyl to ale plochý kámen, jakým se v Říši běžně značily cesty, nýbrž jen kus dřeva. Felix si přečetl nápis.

"Za několik hodin budeme ve Flensburgu," řekl. "Jestli ještě stojí, člověčku," odvětil Gotrek a odplivl si.

"Přála bych si být tak statečná jako ty, Felixi," řekla Kat.

Felix přejížděl zrakem otevřené prostranství v lese. Stromy tu rostly řídce a místo neslo stopy po kácení. Zemi hyzdily

pařezy obrostlé bujnou vegetací. Tu a tam rašil mladý stromek. Ve vzduchu byla vůně čerstvě nařezaného dřeva. V dálce slyšel hukot řeky. Nahoře mezi větvemi bylo vidět jasně modrou oblohu. Daleko na východě se ale shlukovaly temné bouřkové mraky. Vršily se na sebe jako blížící se obrovské nehmotné hory. Další špatné znamení.

Podíval se dolů na děvče. Její obličej, ušmudlaný od sazí, měl vážný výraz: "Co jsi říkala?"

"Říkala jsem, že bych chtěla být tak statečná jako ty."

Zasmál se tomu. Něco v její otevřenosti a průzračné touze po tom, aby jí měli rádi, ho dojalo: "Já nejsem statečný."

"Ale ano, jsi. Postavit se těm bestiím bylo odvážné - jako něco, co by udělal hrdina z příběhu."

Snažil si představit sám sebe, jako hrdinu jedné z těch ság, které měl jako mladík tak rád, jako Sigmara nebo Oswalda.

Nějak to nešlo. Znal se příliš dobře. Tito muži byli dokonalí jako bohové. Sigmar se koneckonců stal bohem, hlavním bohem říše, kterou založil. Lidé jako on neznali strach ani pochybnosti. "Bál jsem se. Jen jsem se snažil zůstat naživu. Nejsem statečný, Gotrek ano."

Rozhodně potřásla hlavou: "Ano, je - ale ty také. Bál ses a přesto jsi bojoval. Myslím, že právě proto jsi statečný."

Myslela to naprosto vážně. Felixe to pobavilo a necítil se ani trochu polichocen. "Z toho mě ještě nikdo neobvinil."

Otočila se a ušklíbala se. Myslela, že si z ní dělá legraci.

"Stejně si myslím, že jsi statečný. Není důležité, co neříkají ostatní."

Narovnal se a přitáhl si rozedraný plášť těsněji k tělu. Zvláštní - zvykl si vnímat Gotreka jako hrdinu oslavné básně, kterou měl napsat na jeho smrt. Nikdy si nepředstavil sám sebe jako její součást, spíše jako neviditelného pozorovatele, zapisovatele trpaslíkových hrdinských činů, o němž se v textu nemluví. Možná na tom, co dítě říkalo, něco bylo. Možná by měl trochu místa věnovat i svým dobrodružstvím.

Sága o Gotrekovi a Felixovi. Ne - Mé cesty s Gotrekem. Od Felixe Jaegera. Představoval si v kůži vázanou knihu, tištěnou dokonalým švabachem v jedné z otcových tiskáren. Jako populární kniha bude samozřejmě napsána v reikspiel. Klasický jazyk je zatuchlý a přísluší učencům, právníkům a kněžím. Možná bude čtena po celém Znamém světě. Třeba se stane tak slavným jako Detlef Sierck nebo samotný Tarradasch.

Zaznamenaná všechna jejich rozličná dobrodružství. Rozehnaní čarodějnického sabatu na Geheimnisnacht, potyčky s jezci na vlčích v zemi Hraničních knížat. Všechny události vedoucí ke zničení pevnosti von Diehlů. Jejich výpravu do temnoty pod světem. Jejich boje s Rohatým mužem a cestu doupaty zkaženosti pod Altdorfem.

Pokoušel se představit si, jak v příběhu vyobrazí sebe - samozřejmě bude odvážný, věrný, skromný. Do snění se mu začala takřka okamžitě vkrádat skutečnost. Odvážný? Možná. Prošel několika děsivými událostmi, aniž by ztratil čest.

Věrný? To jistě ano, jestli s Gotrekem vydrží až do konce. Skromný? To asi ne, když se zahrne do ságy o dobrodružstvích někoho jiného. Možná to přece jen není tak dobrý nápad. Prostě bude muset počkat a pak se uvidí.

"Když ty nejsi hrdina a Gotrek ano, proč s ním cestuješ?"

"Proč kladeš tak těžké otázky, maličká?" zeptal se Felix a doufal, že je Gotrek neslyší. Gotrek kráčel přes paseku daleko před nimi, zahalen ve vlastních myšlenkách.

Byla to těžká otázka, usoudil Felix. Proč vlastně následoval trolobijce? Jednoduchá odpověď zněla - protože přísahal. Složil v opilosti přísahu. Stalo se to té noci, kdy ho Gotrek vytáhl zpod kopyt císařské jízdy. Byl vázán ctí dodržet slib. Byl trpaslíkovi zavázán životem.

Zpočátku si myslel, že proto putuje s Gotrekem, ale nyní měl jinou teorii. trpaslík mu poskytl velmi dobrou záminku k cestování, mohl vidět daleké kraje a temné věci. Věci, které ho zajímaly a vzrušovaly. Jistě, mohl zůstat doma a stát se nudným obchodníkem jako jeho bratr Otto. Jenomže tohle nikdy nechtěl a vždycky se proti tomu bouřil. Trolobijcovo posláni mu poskytlo záminku opustit Altdorf. Záminku, kterou si zdůvodnil vlastní touhu odejít. Od té doby žil výjimečný život, ne nepodobný životu legendárního hrdiny. Už ani nevěděl, co by dělal, kdyby přestal putovat s Gotrekem. Nedovedl si představit, že by se měl vrátit ke svému starému způsobu života.

"Ať se propadnu, jestli to vím," řekl nakonec Felix.

Do kmene stromu vedle Gotreka se zabodl šíp, zůstal v něm trčet a chvěl se. Trolobijce se rozhlédl, zavětral a pátral zrakem ve vysoké trávě. Že by je bestie opět dohonyly? Ale proč je prostě nepostřílely?

Felix pohlédl na černé peří připevněné k šípů. To nemohou být bestie, pomyslel si. Nepoužívaly takovéto zbraně. Kat se nezmínila, že by některou z nich viděla vyzbrojenou lukem. Vlasy na zátylku se mu zježily. Nastražil sluch, aby zachytil i ten nejslabší zvuk, ale slyšel jen vítr ve větvích, zpěv ptáků a hukot vzdálené řeky.

"To byl varovný výstřel," ozval se drsný, chraptivý hlas. "Už ani krok."

Vítr vane k němu, pomyslel si Felix. Je zkušený. Totéž nepochybně napadlo Gotreka, když se otočil po hlase.

"Já vám dám varovný výstřel. Vylezte a seznamte se s mojí sekerou," zvolal. "Jste bojovníci nebo baby?"

"To nezní jako bestie," ozval se jiný hlas zleva. Byl přátelský. Bez ohledu na vážnost situace v něm zazníval nepotlačený smích.

"Kdo ví - v těchto podivných časech. Rozhodně nevypadá jako člověk," ozval se ženský hlas odněkud za nimi. Felix se otočil, ale neviděl nic. Mezi lopatkami cítil mravenčení. Každým okamžikem očekával šíp, který se tam zabodne.

Gotrekův hlas zněl hněvivě: "Snažíte se mi naznačit, že bych mohl mít něco společného s vaším ubohým plemenem? Nacpu vám ty vaše řeči do chřtánu, človíčku. Jsem trpaslík, sakra!"

"Možná by ses měl krotit, než uvidíme své protivníky," sykl Felix a pak zavolal: "Odpusťte mému příteli. Je velkým nepřítelem Ničivých sil a je velmi vznětlivý. Nejsme bestie ani mutanti, jak nepochybně sami vidíte. Jsme jen prostí nájemní bojovníci na cestě do Nelnu, za práci. Nechceme vám v žádném případě ublížit."

"Mluví pěkně, jen co je pravda," řekl první hlas. "Nestřílejte, hoši, dokud nedám povel."

"Mohl by to být čaroděj," ozval se ženský hlas. "Možná je to dítě jeho šotek."

"Ne, to je malá Kat z kleinsdorfské hospody. Obsluhovala mě už mnohokrát. Ty vlasy bych poznal kdekoliv." Veselý

hlas teď zněl zamyšleně: "Možná ji unesli. Slyšel jsem, že v Nulnu se dají obětní panny prodat za pěkné peníze," Felixe se zmocnil pocit, že by to s nimi nemuselo dopadnout dobře. Zdálo se, že tihle lidé byli vyděšení a chorobně podezíraví. Nebylo by je třeba dvakrát přemlouvat, aby je nejprve zasypali šípy a teprve potom se na ně přeptali děvčete. Horečně se snažil vymyslet nějaké řešení. Doufal, že Gotrek udrží na uzdě své přirozené sklony vrhat se po hlavě do potíží, jinak by mohlo být brzy po nich.

"Jste to vy, Herr Messner?" zavolala náhle Kat.

Sigmar ti žehnej, dítě, pomyslel si Felix. Udržuj rozhovor. S každým dalším slovem pro ně bude těžší nás považovat za anonymní nepřátele.

"Nezabíjejte je. Zachránili mě před bestii. Nejsou čarodějové ani vyznavači Chaosu." Obrátila se na Felixe a tvář se jí rozjasnila. "To je Herr Messner, jeden z hraničářů starého vévody. Zpíval mi písničky a vyprávěl vtipy, když přišel do hospody. Je to hodný pán."

Ten tvůj hodný pán mi nejspíš brzy pošle šíp mezi oči, pomyslel si Felix. "Kat říká pravdu. Zabijeli jsme bestie. Musíme jich zabít ještě mnohem více. Zničili Kleinsdorf - teď mohou být na cestě do další vesnice. Vede je Khornův bojovník." Z lesa se vynořil rozložitý muž s mohutným břichem. Byl oděný v kůži a skvrnitým hnědozeleném plášti. Felix žasl. Celou dobu se díval přímo na něj a přitom ho neviděl. Muž držel v mohutné pěsti luk, ale nemířil ani na něj, ani na Gotreka. Na takového obra se pohyboval nezvykle tiše.

Zastavil se deset kroků od pěšiny a prohlížel si je. Měl zjizvený obličej a řídnoucí šedivé vlasy. Jeho nos byl zlomený a splácý. I uši jako karfiol naznačovaly, že se jedná o zkušeného bojovníka. Oči měl šedé a chladné jako ocel.

"No - nevypadáte jako zplozenci pekla, to je pravda. Ale jestli nejste, nevybrali jste si na procházku v lese právě nejlepší čas - každý mutant mezi námi a Kislevem je teď na nohou."

"Tak proč jste tady?" zeptal se Gotrek. Byl brunátný a jen stěží ovládal vztek.

"Ne že bych musel odpovídat na vaše otázky, ale dělám svou práci. Já a moji chlapci dohlížíme na lesy starého vévody. A řeknu vám, co jsem viděl, se mi pranic nelíbí."

Stál tam, díval se na ně a škrábal se na nose. Felix se ho snažil odhadnout. Mluvil jako sedlák, ale nadšení v jeho očích a smích v jeho ospalém hlase prozrazovaly skrytou chytrost a mazanost. Vypadal, že s ním hned tak něco nehne, ale jak se jednou dopálí, nebude s ním legrace. Svým nenápadným způsobem naháněl hrůzu. Jeho postoj naznačoval, že si je jistý vlastní autoritou. Felix už takové lidi viděl - sluhy, kteří měli pánovu důvěru a nezřídka uplatňovali vlastní právo.

"Nejsme vaši nepřátelé," řekl Felix. "Jen jdeme po císařské cestě. Nechceme dělat potíže."

Muž se zasmál, jako by Felix řekl něco zábavného. "Pak jste na špatném místě, hoši. Takhle rozdivočelé nebyly bestie už dávno. Od lesa k horám za sebou nechali pruh zkázy a podle toho co říkáte postarali se i o Kleinsdorf. Škoda - vždycky se mi tam líbilo. A co Klein a jeho vojáci? Přece museli něco udělat."

"Jsou mrtví," odpověděl Gotrek a jízlivě se zasmál. Dřevorubec na něho pohlédl. V jeho očích byla zloba.

"Pche - je tam hrad. Stojí tam skoro šest set let. Bestie nikdy nenapadají pevnosti. Nepatří to do jejich strategie. Díky tomu je v tomhle prokletém kraji ještě vůbec někdo naživu."

"Je to pravda. Všechno, co Gotrek říká, je pravda," řekla Kat. Znělo to, jako by se měla každou chvíli rozplakat.

"Na vašem místě bych si už hledal místo pro novou vesnici," řekl Gotrek ironicky. Pak s úšklebkem dodal: "Pro jistotu." Messner se otočil a zavolal do lesa: "Rolfé - jeď na západ a podívej se, jak to tam vypadá. Fredo - objed' zbytek území a přijed' za námi do Flensburgu. Vezmu tam naše přátele. Vypadá to, že se blíží pohroma."

Ostatní neodpověděli. Felix neslyšel ani šelest křovin, ale cítil, že jejich pohledy zmizely. Zachvěl se. Byl tak blízko smrti a ani neviděl její vykonavatele. Cítil nechuť k návratu do lesů; měl raději místa, kde mohl vidět blížící se nebezpečí.

Messner na ně kývl, aby ho následovali. "Pojďte. Cestou mi všechno povíte. Chci vědět, co se stalo, než dorazíme do Flensburgu."

Na rákosové rohoži u dveří srubu seděl se zkříženýma nohama starý muž a kouřil dlouhou zakroucenou dýmku. Hrál s malým chlapcem dámu na šachovnici načmárané přímo na zemi. Vzhlédl od hry a předtím, než vyfoukl několik obláček kouře, změřil si Felixe bystrým podezřívavým pohledem zálesáka. Messner mu stroze zamával na pozdrav a starý muž mu odpověděl komplikovanými pohyby levé ruky. Zažehnával zlé pohledy, pomyslel si Felix, nebo to spíš byla nějaká znaková řeč?

Felix si se zájmem prohlížel malé městečko, zvláště urostlé muže s velkými obouručními sekerami. Jejich tváře pokrývala mnohobarevná jizvová tetování. Jejich oči byly úzké a ostražitě. Těžkopádně se valili ve vysokých kožešinových botách ulicemi se sebejistotou middenheimských templářů. Občas se zastavili, aby si vyměnili novinky s tlustými obchodníky v kožešinových čepicích, nebo aby vrhli chtivý pohled na oříškově snědé děvče nesoucí vědra od řeky k sudům s pitnou vodou.

Břichatý muž zavolal na Messnera, aby si přišel prohlédnout hromadu kožešin rozprostřených na proutěných rohožích před ním. Nepochybně se jednalo o nabídku kořisti nějakého lovce kožešin. Messner přátelsky potřásl hlavou a šel dál. Zastavil se, jen aby nechal proběhnout bosé děti ženoucí se za prasetem.

Minuli udírnu, před kterou visely obrovské kusy šunky a půlka divočka. Felixovi se z kouřové vůně masa sbíhaly sliny. Na hácích připevněných k okapu byla za krky zavěšená kuřata. Felixovi se vrátila nepříjemná vzpomínka na muže na šibenici u Kleinsdorfu a odvrátil se.

Messner došel k domu písaře a po krátké poradě vzal pero a inkoust a cosi napsal na malý kousek papíru. Potom zamířili k holubníku u jednoho ze srubů, v němž sedělo šest vypasených holubů. Messner papír sroloval a navlékl na něj ocelový kroužek. Pak sáhl do holubníku a vytáhl jednoho holuba. Okroužkoval jej a s určitým uspokojením sledoval jak vzlétá k oblakům.

"Tak, to by bylo, varovali jsme starého vévodu, jak nám velí povinnost," řekl. "Možná je Flensburg ještě v bezpečí."

Felix si pomyslel, že by to tak mohlo být; byl jistě dostatečně obranyschopný a žilo tam téměř sedm set lidí. Flensburg ležel poblíž zákruty řeky a spíše než vesnici či město připomínal veliký dřevorubecký tábor. Ze dvou stran byl obehnan příkopem a dřevěnou palisádou. Ohyb řeky jej chránil z dalších dvou směrů. Po ní byly posílány vory a volné klády na bůhvíjaké trhy - nejspíš do Nulnu.

Jak se blížili, viděli mezi dřevěnými hradbami tucty čtvercových srubů, všechny postavené jako miniaturní pevnosti s tlustými stěnami a rovnými střechami porostlými trávou. Místo vypovídalo o účelnosti; představoval si, že některé z domů jsou skladiště a obchodní stanice. Jeden měl ke střeše připevněný symbol kladiva vytvořený ze dvou kusů dřeva - Sigmarův chrám.

Když prošli těžce opevněnou branou, zjistil, že obyvatelé Flensburgu se podobají svému městu: strozí, zarputilí a praktičtí. Většina mužů byla oděna v kožešinách. Byli zamračení, s ostrými rysy a tvrdým výrazem v očích. Ostražitě si cizince prohlíželi. Zdálo se, že jejich bdělost je vrozená. Mnozí měli velké dřevorubecké sekery. Někteří nosili kožené oděvy a měli luky. Byli to lovci. Ženy měly pestřejší oblečení, silné sukně v několika vrstvách na sobě a prošívané kabátky. Vlasy měly svázané do červených šátků. Za matronami, které kráčely blátivými ulicemi s košíky plodin, se táhla procesí dětí jako kachňátka za kačenami.

Tady, blízko jižní hranice, byli lidé menšího vzrůstu než obyvatelé velkoměst. Měli převážně pískově hnědé vlasy a tmavou opálenou pleť. Felix věděl, co se o nich říká: že jsou zasmušilí, bohabojní a pověřiví, chudí a nevzdělaní. Při pohledu na ně tomu mohl snadno uvěřit, ale věděl, že velkoměstské předsudky jsou nanejvýš poloviční pravdou. Nebyl připraven na jejich hrdost a nebojácnost. Očekával utiskované nevolníky na pánových polnostech. Našel lidi, kteří mu neohroženě hleděli do očí a stáli vzpřímeně v děsivém stínu velikého lesa. Považoval Messnera za výjimečného, ale nyní věděl, že je typickým představitelem svého lidu. Felix očekával otroky a našel svobodné lidi. Z nějakého důvodu ho to potěšilo.

Gotrek se podíval na zdi a sruby a obrátil se k Messnerovi: "Měl byste svolat svoje lidi a říct jim, co je čeká. Nebude to nic pěkného."

Felix hleděl ze strážní věže na prázdný prostor obklopující vesnici, končící na druhé straně lesem. Nyní, když vyšel z jejich stínu, vypadaly stromy opět hrozivě: vysoké, cizí, živé, poskytující útočiště čemusi nepřátelskému. Sledoval poslední opozdilce trousící se branou do vsi. Messner vedle něj držel hliďku.

"Vypadá to špatně, to je jisté," řekl.

"Myslel bych si, že se s bestii musíte v těchto lesích vypořádávat často."

"Ano, čas od času s nimi bojujeme. Ale to byly vždycky jenom pouhé šarvátky. Ukradnou dítě a my jich pár pobijeme. Vloupají se do chléva a my je klepneme přes pracky. Občas, když začnou být nájezdy moc divoké, pošleme ke starému vévodovi pro vojáky a uspořádáme trestnou výpravu. Něco takového jsem ale ještě neviděl. Něco je strašně rozdivočelo, jen co je pravda."

"Mohla by to být ta žena?"

"Nejspíš ano. Občas se o nich doslechneš ve starých příbězích - o Temných, bojovnících Chaosu - ale ani ve snu by tě nenapadlo, že na ně sám narazíš."

"Byly doby, kdy jsem se na vlastní kůži přesvědčil, kolik je v těch starých příbězích pravdy," řekl Felix. "Na svých cestách jsem viděl mnoho podivných věcí. Už o nich tolik nepochybuji."

"Svatá pravda, Herr Jaeger. Jsem rád, že tahle slova slyším od vzdělaného člověka. Na starých příbězích je hodně pravdy. Říká se, že někde v těchto lesích je černý oltář. Místo zasvěcené Temnotě, kde se obětují lidi. Říká se, že bestie a jiné... bytosti tam slouží obřady."

Upadli do stísněného mlčení. Felix cítil, jak ho zahluje stín. Všechny ty řeči o Temnotě ho hluboce znepokojily. Ještě jednou přehlédl planinu.

Ženy a děti skončily práci na poli a s plnými košíky brambor a tuřínů se vracely do bezpečí. Felix věděl, že je nesou do skladů. Vesnice se připravovala na obléhání. Ostatní ženy, které sbíraly v lese ořechy a byliny, se vrátily už před několika hodinami, poté co zaznělo varovné zatroubení na roh.

Lesníci a dřevorubci už byli uvnitř a kontrolovali sudy s vodou, ořezávali tyče a připevňovali kovové hroty na oštěpy. Za sebou slyšel svištění šípů zabodávajících se do terčů při cvičení lukostřelby.

Felix uvažoval, jestli je lepší zůstat nebo se vytrazit do lesů. Možná by si mohl vzít vor a odplout po řece. Nevěděl, co je horší - být sám v lese nebo tady, obklíčen silami Chaosu. Snažil se na to nemyslet, řídit se Gotrekovými slovy o ovládnutí strachu, ale hrůza z uvěznění v bludišti stromů byla stále přítomná.

Přes pole se hnala skupinka lovců. Felix viděl, že nesou raněného. Jeden z nich se neustále ohlížel, jako by čekal pronásledovatele. Dvě zbylé ženy šly k němu, aby mu pomohly.

"To jsou Mikal a Dani," řekl Messner. "Vypadá to, že se něco stalo. Půjdu se tam podívat. Zůstaňte tady a mějte oči na stopkách. Kdyby něco, zatrubte na roh."

Vrazil Felixovi do rukou roh, a než se ten zmohl na nějaké námitky, protáhl se otvorem v podlaze a byl v půli cesty dolů po žebříků. Felix pokrčil rameny a přejel prsty jemný kov rohu. Chladivý, těžký předmět mu dodával důvěru, ačkoliv si nebyl jistý, jestli je schopen jej rozeznít. Pohlédl dolů na temeno lovcovy hlavy a poprvé si všiml lysiny. Upřel pozornost zpátky na pole.

Muži nesoucí svého společníka se potáceli kupředu. Brána se rozletěla a vesničané se vyhrnuli ven, aby jim pomohli. Messner byl v jejich čele. Felix viděl, jak se všichni ženou, aby uposlechli rozkazů vévodova muže. Že byl Messner něco jako hlava vesnice se ukázalo toho odpoledne na veřejném shromáždění na náměstí. Ať mohutní dřevorubci a starci nebo statné hospodyně a hubená děvčata, všichni naslouchali jeho příjemnému žoviálnímu hlasu, když nastiňoval blížící se nebezpečí.

Nikdo se s ním nepřel, nikdo nepochybovalo jeho slovech. Nikdo nepochyboval ani o Gotrekově a Felixově vyprávění, jakmile se mu jednou dostalo Messnerovy podpory. Dokonce s respektem naslouchali Kat, ačkoliv byla ještě dítě. Pamatoval si všechno, co bylo řečeno a uděláno i nyní, když domluvili. Ticho, zasmušilé, osudu odevzdané tváře vesničanů, teplé odpolední slunce v zátylku. Pamatoval si, jak se ženy s malými dětmi otočily a odnesly je do hlavního srubu, Sigmarova chrámu. Dav se beze slova rozestoupil, aby mohly projít.

Stejně bezhlesně se muži rozdělili na skupiny lukostřelců a těch, kteří vládli sekerou. Bylo zřejmé, že je Felix svědkem dobře nacvičeného postupu určeného právě pro takové situace. Messner udílel svým klidným hlasem rozkazy. Nebyl kolem toho žádný rozruch. Zdejší lidé měli sebe kontrolu těch, pro něž kázeň byla v tomto drsném kraji jediným způsobem přežití.

Svým způsobem jím záviděl jejich pocit sounáležitosti; bezvýhradně se spoléhali jeden na druhého. Pokud mohl říci, nikdo nepochybovalo schopnostech či oddanosti druhého. Musí to být druhá strana mince života v divočině, pomyslel si. Znali se navzájem celý život. Pouta důvěry musí mezi nimi být pevná a silná.

Na okamžik si Felix myslel, že je tu jediný, kdo mezi ně nepatří. Pak si všiml Kat. Stála trochu stranou od shromáždění a vynikala mezi ostatními dětmi zvláštními vlasy stejně jako špinavým oblečením. Zaplavila ho vlna soucitu a uvažoval, co se s ní stane. Felixova vlastní matka zemřela, když byl ještě dítě, což jen posílilo jeho soucit s ní.

Byla pro Temného válečníka důležitá, uvažoval. Byly ty bestie, které pobili, jen zvědové, nebo pátraly po Kat? Stejně jako už několikrát předtím si přál, aby lépe znal povahu Temnoty. S vědomím, že je to hříšná myšlenka, ji odsunul do pozadí. Slyšel sténání zraněného muže, kterého nesli branou.

V touze po samotě se Kat uchýlila ke strážní věži. Už ji unavilo sedět poblíž hlavního ohně. Ani Gotrekova přítomnost ji neupokojovala. Cítila se mezi zaneprázdněnými dospělými velmi osamělá. Neměla si s kým doopravdy popovídat a poprvé ji začínalo docházet, že na tomto světě nikoho nezná a nikam nepatří. Plameny ji příliš připomínaly hořící Kleinsdorf. Žebřík pod jejím bosýma nohama lehce zaskřípal. Šplhala nahoru na věž svižně jako opička.

Felix sedělo samotě a zíral do tmy. Slunce už dávno zapadlo, jako krvavá skvrna nad horizontem. Větší měsíc se posouval vzhůru po obloze. Zaléval zemi stříbrným světlem. Jemný vánek chladil Katiny tváře a rozechvíval les, který zlověstně šeptal a šelestil. Felix hleděl jako omámený, ztracený ve vlastních chmurných myšlenkách. Přitočila se k němu a posadila se se zkříženýma nohama vedle něj.

"Felixi, já se bojím," zakňourala. Pohlédl na ni a usmál se. "Já také, maličká."

"Přestaň s tím!"

"S čím?"

"Říkat mi ‚maličká‘. Přesně to dělá Gotrek. Nikdy nikomu neříká jménem, že? Jmenuji se Kat. Tak bys mi měl říkat."

Felix se na ni usmál: "Dobře, Kat. Mohla bys pro mě něco udělat? Mohlo by to být důležité pro nás všechny."

"Jestli na to stačím."

"Pověz mi o svých rodičích."

"Žádné nemám."

"Každý má otce a matku, Kat."

"Já ne. Mě našla Reidi, Karlova žena, v košíku, do kterého vždycky sbírala bobule."

Felix se zasmál. "Tebe našli pod keřem s bobulemi?"

"To není legrace, Felixi. Říkali, že nedaleko žila žena-netvor."

Vesničané ji zabili. Chtěli mě zabít také, ale Reidi to nedovolila." Felix měl co dělat, aby se nerozesmál. Když ale uviděl její vážný výraz, smích ho přešel.

"Ano, máš pravdu. Není to legrace."

"Vzali mě k sobě a starali se o mě. Teď jsou mrtví"

"Věděli Karl a Reidi, kdo byli tví rodiče? Nebo tušili?"

"Proč se na to ptáš, Felixi? Je to opravdu důležité?"

"Mohlo by."

Kat si vybavila noc, kdy se Karl opil. On a Reidi si mysleli, že Kat spí. Šla se do kuchyně napít vody a slyšela, že si povídají. Když pochopila, o čem je řeč, strnula. Vzpomínka na ten večer se jí vracela. Chtěla vědět víc, chtěla se zeptat, co tím mysleli, ale byla příliš vyděšená. Teď si uvědomila, že už k tomu nikdy nebude mít příležitost.

"Slyšela jsem je mluvit o děvčeti z hradu, které mělo stejné vlasy jako já," řekla tiše a snažila se vzpomenout si na všechno. "Jmenovala se Justine. Byla to nějaká vzdálená sestřenice pána Kleina, chudá příbuzná, která přišla žít s rodinou. Zmizela rok před mým narozením. Nikdo neví, co se s ní stalo."

"Já myslím, že vím," řekl měkce Felix.

K věži se blížily kroky. Žebřík se zachvěl a pak se v otvoru v podlaze objevila Messnerova hlava.

"Tady jste, Herr Jaeger. Přišel jsem vás vystřídat. Jděte dolů a něco snězte. Ty také, dítě. Rolfa jste neviděli? Pořád ještě nepřišel."

"Neviděl jsem nic," odpověděl Felix.

"Co se mu jen mohlo stát?"

"Jak se jmenuješ?" otázala se Justine. Vousatý muž, kterého chytili zvědové, na ni plivl. Kývla na Malora. Pěst bestie se vymrštila kupředu. Ozvalo se křupnutí lámaných žeber. Muž se předklonil. Nebýt dvou bestí, které ho podpiraly, upadl by.

"Jak se jmenuješ?"

Muž otevřel ústa. Krev mu stékala po bradě na koženou vestu. Justine se natáhla a smočila v ní koneček prstu.

Ochutnala teplou a slanou krev a cítila, jak jí tělem proudí síla.

"Rolf," řekl konečně. Justine věděla, že jí řekne všechno, co bude chtít. Věděla, že Tryellovu skupinu nezabili obyčejní lovci. Stopař, který přežil útok na tábor, jí řekl o těch dvou, kteří hlídali děvče.

"Krajem prochází trpaslík, světlovlasý muž a děvče. Pověz, co o nich víš."

"Táhni do pekla, které tě zplodilo!"

"To udělám... jednou," řekla Justine. "Ale ty už tam na mě budeš čekat, abys mě přivítal."

Vykřikl, protože mu jedna z bestii vykloubila rameno. Celé tělo mu ztuhlo bolestí. Svaly na krku mu naběhly jako tlusté dráty. Pak se z jeho popraskaných rtů začalo řinout vyprávění o setkání s trpaslíkem, mužem a dívkou. Konečně domluvil a stál před ní, vyčerpaný vlastní přiznáním.

"Vezměte ho k oltáři!" rozkázala Justine.

Muž se vzpouzel, když ho vlekli ke Kazakitalově kamenné mohyle. Jeho pokusy o únik byly zbytečné. Bestie byly silné a bylo jich příliš mnoho. Zavyl hrůzou, když viděl, co ho čeká. Pohled na černý oltář na vrcholu mohyly v něm vyvolal větší strach, než když ho bestie zajaly. Musí vědět, co přijde, pomyslela si Justine. Pohled na Kleinovu a Hugovu hlavu ho, jak se zdálo, vyděsil ze všeho nejvíce.

"Ne! To ne!" zaječel.

Sama dohlédla na jeho spoutání a bez námahy ho odnesla k oltáři. Její vojsko se shromáždilo v očekávání toho, co mělo přijít. Rozhlédla se po moři zvířecích obličejů. Byly obráceny vzhůru, oči zjasněné očekáváním. Vytasila meč a zamávala s ním nad hlavou.

"Krev pro boha krve!" vykřikla.

"Lebky pro trůn lebek!" vydrala se odpověď ze stovky hrdel. "Krev pro boha krve!"

"Lebky pro trůn lebek!" Odpověď byla tentokrát ještě hlasitější. Hřměla lesy jako hrom.

"Krev pro boha krve!"

"Lebky pro trůn lebek!"

Meč oddělil Rolfova žebra od sebe. Natáhla se kupředu a ponořila ruku v rukavici mezi jeho lepkavé vnitřnosti. Ozval se příšerný mlaskavý zvuk, jak mu vyrvala srdce z hrudi a zdvihla je vysoko nad hlavu.

Kdesi, ve vesmíru za vesmírem, se cosi zachvělo a vrátilo se jako odpověď na její volání. Připlouvalo to ve spirále směrem k ní. Nad oltářem se shlukla rudá pulzující temnota. Proudila do srdce v její ruce, které se opět rozbušilo.

Natáhla se a uložila srdce zpět do hrudi oběti.

Na okamžik bylo ticho, pak se z hrdla bytosti, která kdysi byla Rolfem, vydral hrozný výkřik. Maso na hrudi mrtvoly se spojilo a začalo se z něj kouřit. Mrtvola se na oltáři posadila. Její oči se otevřely a Justine poznala vědomí, které vyzařovaly. Tělo bylo dočasně ovládnuto myslí jejího démonického pána, Kazakitala.

Z mrtvoly se vyvalil další oblak kouře a srostlé maso na hrudi pokryla pokožka. V nose ji štipal pach hniloby a spáleného masa. Mysl a moc obsažená v neživé formě ji přetvářela. Dávala jí novou podobu, podobu, která připomínala nadlidskou krásu knížete démonů. Justine věděla, že tělo není schopno udržet sílu, která jím pulzovala, a během několika minut shoří, ale to nebylo důležité. Potřebovala jen několik minut, aby se mohla spojit se svým pánem a požádat ho o radu.

Rychle nastínila, co jí řekl Rolf: "Půjdu tam a všechny je pobiju."

"To udělej, má milovaná." Hlas knížete, jasný jako hlas zvonu, kontrastoval se zvrhlou podobou, z níž vycházel. Opět cítila tu jistotu a obdiv, jako vždy v jeho přítomnosti.

"To děvče zabiju. Dostaneš srdce toho trpaslíka a muže, jestli se budou pokoušet ji bránit."

"Raději je zabij hned. Jsou krutí a nebezpeční. Trpaslík má zbraň vyrobenou v dávných dobách jako prokletí bohů. Oba zabíjejí bez slitování."

"Oba jsou mrtví. Jsem součástí tvé věštby. Žádný válečník mě v souboji nepřemůže. Jestli jsi mluvil pravdu."

"Ptej se svého srdce, má milovaná. Víš, že jsem ti nikdy neřekl nic než pravdu. A věz také toto - jestli teď splníš svůj úkol, nesmrtelnost a místo mezi Vyvolenými tě neminou."

"Splním je."

"Pak máš mé požehnání. Rozsévej Chaos a hrůzu a nenechej naživu žádnou ze svých obětí."

Pocit přítomnosti skončil. Mrtvola spadla do bláta na tvář a začala se rozpadat v prach. Justine se obrátila ke svým vojákům a dala jim znamení, aby se rozešli.

Felix vzhlédl ke zlatému zdobenému kladivu. Skrze otevřené okno chrámu na ně dopadaly sluneční paprsky, takže se v ranním světle blýskalo. Runy, které jej zdobily, mu připomněly ty, které zdobily jeho vlastní meč. Příliš ho to nepřekvapilo. Jeho meč byl jedinečným vlastnictvím Řádu ohnivého srdce, sigmaritských templářů. Bylo jen přirozené, že na ostří byla vyryta posvátná znamení.

Uvnitř bylo málo lidí; jen několik stařen, které seděly se zkříženými nohama na podlaze a modlily se. Nemluvnata a jejich matky byly venku a vdechovaly čerstvý vzduch, dokud ještě mohly. Felix si dokázal představit, že uvnitř chrámu může být velmi dusno, když jsou dveře na zavoru.

Byla to prostá svatyně. Oltář byl holý, vyjma kladiva používaného na posvěcování manželských svazků a smluv. Sigmar zde nebyl nejoblíbenějším bohem. Většina dřevorubců uctívala Taala, Pána lesů, ale předpokládal, že i kult kladiva zde má své přívržence. Málokdo se vědomě odvážil urazit bohy. Svatyně rovněž umožňovala spojení se vzdáleným hlavním městem. Byla znamením, že Říše se svými zákony a jejich prosazovateli dosahovala až sem. Státní náboženství bylo poutem, jež svazovalo různorodé vzdálené národy dohromady.

Na stěnách nebyly vlasy ani tapisérie obvyklé v bohatších oblastech. Oltář samotný nebyl kamenný, nýbrž vyřezaný z kusu dřeva. Byl v pokušení sáhnout si na kladivo, aby zjistil, jestli je zlaté nebo jen pozlacené. Řezba byla nicméně

neobyčejně kvalitní. Obdivoval se ornamentům v rozích a hlavě prvního císaře, která by se dobře vyjímal mezi ikonami v Altdorfské katedrále. Uvažoval, či to byla práce a jestli shoří až se sem dostanou bestie.

Felix sklonil hlavu, udělal znamení kladiwa a začal se modlit. Modlil se, aby město, jeho život a životy jeho přátel zůstaly ušetřeny. Dotkl se pro štěstí kladiwa a svého čela a zvedl se k odchodu. Protáhl se a cítil, jak mu loupe v kloubech. Minulou noc strávil ve srubu Fritze Messnera a jeho rodiny. Podlaha byla o něco lepší než studená hromada listí. Musel přiznat, že se mu někdy stýskalo po posteli s matracemi v Altdorfu. Byly chvíle, kdy být synem bohatého obchodníka nebylo zase tak špatné. Právě teď například se mohl vyspávat z kocoviny ve své komnatě místo čekání na útok Chaosu ve vesnici, o které nikdy nikdo neslyšel.

"Felixi." Bylo to děvče, bledé a vážné. "Pan Messner mi řekl, že vás tu najdu."

"Měl pravdu, Kat. Co pro tebe mohu udělat?"

"V noci jsem měla zlý sen, Felixi. Zdálo se mi, že se něco vynořilo z lesa a odvěklo mě pryč. Zdálo se mi, že jsem ztracená v temnotě a něco mě honí."

Felix tomu rozuměl. Mnohokrát měl podobné zlé sny.

"No, no, maličká. To nebylo doopravdy. Sny ti nemohou ublížit..."

"Nemyslím, že to je pravda, Felixi. Stejný sen jsem měla té noci, kdy bestie zaútočily na náš domov."

Felixe zamrazilo až na kost. V duchu viděl síly Chaosu jak se blíží a s nimi nevyhnutelná záhuba.

Justine seděla vysoko v sedle na hřbetě svého mohutného černého oře. Nad ní se hromadily bouřkové mraky, které jako by odrážely její divoký vztek. Tato stezka, část hlavní říšské cesty, byla volná. Byla postavena v průběhu let, aby umožnila císaři rychlý průjezd.

Zdálo se jí ironické, že by takové stezky měly urychlit nevyhnutelnou zkázu Říše Chaosem. Nájezdníci z pustin se po nich mohli rychle přesouvat na západ. Přirovnala tento proces ke způsobu, jakým nemoci využívají krevního oběhu ke svému šíření. Ano, pomyslela si, Říše umírá a Chaos je nemocí; která ji zabije. Tajné spolky vyznavačů šířily nákazu ve městech; tlupy bestí a mutantů rozsávaly hrůzu v lesích; bojovníci Ničivé síly překračovali hranici od Kislevu a pustin za ním. Věděla, že to není jen shoda okolností, ale příznaky jediné nákazy. Nejříve Říše a pak všechna lidská království jí padnou za oběť. Ne, nesmí to nazývat nemocí, říkala si. Byl to boj za očistění země.

Ohlédla se na malou armádu za sebou. Vepředu oddíly bestí; velkých, znetvořených a silných. Za nimi se valila černá masa její tajné zbraně, Hromovládce, dlouhé dábelské dělo, které zničilo brány hradu Kleinů a umožní jí dobýt další opevněná města. Bylo taženo skupinami polapených otroků a řízeno střelmistry, kteří je měli obsluhovat. Průvod uzavírali požírači odpadků, špatně organizovaná chátka, která ji následovala, jako šakalové následují vlky. Mutanti, znetvoření a dementní, vypuzení z vesnic a domovů odporem svých normálních soukmenovců. Byli zmitáni nenávistí a připraveni mstít se na lidech.

Jsou tu všechny prvky mého života, myslěla si. Tato cesta, cesta ke smrti a zkáze, byla prostě prodloužením cesty, kterou sledovala po všechny své dny. Ta myšlenka ji rozesmutnila. Dnes se cítila rozpolcenější než obvykle. Jako by byla dvěma dušemi v jednom těle. Jedna byla temná, vlečená, živěná masakry a krveprolitím oslavovala sama sebe ve své síle a pohrdala ostatními v jejich slabostech. Opovrhovala vlastní slabostí. Věděla, že tuto stránku její osobnosti pěstoval Kazakital se stejnou péčí jako zahradníci v Parravonu své květiny. Obsahovala semena démoničnosti a nesmrtelnosti. Byla to bytost čiré hrůzy, vlečená, předurčená, silná.

Druhá duše byla slabá a ona ji nenáviděla. Byla znechucená nekončícím násilím vlastního života a chtěla jen, aby to skončilo. Byla to druhá strana její osobnosti, která cítila bolest, nutkání poddat se bolesti a nedovolit jí, aby postihla ostatní. Byla hluboko ukrytá a událostmi jejího života změněná takřka k nepoznání. Až do Hugovy smrti si vůbec nepřipustila její existenci. To pomyšlení bylo příliš hrozné, její touha po pomstě příliš silná a nutková. Úmluvu s démonem uzavřela před sedmi dlouhými lety a musela ji dodržovat, aby dosáhla pomsty. Nyní dosáhla svého cíle a pochyby se vrátily.

Všechna její nejistota se soustředila na dítě. Pamatovala si, jak je nosila v sobě. Pamatovala si, jak cítila, že roste a kope. Nosila je v tom dlouhém čase, kdy se toulala lesy, kdy vyhrabávala kořeny a červy, pila z potoků a spala v dírách pod stromy. Poté, co v hrůze a strachu utekla, bylo jejím jediným společníkem. Byl to život rostoucí v jejím lůně, zatímco ji hlad, těžkost a strach pomalu doháněly k šílenství.

Pochybovala, že by byli ona nebo dítě přežili, kdyby se v lese nesetkala se ženami-netvory. Kdyby ji nevzaly k sobě, nehlídaly ji a nekrmily. Byly podivně plaché a jemné ve srovnání s gory a ungory. Jednaly podle rozkazů svého démonického pána, to bylo nyní jasné, ale nebyla jim proto méně vděčná. Vzaly jí dítě toho dne, kdy se narodilo a od té doby je neviděla. Věděla ale, že si právo znát pravdu už zasloužila dlouhými roky zkoušek a bitev, že všechno tohle bylo součástí pánova plánu, strategie vytvořené proto, aby přesáhla pouhou lidskost a přidala se k Vyvoleným. Věděla, že vztah k dítěti byl jejím posledním poutem

s ubohou lidskostí, pohrdala jím - a rovněž se mu podívovala.

Vybavila si, jak to všechno začalo. Bestie ji dovelkly před velký černý oltář v lese. Donutily ji sklonit se před černým kamenem popsaným hrozivými runami. Položily ji na kámen a Grind jí ostrou hranou obsidiánu pořežal hrdlo a zápěstí, zatímco jeho ministranti odříkávali modlitby k Bohu krve.

Očekávala, že zemře a byla by to uvítala jako konec svého utrpení. Místo toho našla ten nejtemnější z nových životů. Vytryskla jí krev a stékala do prohlubeniny na povrchu oltáře. Nějak se zvedla, držena na nohou zuřivosti a vzdorem a podivně klidnou nenávistí kvetoucí v jejím nitru. Tehdy ucítila onu přítomnost. Tehdy uviděla onu tvář.

Vkaluži vlastní krve viděla, jak démon nabývá podoby. Z rudé tekutiny se vynořily kamínové rty a pronášely otázky a odpovědi a sliby. Otázal se jí, jestli se chce pomstít těm, kteří způsobili její utrpení. Řekl jí, že svět je tak zkažený a zlý, jak si myslí. Slíbil jí moc a věčný život. Vyslovil svou věštbu. Nějak se udržela na nohou po celou dobu toho utrpení,

přestože se chvěla a zalévala ji bolest. Později si vzpomněla, že se jí zčernalá krev, z níž se kouřilo, vrátila zpátky do žil. Rány se uzavřely a nyní jí protékal jed a síla.

Celé dny se zmítala ve spalujících snech, zatímco její tělo se měnilo, dotčeno démonickou podstatou obsaženou v poskvrněné krvi. Temnota ji proměnila a posílila. V ústech jí vyrostly špičáky. Její oči se naučily vidět ve tmě. Její svaly byly silnější než svaly smrtelníků. Když to skončilo, věděla, že ji k tajemnému oltáři nepřivedla náhoda, nýbrž temný osud a zlovolný rozmar démonovy vůle.

Bestie odkudsi přinesly černý oblek s brněním, zdobený runami. Když byl Morrslieb v úplňku, rituál opakovaly. Znovu ji pořežaly zápěstí, znovu se objevil démonův duch. Tentokrát už měla oděv na sobě. Krev vytékala a srážela se mezi pláty brnění, vytvářejíc síť svalů, žil a masitých polštářků, které z brnění dělaly druhou kůži z kovu. Obřad ji oslabil. Opět blouznila a ve snech viděla, co musí udělat.

Opustila bestie a vydala se na několikaletou pouť. Cesta ji vedla na sever, přes Kislev, zemi trolů do pustin Chaosu, do věčné války mezi přívrženci Temnoty. Bojovala za své temné bohy a v každém souboji se naplňovalo Kazakitalovo proroctví. Přemohla Helmara Železnou pěst, rohatého chráněnce Khoma.

Obětovala Marlane Marassu, zapálenou kněžku Tzeentche, na jejím vlastním oltáři. Na kusy roztrhala Zakariaha Kaena, neuvěřitelně tlustého chráněnce Slaaneshe, urvala mu jeden navoněný úd po druhém. Zúčastnila se menších bitev i velkých obléhání. Sledovala svou lidskou kořist v rozbořených dolech za ztracenou trpasličí pevností Karak Dum. Tam naverbovala služebníky Hromovládce.

S každou další potyčkou získala nějaký dar a stávala se mocnější. Získala svého oře, Stína, když vyzvala jeho majitele, Sethrama Schreibera, na jediný souboj, vyrvala mu srdce z těla a nabídla je Khornovi. Svůj pekelný meč vytáhla z rozsekaného těla Leandera Kjana, velitele Spolku devíti, po bitvě u Pekelné tlamy. Přemohla zmutované bestie a zrůdy, nabyla nových schopností a moci, a pak jí její pán oznámil, že nadešel čas návratu a pomsty. V té době, když v žilách cítila rozechvění z triumfu, vzrušení z vítězství a radost z boje, občas uvažovala, co se stalo s jejím dítětem a jestli je bestie ušetřily.

Věděla, že to pro ni nic neznamená. Nebylo mezi nimi žádné pouto. Bylo jen dalším kusem masa odsouzeným k životu a smrti bez naděje mezi harampádím tohoto příšerného světa. Byla to poslední figurka, kterou bylo nutno obětovat ve hře o nesmrtelnost. Nic víc.

To si říkala. Ale věděla, že Kazakital nedělal nic bezdůvodně a že dítě ušetřil záměrně. Možná to měla být závěrečná zkouška. Možná, že démon chtěl z jakéhosi zvráceného důvodu odhalit její nejzazší slabost. V tom případě ho čekalo zklamání. Nakonec ukáže, že je tvrdší než kámen. A bohové Temnoty ať vezmou všechny, kdo se jí postaví do cesty.

Felix pozoroval mraky nad svou hlavou, valící se masu hnanou zuřivým větrem. Les změnil barvu ze světle zelené na tmavší, hrozivější odstín. Zdálo se, že stromy, stejně jako všechno ostatní, na něco čekají.

Stál na nízké zídce na vrcholu dřevěné barikády. Pátral očima po poli před sebou ve snaze zachytit jakýkoliv pohyb v podrostu. Odhadoval, že je pozdní odpoledne. Vedle něj stál Gotrek a bez zájmu si prohlížel svou sekeru. Podél zdi stál každých deset kroků lukostřelec - jeden z dřevorubců, schopných zasáhnout střed terče na dvě stě kroků. Vedle každého z nich stály tři plné toulce šípů. Felix si pohledem změnil vzdálenost mezi nimi a lesem a uvědomil si, že je to místo smrti. Každý útočník musel zabřednout do oraniště a stát se pro střelce snadným cílem.

Snažil se tou myšlenkou uklidnit, ale nešlo to. Noc v lese nebyla jako noc v dobře osvětlených ulicích Altdorfu. Když přišla temnota, byla úplná. Člověk vzdálený šest kroků byl jen rozmazanou siluetou. Po setmění poskytovaly světlo jen měsíce, nezdávka zastíňované mraky.

Lovci odpoledne nakladli na kraji lesa pasti: ořezané větve, které se vymrštily, když někdo zavadilo nastražený drát; jámy, které lapily neopatrného chodce za kotník, některé naplněné ostrými kůly a přikryté trávou; pasti na medvědy i na lidi: ocelové čelisti s pružinou, připravené lapit kohokoliv, kdo na nešlápne. Pokud by vesničané přežili, budou muset pasti vysekat a tím je zničit. Pečlivost, s jakou jimi les naplnili, možná svědčí o tom, že v přežití nevěří, pomyslel si.

Felix zabubnoval prsty na zeď a cítil hrubý dotek dřeva pokrytého lišejníkem. Gotrek si falešně pobrukoval a zcela ignoroval podrážděné pohledy dřevorubců. Čekání bylo vždycky nejhorší. Žádný boj, kterým kdy prošel, nebyl tak hrozný jako zlé tušení před ním. Jakmile bitva začala, byl už klidnější. Báł se, ale starost o to, aby zůstal naživu dostatečně zaměstnávala jeho mysl. Nyní nemohl dělat nic, než stát, čekat a čelit výtvarům vlastní fantazie.

Představoval si, že je zraněný a nad ním stojí obrovská bestie. Představil si, že čelí ženě v černém a zachvěl se. Vzpomněl si na jatka v Kleinsdorfu a děs napjal lano jeho sebekontroly. Aby se uklidnil, pokoušel se vzpomenout si, jak se cítil po bitvě s bestii. Vzpomínka byla vybledlá. Snažil se představit si výjev po bitvě a sebe a Gotreka jako hrdiny, kteří shromáždili vojáky a zahnali bestie. Bylo to nepřesvědčivé.

"Budou tady co nevidět, človíčku," řekl Gotrek. Zdálo se, že ho to těší.

"Právě toho se bojím."

* * *

Na okraji lesa se shlukovaly postavy jako z nočních můr. Felix měl dojem, že vidí v příšeří mezi stromy rozložitou rohatou postavu. Ze zídky vyletěl šíp, ale nedoletěl. Ano, byli tam. Bylo vidět stále více zvířecích postav. V podrostu se něco hýbalo. Šumělo to a hýbalo se jako voda vystříkovaná obludami pod hladinou. Mraky se roztrhly a měsíce se zahleděly dolů. Jejich záře zalila děsivý výjev.

"Grunghiho kosti!" zaklel Gotrek. "Podívej se na to!" "Na co?"

"Tamhle, človíčku! Podívej se! Mají obléhací stroj. Není divu, že dobyli Kleinsdorf."

Felix viděl černě oděné postavy. Stály okolo velkého stroje s dlouhou hlavní, takže to vypadalo, jako by měl hlavní mnoho. Biči zaháněli dav vrčících mutantů. Viděl, jak jejich znetvořený vůdce vylezl zezadu na stroj. Další tmaví

válečníci běhali okolo a vytahovali kovové nohy, aby tu věc zajistili před pohybem. Vůdce zatáhl za velikou páku a zbraň se natočila směrem k vesnici. Hlaveň měla tvar dračí hlavy. I na dálku Felix slyšel skřípání. Vyletěly další šípy, ale opět nedosáhly cíle. Lesem se rozléhal posměšný pokřik.

"Co je to, Gotreku? Co to udělá?"

"Zatraceně - je to nějaké dělo! Ted' víme, co zdolalo opevnění v Kleinsdorfu."

"Dá se proti tomu něco dělat?"

"Ne! Po setmění prolomí zdi a nahnou se sem. Bestie ve tmě vidí, vesničané ne."

"To je příliš důmyslné na to, aby to vymyslely bestie."

"Nebojujeme jen s bestiemi, človíčku. Je to bojovnice Chaosu s celou svou družinou. Inteligenci rozhodně nepostrádají. Věř mi, už jsem s takovými bojoval."

Felix se pokoušel odhadnout počet bestií, které byly v lese, ale nešlo to. Prozíravě se držely z dohledu, neboť věděly, že nejistota obránce pevnosti ještě více vyděsí. Strach z neznámého byl jejich další zbraní. Felix začal klesat na mysli.

"Možná bychom měli vyrazit proti nim a pokusit se dělo zneškodnit," navrhl.

"Přesně na tohle čekají. Tohle pole smrti jim poslouží stejně dobře jako nám."

"Oni ale nemají luky? Jsou to bestie."

"To je jedno. Je tam příliš mnoho pastí. Někdo by do nich šlápnout musel."

"Myslel jsem, že bažíš po hrdinské smrti?"

"Stačí, abych taky klidně počkal, a ona přijde až ke mně, človíčku. Podívej!"

Felix se podíval směrem, kterým ukazoval trpaslíkův silný prst. Viděl černě oděnou bojovnici jedoucí vedle velkého děla. Ted' viděl i desítky zvířecích obličejů svítících mezi stromy. Z lesa se vyvalila mohutná vlna rohatých postav. Začala se seskupovat do útvarů přesně za hranici dostřelu. Kdesi hluboko v lese se rozezněl obrovský buben.

Odpovědělo mu zatroubení rohu a údery na další buben z jižního směru. Noc naplnil sborový řev. V rytmičtém skandování neznámých slov Felix nějak začínal cítit smysl. Jako by porozumění bylo kdysi dáno jeho předkům a čekalo jen na tuto příležitost k probuzení. Krev pro Boha krve. Lebky pro trůn lebek. Potřásl hlavou, aby se halucinace zbavil, ale nepomohlo to. Ať dělal, co chtěl, paprsek porozumění k němu pronikal znovu.

Hluk získával na intenzitě; na okamžik utichl a začal znovu. Napínal nervy a lechtal Felixe kolem žaludku. Felix chápal, že ryk má dvojí účel. Podkopat morálku nepřátel bestií a vydráždit stoupence Chaosu k nepříčetnosti. Viděl, jak se rozmachují proti vlastním štítům, otupují ostří svých mečů a kosí se navzájem. V šíleném tanci skákali po zemi, jako by pod kopyty rozdupávali lebky nepřátel.

"Už aby přišli a skoncovali s tím," zamumlal Felix. "Tvé přání se brzy splní," opáčil Gotrek.

Bojovnice Chaosu pozvedla svůj meč. Vřava okamžitě umlkla. Promluvila k nim jejich vlastním zvířecím jazykem a oni jí odpověděli jásotem a mručením. Obrátila se k postavám na oblétacím stroji a dala jim mečem znamení. Jeden z nich chvíli poskakoval a pak zapálil rozbušku. Po pěti dlouhých úderech srdce promluvil mocný stroj hlasem hromu. Ozval se hlasitý hvízdavý zvuk a poblíž Felixe explodoval kus zdiva. Vzduchem se rozletěly spršky hlíny a kusy masa. Bestie jásaly a vyly jako pekelné hordy utržené z řetězu.

Felix sebou trhl, když se dělo začalo sesouvat z kopečku, na němž stálo. Bylo mu jasné, že dřevěné hradby nemohou v žádném případě odolat náporu magické moci tak mocné zbraně. Pro něco takového nebyly postaveny. Snad by bylo nejlépe opustit hradby a ukrýt se hlouběji ve městě.

Gotrek jako by mu četl myšlenky. "Zůstaň, kde jsi, človíčku."

Další rána zasáhne strážní věž."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Kdysi jsem s děly pracoval a tohle se od ostatních nijak neliší. Dokážu odhadnout dráhu střely."

Felix se přinutil zůstat na místě, přestože ho mrazilo v zádech. Připadalo mu, že hledí prakticky přímo do ústí zbraně. Pak dělo opět promluvalo. Z jeho hlavně se vyvalily plameny a dým. Znovu se ozval hvízdavý zvuk. Střela prorazila palisádu a jedna z podpěr vysoké dřevěné strážní věže se rozletěla na kusy. Věž se zakymácela a pak se zřítíla. Jeden ze strážných vypadl ven, zamával rukama a roztříštil se o zem. Jeho dlouhý kvilivý výkřik, slyšitelný i přes ryk bestií, umlčel až náraz.

Felix cítil kouř a za sebou slyšel praskání ohně. Ohlédl se přes rameno a viděl, že jedna z budova zbytky věže jsou v jednom plameni. Nevěděl, jestli to byl důsledek výbuchu nebo ne. Někde v dálce kdosi volal na ostatní, aby přinesli vodu. Vrhhl pohled podél zdi, kde čekal ubohý zbytek obránců s luky. Vyměnil si s nejbližším z nich pohled. Byl to chlapec, sotva šestnáctiletý, bledý strachem.

Felix zoufale zíral do trny a uvažoval, jak dlouho ještě potrvá, než bude morálka obránců úplně zlomena nebo město srovnáno se zemí.

Justine se dívala, jak ohromné dělo udělalo v hradbách města třetí trhlinu. To by mělo stačit, usoudila. Museli šetřit střelným prachem pro další pevnosti. Otvory byly dost velké, aby se jimi její armáda mohla dostat dovnitř. Obránci byli unavení a zdeptaní. Nadešel pravý čas. Dala znamení trubači a ten zatroubil k útoku. Bestie se daly na pochod v rytmu bubnu potaženého lidskou kůží.

Justine v sobě cítila rostoucí touhu po krvi a zároveň potřebu nabídnout Bohu krve další duše. Dnes mu jich nabídne mnoho.

Felix sledoval příliv bestií blížící se otevřeným prostranstvím. Lukostřelci na hradbách začali střílet. Chladně a systematicky si vybírali cíle a vypouštěli šípy. Šípy se míhaly přišesím a končily v hrudích, hrdlech a očích bestií. Krvelační vyznavači Chaosu postupovali v rytmu pekelných bubnů stále kupředu. Do jeho dunění vykřikovali

modlitby ke svému nečistému bohu. Felixovi se opět zdálo, že rozumí slovům: Krev pro Boha krve. Lebky pro trůn lebek!

Jílec meče mu klouzal pod rukou. Připadal si zbytečný, skrčený za zídou, zatímco ostatní bojovali a zabíjeli blížící se nepřátele. Srdce mu prudce bušilo. Dýchal rychle, jako by uběhl míli. Zápasil s panikou. Věděl, že brzy nastane čas padnout v boji. Nyní sledoval zápas z ptáčích perspektiv. V dále spatřil černě oděnou pekelníci povzbuzující své vojsko. Vypadala jako démonická bohyně z konce dnů, která přišla, aby si vybrala daň v podobě krve a duší. Viděl, jak se jedna bestie s koží hlavou chytla do ocelové pasti a upadla. Její druhové ani nezpomalili. Pochodovali dál a lapená bestie se pod jejich ocelí kovanými kopyty brzy proměnila v krvavou kaši. Zdálo se, že padlí nikoho nezajímají. Nedávali najevo žádný strach. Možná jej skutečně necítily. Byli to bezduší démoni odolní vůči obvyklým citovým hnutím. Nebo možná vědí, že čas jejich pomsty brzy nastane, pomyslel si Felix.

Bestie už byly téměř u nich. Felix viděl jejich planoucí pohledy a krvavou pěnu na rtech, zřejmě od toho, jak si v záchvatu šílenství sami rozkousali tváře a jazyky. Cítil odporný zatuchlý puch, který z nich vycházel. Mohl téměř přechíst neumělé runy vyryté do jednotlivých zbraní.

Všude kolem vypouštěli lučištníci poslední šípy a chápali se seker a mečů. Někteří už šplhali po žebříku, aby se přidali k jednotkám mužů se sekerami na prostranství mezi budovami. Jiní se spouštěli z vyvýšené plošiny a chvíli se houpali visíce za ruce, než seskočili několik posledních stop na zem.

"Jdeme, človičku," prohlásil Gotrek. "Je čas prolévat krev." Felix přinutil své ztuhlé končetiny k pohybu. Chvíli to trvalo.

Justine s úsměvem pozorovala, jak bestie zrychlují chůzi a trhlinami ve zdi se valí do města. Slyšela řinčení zbraní, ocel narážející na ocel, když se uvnitř střetli s obránci. Koleno pobídla oře. Inteligentní zvíře okamžitě zareagovalo a rozeběhlo se směrem k bitevní vřavě.

Felix vykryl úder sekery. Měl pocit, že mu síla nárazu vykloubila rameno. Klesl na koleno a bodl mečem vzhůru pod žebra překvapené bestie. Jeho prastarý templářský meč lehce pronikl k srdci. Felix vytrhl zbraň a vyskočil právě včas, aby ho nepovalili lovec a bestie spojení ve smrtelném zápase. Dopadli na zem před ním a supěli námahou. Felixovi bylo jasné, že síla bestie musí časem převážet. Chvíli na ně hleděl a nevěděl, co by měl udělat. Nechtěl se jen tak vrhnout do boje se svým mečem. V příštím okamžiku se rozhodl jinak. Levou rukou vytrhl z pochvy dýku, sehnul se a zabodl ji do širokých zad bestie. Ta se s bolestivým řevem nadzvedla a Felix toho využil, aby ji mečem usekl hlavu. Její původní protivník se postavil a úklonou Felixovi poděkoval. Byl to ten bleďý hoch, kterého Felix viděl na cimbuří. Stačil jen pokrčit rameny a už se k nim hnala další vlna bestií. Měl dojem, že kdesi v dále zaslechl dusot kopyt.

Justine se vrhla do masy těl natěsnaných kolem prostředního otvoru a sekala kolem sebe svým pekelným ostřím tak, že s každou ranou padl jeden muž. Její kůň zadupával svými podkovami zraněné a vítězně ržál, když pach krve plnil jeho nozdry. Držela se zlehka v sedle, protože věděla, že se jí nic nemůže postavit.

"Ke mně!" zvolala. Bestie se stáhly kolem ní, čímž vytvořily útočný klín, a hnaly své lidské protivníky zpět do ulic města. Za nimi proudily posily, které brzy začaly zaplavovat uličky a průchody. Justiny se zmocnil triumfální pocit. Mnoho duší bude dnes večer obětováno Pánu bitev.

Pocit vítězství se poněkud vytratil, když její kůň vydal zvířecí ryk. Shlédla a uviděla šíp vyčnívající z jeho oka. I když zvíře umíralo, nepokoušelo se ji shodit, nevzpínalo se a s podivuhodným sebeovládáním kleslo na kolena, aby jí umožnilo vyprostit se ze sedla.

Naplnil ji zuřivý vztek. Stín ji nesl celou cestu z pustin Chaosu a najít jiného takového oře nebude jednoduché. Zapřísáhla se, že ať ho zabil kdokoli, zaplatí za to životem, i kdyby musela zabít každého živého tvora v téhle mrzké hromadě hnoje. Pak se usmála a odhalila tak své děsivě ostré zuby. Z jejího hrdla se vydral šílený smích. Vlastně přísahala udělat jen to, co se už dávno před bitvou rozhodla vykonat.

Felix se zastavil ve stínu domu a zoufale se rozhlédl. Dýchal přerývaně. Jeho oblečení bylo prosáklé krví a potem. Ruku, kterou držel meč, měl otupělou. Kde je Gotrek? Aniž si toho všiml, odloučili se už dříve v bitvě, kdy mu zuřivost akce nedovolovala sledovat nic jiného než pohyby svého momentálního protivníka.

Ted' měl čas si oddechnout a zjistil, že trolobijce nikde nevidí. Felix věděl, že je důležité trpaslíka najít, protože jeho šance na přežití byla v přítomnosti trolobijcovy mohutné sekery o mnoho vyšší. A pokud by vše ostatní selhalo, cítil se být povolán, aby byl přítomen trpaslíkově poslednímu boji - i kdyby měl zemřít krátce nato.

Všude kolem byly domy v plamenech a oheň dodával celé scéně pekelné osvětlení. Mezi oblaky páchnoucího kouře pokračoval boj. Felix viděl nejasné obrysy bestií bojujících v mlze s příznaky lidských válečníků. Slyšel řev netvorů, křik umírajících a řinčení zbraní. Všechno, co se podobalo formacím, se dávno rozpustilo v divoké vřavě. V tomto krutém zápase o život to bylo zabít nebo budeš zabít.

Zdálo se mu, že někde v dále zaslechl trolobijcův bojový křik. Sebral zbytky sil a odvahy a přinutil své nohy, aby se hnuly ve směru, odkud se domníval, že křik přicházel. Krátkou zoufalou modlitbou k Sigmarovi požádal Pána kladiva o ochranu pro sebe, trolobijce, Kat a všechny ostatní. Na okamžik zauvažoval, kde by to děvče mohlo být.

Kat, ztracená v divokém šílenství bitvy, neviděla žádnou možnost úniku. Nechtěla zůstat v chrámu, jelikož věděla, že jeho osud je zpečetěn. Potřebovala místo, kde by se mohla ukrýt před bestiemi. Stále ho ještě nenašla. Sehnula se a přikrčila se za sud na dešťovou vodu. Nedaleko se dva mladíci potýkali s bestií. Jeden ji držel za nohy, zatímco druhý ji

kamenem rozbíjel hlavu. Kat nikdy nic takového neviděla. Už jen ta nelidská zuřivost byla děsivá. Všichni zúčastnění se zdáli být posedlí nějakým druhem šílenství, které je dohánělo k činům odporné krutosti a šíleného hrdinství.

Nikdo neměl slitování. Nikdo o slitování nežádal.

Ohromný příliv válečníků, nesený svou vlastní zuřivostí a krvežíznivostí, se přehnal hlavní ulicí. Vzduch se plnil křikem umírajících lidí a bestíí. Řinčení oceli zvonilo planoucí nocí. Bahnitá zem zdupaná nohama a kopyty davu byla kluzká krví.

Bestie nabodla jednoho muže na kopí a vítězně zavyla. Její vytí se změnilo ve výkřik zuřivosti a hrůzy, když ji přítel onoho muže začal sekat na kusy. Kruh mužů obklopil obra s býčí hlavou. Vždy když se obr sklonil k jednomu z mužů, jiný za jeho zády vyskočil a bodl ho. Bestie brzy krvácela z mnoha malých ran. S divokým řevem se vrhla na nejbližšího válečníka a jen svou vahou ho povalila na zem. Tak se vyprostila z kruhu a vrhla se do davu.

Kat téměř vykřikla, když uviděla ženu v černém brnění. Bála se, že si bojovnice Chaosu jde pro ni. Pak ze stínu vystoupil Gotrek, aby ji vyzval k boji. Žena zavrčela a odhalila zkrvavené tesáky. Vzápětí se na trolobijce vrhla. Úder byl tak rychlý, že ho téměř nebylo možno okem sledovat. Nechápala, jak se trolobijci podařilo nastavit sekeru do rány, ale povedlo se mu to. Černá ocel se srazila s modrým hvězdným kovem. Kouřem se rozléty rudé jiskry.

Trolobijce vrátil ženě ránu mocným úderem. Sekera proti ní vyletěla nezadržitelnou silou blesku. Žena se před ranou sehnula a vrhla se kupředu. Trolobijcova sekera tam nějakým způsobem byla a úder zastavila. Přetlačovali se, čepel proti čepeli, nelidská síla proti démonické moci. Ani jeden nepovolil. Na Gotrekových pažích vystoupily ohromné provazce svalů. Po tváři mu stékal pot a na čele i na krku mu vystoupily velké žíly. Žena stála bez hnutí jako ebenová socha. Její bledá tvář byla slonovinově bledá, ztuhlá krvelačností. Běhla jejích očí zmizela, oční důlky plály.

Okamžiky mijely a ti dva stáli zaklesnutí v nadlidském zápase, ani jeden nebyl schopen pohnout s druhým. Koutkem oka zahlédla Kat blížící se skupinu bestíí. Hnaly se k místu souboje s jasným úmyslem trolobijce rozsekat. Kat bez přemýšlení vyrazila varovný výkřik. Ve chvíli, kdy se bestie blížily, je Gotrek letmo zahlédl. V posledním okamžiku ustoupil a odrazil ránu, která by ho rozsekla vpůli. Kat se polekala, že žena využije příležitosti k tomu, aby ho bodla, ale o to se nemusela strachovat. Příliv boje se přehnal kolem obou bojovníků a šampion Khorna i trolobijce od sebe byli vřavou odtrženi. Kat si oddychla.

Pak si všimla, že na ni žena zírá. Její zrak se střetl s rudým pohledem a srdce se jí skoro zastavilo. Chtěla křičet, ale když otevřela ústa, nevyšel z ní ani hlásek. Černě oděná bojovnice přistoupila blíž.

Justinina hlava pulzovala vražednou touhou. Temnota zakořeněná v její duši hrozila, že ji zcela ovládne. Šílenství jí proudilo v žilách. Krvežíznivost ji naplňovala jako droga, z masakru čerpala extatické potěšení. Chtěla najít toho trpaslíka a zabít ho. Ze všech nepřátel, které kdy potkala, byl tenhle nejsilnější.

Skutečně vhodná oběť Bohu krve. V posledním okamžiku, zrovna když se chystala odstrčit jeho sekeru a zmasakrovat ho, osud v podobě jejích slabomyslných následovníků zasáhl a oddělil je. Chtěla ho znovu najít a skončit ten souboj. Pak uviděla tu dívku. Jakoby proti své vůli uviděla malou vyděšenou tvářičku jak vykukuje ze svého úkrytu. Věděla co musí udělat. Bylo na čase ukončit tuhle věc jednou provždy, vstoupit na cestu, která skončí věčným životem, zmocnit se šance na skvělý osud v blízkosti Khorna. Temná věc, která v ní rostla, vítězně zavyla, jelikož věděla, že její chvíle nadešla.

Zapomněla na trpaslíka a vykročila za svým osudem.

Felix se vrhl za roh. Ihned se znovu ocitl v boji. Žár hořících budov ho zahříval. Štiplavý kouř mu plnil nosní dírky. V uších mu znělo řinčení zbraní. Slyšel výkřiky Gotreka sekajícího své nepřátele, ale jeho oči byly přitahovány neovladatelným bezmyšlenkovitým děsem k bojovnici Chaosu a dítěti, které se krčilo ve stínu před ní.

Ta podoba byla zcela zřejmá. Bylo toho víc než jen bílý pramínek ve vlasech. Měly stejné rysy, stejně široké oči, stejně úzkou bradu. Pak uviděl, jak bojovnice pozvedá svou zbraň k úderu, a vyrazil s křikem vpřed, i když věděl, že přijde příliš pozdě.

Justine sledovala, jak její stín padá na dítě před ní. Viděla vyděšený pohled v jeho očích. Sinalou tvář. Viděla svou podobu a podivila se, jak je možné, že po těch letech opravdu nic necítí. "Jak se jmenuješ?" zeptala se tiše.

"Kat. Katerina."

Justine přikývla, překvapená, že ani tato odpověď v ní žádný pocit nevzbudila.

V záblesku porozumění najednou pochopila způsoby démonů. Viděla, že všechny ty zkoušky, všechny rituály, všechny oběti byly přípravami na tento jediný rozhodující okamžik. Uvědomila si, že všechno to zabíjení a masakry měly smysl. Byl to proces, který ji změnil v něco jiného, než co dříve bývala. Byla vytvarována stejným způsobem jakým mistr kovář mění ostří. Konečně po všem tom násilí a masakrech pochopila, že lidská bytost si může zvyknout na cokoliv, dokonce i na osud válečníka Chaosu. V tu chvíli věděla, že i kdyby se od dítěte odvrátila, nic by se nezměnilo, definitivně si potvrdila, že je na cestě k zatracení. Zabít tu dívku by už nic nemohlo změnit. Mohla to udělat, kdyby chtěla, ale nemělo to žádný smysl - pouhá položka v účetní knize, nic víc. Bod, ze kterého není návratu, překročila už před chvílí, když se jí zabít rozhodla. Přesto, pomyslela si, je lépe mít věci v pořádku. S pocitem ne silnějším, než kdyby chtěla rozseknout špalek dřeva, pozvedla meč do výšky.

A zaplavila ji náhlá bolest v boku, jak do ní cosi narazilo.

Felix se vrhl kupředu a překonal tak vzdálenost mezi sebou a bojovnicí Chaosu jediným ohromným skokem. Narazil do ženy právě v okamžiku, když zvedala svůj meč, čímž ji převážil a oba se svalili na zem. Věděl, že už nikdy nebude mít druhou příležitost, švihl mečem vpřed a probodl jí bok. Nedala najevo žádnou známku bolesti, jen trochu zavrčela.

Zaklesnutí v sevření smrtelného zápasu se váleli po udusané zemi a Felix věděl, že brzy bude přemožen. Žena zdvihla ruku v železné rukavici a stiskla mu hrdlo. Pokusil se uvolnit a byl vděčný alespoň za to, že upustila svůj meč. Hned však zjistil, že udělal chybu. Bojovnice Chaosu, obdařena nadpřirozenou silou, byla mnohem silnější než on. Její síla byla o tolik větší než jeho, jako byla jeho vůči síle dítěte. Bojoval, aby se uvolnil z jejího sevření, ale bylo to jako pokoušet se dostat se ze spárů trola.

Nyní ležela na něm a váha její zbroje ho připravila o dech. Překulil se a pokusil se odlepit ramena od země, aby ji shodil, ale nebylo to k ničemu. Zdálo se, že bez potíží předvídá jakýkoliv jeho pohyb. V tu chvíli pochopil, že zemře. Postavil se protivníkovi, který na něj byl příliš silný, a nebyl tam Gotrek, aby ho zachránil.

Obestřela ho temnota a před očima se mu dělaly mžitky. Někde v dálce zaslechl Gotrekův bojový křik a jedna jeho část, nekonečně vzdálená a nekonečně izolovaná, si pomyslela, jak je to ironické, že Gotrek bude svědkem jeho konce a ne opačně.

"Teď, smrtelníku, zemřeš," řekla žena klidně a její ruce mu začaly otáčet krk. Jak tlak sílil, Felix napínal svaly jak jen mohl, protože věděl, že když se poddá, krk mu praskne jako větvička a smrt přijde ihned. Cítil jak mu nabíhají žíly a trhají se svaly. Věděl, že je to marné a za okamžik bude stejně všemu konec. Tma se prohloubila. Věci kolem sebe viděl jako ve snu. Až na burácení vlastního dechu a vzdálené dunění úderů svého srdce neslyšel nic. Věděl, že je poražen, že víc už snést nemůže a jeho svaly začaly povolovat.

Kat sledovala strašlivý souboj. Věděla, že ji bojovnice Chaosu chtěla zabít. Věděla, že se ji Felix pokusil zachránit. Věděla, že ta žena v černé zbroji ho zabije. Věděla, že musí něco udělat.

Kousek od ní se na zemi cosi zalesklo. Viděla, že to je černý meč, který upustila bojovnice Chaosu. Jeho ostří se jasně blýskalo ve světle ohně. Snad se dalo něco udělat. Natáhla ruku a pokusila se ho zvednout, ale byl příliš těžký. Možná kdyby použila obě ruce. Čepel se pomalu zdvíhala. V jejích rukách se pomalu otočila. Runy na čepeli zaplály a ona v sobě pocítila strašlivou sílu.

Teď kdyby jen mohla -

Najednou Felix cítil, že strašlivé sevření povoluje. Bojovnice Chaosu se podívala nejprve na něj a pak na svou hrud'. Felix sledoval její pohled a spatřil čepel z černého kovu trčící ven. Rudé runy plály. Doutnající krev kapala z rány a jak dopadala na zem, měnila se v jedovatý dým. Bojovnice Chaosu se zvedla, narovnála se a potácivě se otočila ve směru, ze kterého přišel úder.

Felix se horečně donutil jednat. Jeho údy tupě zareagovaly. Rozhlédl se, hledaje svůj meč, a rychle se po něm natáhl. Prsty sevřel jilec a pokusil se meč zvednout. Bylo to jako by se pokoušel zdvihnout to velké dělo před branou, ale nakonec se nějak přinutil to udělat. Napřímil se a uviděl, že nablízku není nikdo než bojovnice Chaosu, on a Kat. Ženiny oči byly upřeny do očí dívky, její rty byly zkřiveny v ironickém úsměvu. Pak z jejích rtů vyšel šilený smích. Udělala krok vpřed, stále s mečem v hrudi a Kat o krok ustoupila, oči rozšířené hrůzou a strachem.

Konečně Felixovi svitlo, co se asi muselo stát. Kat zdvihla těžkou čepel a bodla bojovnici do zad, když bojovali. Zachránila mu život. Teď bylo na něm zachránit její. Vypětím všech sil donutil své potlučené tělo k pohybu. Vlekl se po zemi za bojovnicí Chaosu.

Ženiny kroky se začínaly zpomalovat. Postupně se začala kácet dopředu.

Justine se v duchu pousmála, i když bolest postupně ukrajovala z jejího vědomí. To byl poslední strašný žert. Byla zabita tím, koho přišla zabít. Malé děvče uspělo tam, kde mocní válečníci zklamali.

Byla to pravda, jak démon vždycky říkal. Nezabil ji válečník. Udělala to její vlastní dcera. Klopýtla kupředu a propadla se do čekající temnoty.

Felix sledoval, jak se umírající bojovnice Chaosu sesouvá k zemi. Její tělo začalo tát, rozkládalo se strašnou rychlostí a brzy po něm zbyla jen páchnoucí kostra v černé zbroji. Najednou, aniž by mu to kdo řekl, Felix věděl, že se dívá na někoho, kdo zemřel již před dlouhou dobou. Z toho pohledu se mu chtělo zvracet.

Něco vlhkého mu dopadlo na tvář. Konečně se strhla bouře a začalo pršet. Syčivé zvuky nedaleko od nich mu napověděly, že dešťové kapky bojují s plameny. Dobrá, snad tedy město nakonec do základů neshoří.

Najednou tam byla i Kat a krčila se vedle něho. "Už je po všem?" zeptala se.

Felix poslouchal zvuky bitvy kolem nich a přikývl.

"Brzy bude," řekl měkce. "Ať tak či tak."

* * *

Felix se zhroutil na pařez a zahleděl se zpět k městu. Messner a Kat seděli opodál a vyčítavě na něj hleděli. Oba si mysleli, že by ještě neměl chodit. Krk měl stále ještě pohmožděný a mluvení i jídlo mu činily potíže, ale zdálo se, že bude v pořádku. Byl jenom vděčný, že je stále naživu.

Stejně tak asi dvě stě vesničanů, kteří přežili velkou bitvu i její následky. Stále ještě je slyšel odříkávat modlitby díkůvzdání za své vykoupení v Sigmarově chrámu.

Kolem projel rytíř, jeden z velkého vojska, které vyslal vévoda v odpověď na Messnerův vzkaz. Nesl hlavu bestie nabodnutou na kopí. Felix a Messner ho sledovali, jak kolem nich projížděl a Felix mohl říct, že dřevorubec si myslí totéž co on. Na Messnerově tváři bylo patrné lehké opovržení. Pro rytíře bylo velice jednoduché pózovat teď se svou trofejí - kde ale byli, když se opravdu bojovalo? Vítězní hrdinové dorazili ráno po bitvě.

"Našli jste to dělo?" zašeptal skřehotavým hlasem. "Ano," odpověděl Messner. "Je to strašidelná věc. Říkali, že je na dotek teplé jako tělo. Určitě je v tom černá magie. Poslali jsme pro kněze, aby z něj vyhnal zlé duchy. Jestli to

nepomůže, starý vévoda sem pošle čaroděje."

"Ale bestie jsou všechny mrtvé."

"Ano, všechny jsme je pochytili a zabili. Gotrek se vrátil za úsvitu. Říkal, že dostal poslední."

Oba dva mluvili, jen aby udrželi Kat zticha, a oba si toho byli vědomi. Ani jeden nechtěl, aby promluvila. Přesto všechny ty novinky Felixe potěšily. Zdálo se, že bestie ztratily odvahu

a když se rozšířila zpráva o smrti jejich odporné vůdkyně, uprchly. Porážka se změnila v masakr, když je lovci začali pronásledovat. Teď to vypadalo, že Kat zachránila svými činy celé město. Byla hrdinkou a každý jí to říkal. Zrovna teď se tak ovšem příliš nechovala.

"Pořád ještě chce jít s vámi," ozvala se dívka. Ani po dvou dnech hádek se nevzdala.

"To nejde, Kat. Gotrek a já se vydáváme na nebezpečná místa, nemůžeme tě vzít s sebou. Zůstaň s Messnerem."

Nechtěl jí říct, že na něj a Gotreka je vyslána odměna. Ne před hraničářem.

"Udělej to, děvče," podpořil ho Messner. "Tvé místo je tady se mnou, Magdou a dětmi. A určitě si najdeš kamarády i mezi dalšími dětmi."

Kat se na Felixe úpěnlivě zahleděla. Zavrtěl hlavou a přinutil se zůstat přísný a klidný. Nebyl si jistý, jak dlouho to ještě vydrží, když zaslechl trolobijcův těžký krok. Gotrek se zašklebil. Z jeho pohledu Felix uhodl, že zřejmě ještě přidal další do dlouhého seznamu smrtí, které v bitvě přivodil.

"Ztrácíme čas, človíčku. Měli bychom vyrazit."

Felix pomalu vstal. Messner k němu přistoupil a potřásl mu rukou. Kat nejprve objala Felixe, pak trolobijce. Nakonec ji Messner musel odtrhnout.

"Nashledanou," řekla plačtivě. "Budu na vás stále vzpomínat."

"To ano, maličká," řekl měkce Gotrek.

Otočili se a vydali se pryč od Flensburgu. Cesta byla strmá a silnice kamenitá. Před nimi ležel Nuln a nejistá budoucnost. Na vrcholu srázu se Felix otočil a zahleděl se zpět. Dole bylo vidět dvě malé mávajících postavíčky, Messnera a Kat.

PÁN MUTANTŮ

Těm, jež čtou tyto strany, musí mnohdy připadat, že já a můj společník jsme prokletí. Bez našeho vlastního přičinění a aniž bych já sám tomu chtěl, jsme se stačili setkat snad se všemi uctívači Temných. Osobně jsem mívával často podezření, že jsme odsouzeni k tomu, abychom jim čelili aniž bychom kdy porozuměli důvodu. Trolobijce však takové myšlenky nikdy neobtěžovaly. Čelil všem situacím se zavrčením a odevzdaným pokrčením ramen. Úvahy na tato témata odmítal jako marné a zbytečné. Já jsem o tom však přemýšlel tvrdě a dlouho. Zdá se mi, že na světě existuje moc, jež se staví na odpor služebníkům Chaosu. Ta zřejmě občas vedla naše kroky, dokonce nás snad chránila. Tak či tak, jistě je, že jsme se velice často setkávali s ohavnými a zlými skutky, spáchanými těmi nejméně pravděpodobnými ze zlosynů."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek II., Herr Felix Jaeger (nakladatelství Altdorf Press, 2505)

Když zaslechl prasknutí větévky, ztuhl Felix na místě. Ruka mu instinktivně sjela k jílci meče, zatímco jeho pozorné oči prohledávaly okolí. Nespatřily nic. Bylo to zbytečné, to Felix věděl. Světlo zapadajícího slunce stěží proniklo příkrovem listů nad jeho hlavou a hustý lesní podrost mohl skrýt postup menší armády. Zašklebil se a nervózně si rukou prohrábl své dlouhé světlé vlasy. Varování potulného kramáře se mu v mžiku vybavila.

Starý muž tvrdí!, že na cestě jsou celé smečky mutantů, kteří napadají každého, kdo se pokouší projít stezkou mezi Nulnem a Fredericksburgem. Nevěnoval tomu muži pozornost, protože měl za to, že se mu pouze pokouší prodat nekvalitní amulet, údajně požehnaný samotným Velkým Theogonem, jistou ochranu pro poutníky a tuláky - nebo tak to alespoň ten kočébr říkal.

Koupil si od něj už vrhací dýku s pouzdrem, které bylo možno schovat na předloktí, a nechtěl se loučit s dalšími penězi. Felix si ohmatl předloktí, kde měl pochvu dýky, aby se ujistil, že je stále na místě.

Teď si Felix přál mít ten amulet. S pravděpodobností hraničící s jistotou to byl padělek, ale unavený poutník na cestě by byl v nebezpečných časech vděčný za každou ochranu.

"Hni sebou, človíčku," pobídl ho Gotrek Gurnisson. "V Blutdorfu je hospoda a já mám hrdlo vyprahlé jako všechny pouště Arábie."

Felix se zadíval na svého společníka. Bez ohledu na to, kolikrát se na něj díval, trpaslíkova ošklivost ho nikdy neprestávala uvádět v úžas. Nebyl to žádný z jednotlivých trpaslíkových rysů, který z něj činil tak pozoruhodně odpudivou postavu. Nebyly to vyražené zuby, chybějící oko ani dlouhé vousy, v nichž ulpívaly zbytky jídla. Nebylo to jeho zápasnické ucho ani kresba starých jizev na jeho kůži. Nebyl to dokonce ani jeho zápach. Šlo o celkový dojem, který vyvolaly všechny tyto věci dohromady.

Díky nim byl trpaslík tak impozantním zjevem. Přestože sahal Felixovi pouze po hrudník - a to velký kus jeho výšky tvořil mohutný hřeben rudě zbarvených vlasů táhnoucí se středem jeho jinak vyholené a potetované lebky - v ramenou byl širší než kovář. V jedné obrovské pěsti držel runami pokrytou sekeru, kterou by většina mužů stěží zvedla obouruč. Když pohnul svou masivní hlavou, zlatý řetěz, vedoucí od jeho ucha k jeho nosu, zacinkal.

"Myslel jsem, že jsem něco zaslechl," namítl Felix.

"Tyhle lesy jsou plné zvuků, človíčku. Ptáci cvrlikají. Stromy vržou a běhají tu zvířata." Gotrek vyplivl na zem hustou slinu. "Nenávidím lesy. Vždycky jsem je nenáviděl. Připomínají mi elfy."

"Zdálo se mi, že jsem zaslechl mutanty. Ty, o kterých vyprávěl ten kočébr."

"Ano?" Gotrek odhalil své zčernalé zuby v něčem, co snad mohlo být úsměvem, pak zvedl ruku a palcem se poškrábal pod páskou, jež přikrývala jeho prázdný oční důlek. Byl to velice znepokojivý pohled. Felix odvrátil zrak.

"Ano," potichu potvrdil.

Gotrek se otočil do lesa.

"Jsou tady nějakí mutanti?" zařval. "Vylezte a postavte se mé sekeře."

Felix se vyděsil. Trollobijce takto pokoušel osud ustavičně. Přísahal, že bude hledat smrt v boji s děsivými netvory, aby odčinil nějaký jemu neznámý trpasličí zločin, a skutečně nepropásl jedinou příležitost, aby se o to nepokusil. Felix proklínal tu opilou noc, kdy odpřisáhl, že bude trollobijce doprovázet a jeho životní příběh sepiše v hrdinské básni.

Jako v odpověď Gotrekovi se ozvalo z podrostu další zašešestění, jako by keře pocuchal vítr - jenomže žádný nefoukal. Felix ponechal svou ruku na jílci meče. Určitě tam něco bylo a určitě se to blížilo.

"Asi máš pravdu, člověčku," protivně se usmál Gotrek. Felix měl náhle pocit, že to Gotrek věděl celou dobu.

Najednou z podrostu vyskákala smečka mutantů. Vykríkovali výhrůžky, kletby a nejhnusnější oplzlosti. Čirá hrůza z jejich zjevení skoro ochromila Felixovu mysl. Zahlédl odpudivou bytost se slizkou kůží, která skákala jako ropucha. Něco přibližně ženských tvarů pochodovalo na osmi pavoučích nohou. Tvor s hlavou vrány a šedivými pery skřípavě vyplivl svou výzvu. Někteří mutanti měli průhlednou kůži, skrze kterou byly vidět pulzující orgány. Byli ozbrojeni kopími, dýkami a věcmi, jež ze všeho nejvíce připomínaly rezavé kuchyňské náčiní. Jeden z nich se vrhl na Felixe, mávaje zubatým, tupým sekáčkem.

Felix se natáhl a chytil zápěstí toho tvora okamžik předtím, než by se ostří sekáčku pohroužilo do jeho lebky. Zapíchl svou dýku do netvorových slabin. Když se netvor sehnul, kopl ho kolenem do hlavy, čímž ho povalil. Než se tvor stačil odkulit do podrostu, pozvracel zelenými zvrátky Felixovi boty. V kratičké přestávce tasil Felix meč, připraven stvůru pronásledovat. Teď už další povzbuzování nepotřeboval.

Gotrekova strašná sekera si už klestila houfem nepřátel cestu značenou krvavými kusy těl. Jedním seknutím setnul tři další. Při dopadu jeho zbraně se třísily kosti. Jako břitva ostrý břit hladce projížděl svaly svých obětí. Hlavice sekery se blýskala znovu a znovu. Dvě poloviny jednoho těla se sesuly k zemi a na krátký okamžik, než si uvědomily, že jsou mrtvé, se pokoušely od sebe odplazit. Gotrekova sekera dokončila široký oblouk stětím hlavy dalšího mutantu. Mutanti, zděšení tím nečekaným masakrem, se brzy obrátili na útěk. Někteří proběhli kolem Felixe, hledající úkryt v lese na druhé straně, jiní se ztratili v podrostu, z něhož prve vyskákali.

Felix se na Gotreka hloubavě zadíval v očekávání, co trollobijce udělá. Poslední věc na světě, po které toužil, bylo rozdělit se a jít mutanty pronásledovat do stmívajícího se lesa. Jejich vítězství bylo příliš snadné. Zavánělo pastí.

"Poslali na nás samé skrčky," odplivl si Gotrek znechuceně přímo na jednu z mrtvol. Felix se rozhlédl a musel uznat, že trollobijce má pravdu. Jen několik z jejich protivníků by vestoje sahalo Gotrekovi po hrud' a nikdo z nich nebyl vyšší než on.

"Pojd'me odsud," navrhl Felix. "Ty mrtvolky příšerně páchnou."

"Nestálo za to je ani zabít," povzdechl si Gotrek. Jeho hlas zněl velice zklamaně.

Oběšenec byla jedna z nejděsivějších hospod, jaké kdy Felix spatřil. Na ohništi tancoval maličký neveselý plamínek. Výčep vlhce páchl. Prašiví psi ohlodávali kosti, jež vypadaly, jako by byly po věky pohřbeny ve vrstvě shnilé slámy. Hostinský vypadal jako podlý ničema, jeho obličej byl pokryt starými jizvami a z pahýlu jeho pravé paže čněl mohutný hák. Číšník byl šilhavý hrbáč s nešťastným zvykem - když naléval pivo, slintal do něj. Místní štamgasti vypadali celkově bidně. Každý z nich se díval na Felixe, jako by mu nejraději vrazil dýku do zad, ale byl příliš sklíčený, než aby k tomu sebral síly.

Na druhé straně musel Felix přiznat, že hospoda odpovídala vesničce, které měla sloužit. Blutdorf bylo nejtemnější místo, jaké kdy viděl. Hliněné chatrče se nemohoucně klonily na stranu a vypadaly na spadnutí. Ulice se zdály být prázdné a děsivé.

Když konečně přinutili opilého fortýře, aby jim otevřel bránu, z každých dveří na ně zírala štkající babizna. Celé místo bylo prodechnuto a překryto zármutkem a otupělostí.

Dokonce i hrad tyčící se na skále nad vesnicí vypadal zapomenutý a zanedbaný. Jeho zdi praskaly a zdálo se, že by jej dobyl i houf smrkáčů ozbrojených špičatými tyčemi, což bylo pro město obklopené mutanty poněkud zvláštní. Na druhou stranu, pomyslel si Felix, soudě podle jejich útoku, zdejší mutanti hrůzu zrovna nenahánějí.

Felix polkl další doušek svého piva. Bylo to nejhorší pivo jaké kdy pil, nejhorší břecha, jaká kdy přešla přes jeho rty.

Gotrek zaklonil hlavu a nalil si celý obsah korbele do úst. Zmizel tak rychle jako váček s penězi hozený do ulice žebráků.

"Další džbán Zvratků starého psa!" poručil si Gotrek. Otočil se a začal si prohlížet místní. "Nepokoušejte se mě ohlušit burácením vašeho smíchu," zařval.

Hosté se s jeho očima odmítli střetnout. Zírali do svých korbělů, jako by na jejich dně leželo tajemství přeměny kovů.

"Proč tu kolem sebe vidím tolik rozesmátých tváří?" zeptal se Gotrek ironicky. Hostinský položil na výčepní pult další džbán. Gotrek se napil. Felixe potěšilo, když uviděl, že se i trollobijce kysele zašklebil. To byl převzácný hold odporu tohoto piva. Felix nikdy předtím neviděl, že by trpaslík dal najevo nejmenší odpor nebo váhání při pití čehokoli.

"To ten černokněžník," prolomil ticho náhle hostinský. "Ten je vopravdu zlej. Vod tý doby, co přišel sem a nastěhoval se do toho starýho hradu, už nic nejni, jak to bejvalo. Vod tý doby se nestaráme vo nic jinýho, než vo mutanty na cestě a takový věci. Vobchody vážnou. Nikdo už sem nechodí. Nikdo v noci nemůže klidně spát."

Gotrek ožil. V děsivém šklebu odhalil zčernalé zbytky svých zubů. Felix spatřil víc, než sám chtěl.

"Černokněžník, říkáš?"

"Ano, pane. Zlý čaroděj."

Felix si povšiml, že všichni hosté podivně civí na hostinského, jako by mluvil z cesty nebo říkal něco, co od něj nikdy neočekávali. Felix tu myšlenku zavrhl. Možná byli pouze vyděšení.

A kdo by taky nebyl, když služebník Temných sil Chaosu sídlil přímo nad jeho vesnicí.

"Je jako drak, co má bolení zubu, že jo, Helmute?" Sedlák, jehož hostinský oslovil, ztuhl jako krysa zmrazená pohledem do hadích očí.

"No nemám pravdu, Helmute?"

"Není tak špatný, jak můžou černokněžníci být..." odpověděl sedlák váhavě.

"Proč ten hrad prostě nedobudete?" zajímal se Gotrek. Felix si pomyslel, že pokud Gotrek nedokázal vyčíst odpověď pohledů těch chudáků - tolik podobných očí zpráskaných psů - musí být hloupější, než si myslel.

"Je tam netvor, pane," opáčil sedlák a s očima upřenýma už zase na zem několikrát rozpačitě přešlápl.

"Netvor?!" zopakoval Gotrek a v oku mu zableskl víc než jen profesionální zájem. "Předpokládám, že hodně velký netvor."

"Vobrovskej, pane. Dvakrát větší než člověk a je samá ta vohyzdná... no... mute... mut..."

"Mutace?" pomohl mu Felix.

"Jo, pane, přesně to."

"Proč nepošlete do Nulnu pro pomoc?" zeptal se Felix.

"Rytíři Řádu bílého vlka by se jistě rádi postarali o takového přísluhovače Chaosu."

Sedlák se na něj bezvýrazně podíval. "Nevím, kde je Nuln, pane. Nikdo z nás nebyl vocad' nikdy dál než na půl mile. A kdo by se postaral vo naše manželky, dyž by sme vodešli?"

"A pak jsou tu ti mutanti," přidal se další vesničan. "Jsou jich plný lesy a všici sloužej tomu černokněžníkovi."

"I ti mutanti?" Gotrekův hlas zněl skoro vesele. "Myslím, že zaskočíme na návštěvu do hradu, človíčku."

"Toho jsem se bál," povzdechl si Felix.

"Nemyslíte tím, že budete napadnout černokněžníka a toho netvora, že ne?" ozval se jeden z vesničanů.

"S vaší pomocí té pohromy Blutdorf brzy zbavíme," odpověděl Felix rozechvěle, nevšímaje si vražedného pohledu, který na něj upřel Gotrek. Trolobijce nechtěl při svém hledání slavné smrti žádné pomocníky.

"Ne, pane, my vám nemůžeme pomoci."

"Proč ne? To jste takoví zbabělci?" Byla to hloupá otázka, ale sama přišla Felixovi na jazyk. Nevínal vesničany. Za normálních okolností by sám nebylo mnoho ochotnější než oni jít na zteč proti čaroději a jeho hlídacím netvorovi.

"Ne, pane. Ale naše děti jsou nahoře - jsou tam jako rukojmí." "Vaše děti?"

"Ano, pane, do posledního. Přišel sem se svým netvorem a nahnali je do hloučku. Stejně se nikdo nebránil. Když to zkusil Velký Norri, ta věc mu urvala ruce a přinutila ho sníst je. Bylo to strašné."

Felixovi se pranic nelíbil lesk, který se objevil trolobijci v očích. Gotrekovo nadšení jít dobýt hrad a utkat se s netvorem zářilo místností jako teplo od velkého ohně. Felix si už tak jistý nebyl. Zjistil, že vcelku sdílí neochotu vesničanů k čelnímu útoku.

"Ale chcete přece osvobodit svoje děti?" nadhodil Felix. "Samozřejmě, ale nechcem je zabít. Když se vo něco pokusíme, předhodí je tý vobludě."

Felix se podíval na Gotreka. Trolobijce významně ukázal palcem k hradu. Felix viděl, že se už nemůže dočkat, rukojmí nerukojmí. Felix si se zamrazením uvědomil, že se tomu asi nevyhne. Dříve nebo později se s trpaslíkem vydají na návštěvu blutdorfské pevnosti.

Zoufale hledal cestu jak se vyhnout nevyhnutelnému. "To si žádá plán," rozhodl. "Pane hostinský, ještě trochu vašeho nejlepšího piva."

Hostinský se usmál, nervózně přešel kolem pultu a nalil další pivo. Felix si povšiml, že si ho Gotrek podezíravě prohlíží. Všiml si, že jeho společník nevykazuje správnou dávku nadšení. Hostinský se vrátil a se snaživým úsměvem bouchl stůl dalšími korbely.

"Jedno na cestu," řekl Felix a pozvedl svůj korbek. Obrátil jej do sebe - chutnal ještě mizerněji než předchozí. Zdálo se mu, že v pivě cítí slabou chemickou příchut', ale kvůli chuti toho piva ji nedokázal správně určit. Ať to bylo cokoli, další lok ho začal nutit ke zvracení. Zvedl se mu žaludek. Všiml si, že Gotrek dopil svoje pivo a poručí si další. Hostinský mu je donesl a trpaslík je vypil jedním douškem. Oči se mu rozšířily, chytil se za krk a spadl jako podřátý.

Chvilí trvalo, než Felixovi došlo, co se stalo a než se doklopýtal ke Gotrekovi, aby se na něho podíval. Nohy měl jako z olova a točila se mu hlava. Hrozilo, že se každou chvíli pozvrací. Něco bylo určitě špatně, jen nevěděl přesně, co to mohlo být. Bylo to něco s tím pivem. Nikdy předtím neviděl trolobijce pod stolem, bez ohledu na to, kolik vypil. A sám se nikdy necítil tak špatně, ne po těch několika pivech. Otočil se a podíval se na hostinského. Obrisy toho muže se mírně rozplývaly, jako by ho Felix pozoroval skrze hustou mlhu. Ukázal na něho.

"Tys nám vypil... tys vypívil ... ne, tys napívil něco do sypat..." Felix padl na kolena.

Uslyšel hlas hostinského. "Díky Tzeentchi. Už jsem si myslel, že neodpadnou. Tomu trpaslíkovi jsem dal tolik skaveního kořene, že by to složilo koně."

Felix zašátral po svém meči, ale prsty měl necitlivé. Propadl se do temnoty.

"Stáli mě taky korunu za korbek," mumlal si hostinský. Jeho mrzutý hlas bylo to poslední, co Felix slyšel, než ho temnota zcela pohltila. "Ale Herr Kruger mi za ně dobře zaplatí."

"Vstávej, človíčku!" zahřímá hluboký hlas někde u Felixova ucha. Nevšiml si ho v naději, že třeba zmizí a on se bude moci pohroužit zpět do dřimoty.

"Vstávej, človíčku, nebo přísahám, že vstanu a zaškrtním tě těmhle řetězy." V hlase byla výhrůžka, která přesvědčila Felixe, že by mu měl věnovat pozornost. Otevřel oči - a vzápětí si přál, aby to byl neudělal.

I matné světlo jediné nástěnné pochodně bylo příliš jasné. Její slabá záře zraňovala Felixovi oči. Vlastně to bylo dobře, aspoň se mu hodily ke zbytku těla. Srdce v jeho hrudi bušilo jako gong rozeznávaný údery bitevního kladiva. Hlava ho bolela jako by s ní hráli kopanou. V ústech měl sucho jako na poušti a na jazyku pocit, jako by ho někdo obrousil.

"To je nejhorší kocovina, jakou jsem měl," zamumlal Felix, nervózně si přitom olizoval rty.

"To není kocovina. Oni nás otr-"

"Otrávil. Já vím."

Felix si uvědomil, že stojí. Ruce měl nad hlavou a na kotnících měl veliké závaží. Chtěl se ohnout, aby je prozkoumal, ale zjistil, že se nemůže hýbat. Pak uviděl, že visí z okovů. Řetězy byly na druhém konci připevněny k železnému kruhu na stropě. Potvrdil si své zjištění, když se ohlédl na druhý konec místnosti a uviděl Gotreka ve stejné poloze.

Trolobjice visel na řetězech jako hovězí půlka u řezníka nohy neměl svázané. Jeho postava byla příliš malá, aby dosáhly až na zem. Felix si všiml, že ve zdi byly zapuštěny kroužky na kotníky, ale trpaslíkovy krátké nohy nedosáhly až k nim.

Felix se porozhlédl okolo sebe. Byli ve velkém sále, dlážděném těžkými kameny. Ve zdích bylo zabudováno množství kruhů a řetězů. Na nejbzdálenějších řetězech visel podivně pokroucený kostlivec. Na zdi nalevo byla velká police s destilační aparaturou, kahany na dřevěné uhlí a jiné alchymistické potřeby. Ve středu komnaty byl na zemi křídou vyznačen pentagram s bizarními hieroglyfy. Na každém zkrřížení čar v pentagramu ležela lebka bestie s ohořelou svíčkou z černého vosku.

Zcela napravo se z podlahy zvedalo schodiště vinoucí se k solidním dveřím. Ve dveřích byla zavřená špehýrka, skrze níž prosvítalo do místnosti několik paprsků světla. Felix si povšiml svého meče a Gotrekovy sekery ležící poblíž úpatí schodů. Pociťoval mírný záchvěv naděje. Ať už jim zbraně sebral kdokoli, nebyl příliš důsledný. Felix cítil dýku, schovanou na svém předloktí. Samozřejmě ji se spoutanými rukama nemohl nijak použít, ale bylo příjemné vědět, že tam je.

Vzduch byl hustý a páchnoucí. Felixovi se zdálo, že slyší zdáli přicházet výkřiky, zpěv a nestvůrný řev. Bylo to jako naslouchat kombinaci útulku pro šílence a zvěřince. Nic z toho Felixe příliš neuklidnilo.

"Proč nás ten hostinský ománil?" zeptal se Felix.

"Za tím bude ten čaroděj. Určitě."

"Nebo se ho bál." Kdyby mohl, Felix by pokrčil rameny. "Ale stejně by mě zajímalo, proč jsme ještě naživu."

V odpověď se mu ozval vysoký chichotavý smích. Těžké dveře zavrzaly a do světla vstoupily dvě postavy. Místnost rozzářilo zablesknutí zápalky, pak se rozhořela lucerna a Felix spatřil původce opovržlivého smíchu.

"Dobrá otázka, Jaegere, jedna z těch, na něž rád odpovím." Na tom hlase je něco velice povědomého, pomyslel si Felix. Byl vysoko posazený, nosový a silně nepříjemný. Určitě už jej někde slyšel.

Felix zamžoural na opačný konec místnosti a rozpoznal rysy majitele hlasu. Byl stejně nepříjemný jako jeho hlas.

Vysoký, vychrtlý muž, oblečený ve vybledlé a roztrhané šedé roucho, záplatované na loktech a rukávech. Okolo vyhublého krku mu visel železný řetěz nesoucí obrovský amulet. Jeho dlouhé prsty byly posety prsteny s vyrytými runami a byly zakončeny dlouhými černými nehty. Bledý a zpocený obličej měl orámovaný vyhrnutým límcem. Na hlavě měl čepici vyšívanou stříbrem.

Za mužem stál netvor. Byl ohromný - o polovinu vyšší než člověk a možná čtyřikrát tak těžký. Kdysi to snad býval člověk, teď připomínal spíše lidožravého obra. Vlasy mu visely ve velkých chumáčích a z jeho pokožky vyrážely vředy. Jeho rysy byly změněné - ohavné. Zuby měl jako mlýnské kameny. Jeho ruce byly ještě svalnatější než Gotrekovy, tlustější než Felixova stehna. Dlaně měl jako talíře, jeho mozolnaté prsty, velké jako klobásy, vypadaly, že mohou drtit kámen. Oči upíral na Felixe s šílenou nenávistí. Felix zjistil, že nedokáže pohledu nestvůry vzdorovat a přenesl svou pozornost zpět na člověka.

Muž byl vyzábělý a vrásčitý. Oči měl světle modré a leskly se mu šílenstvím. Jen částečně mu je zakrýval cvikr s železnými obroučkami. Jeho nos byl dlouhý a úzký, s obrovskou bradavicí na špičce. Visela mu od něj kapka hlenu. Znovu se zachechtal, potáhl, aby se zabavil kapky u nosu a očistil si jej o rukáv. Pak, když obnovil svou důstojnost, zvedl hlavu a odhodlaně vykročil na schody. Efekt jeho působivého příchodu byl poněkud zmařen, když škobrtl o lem svého hávu a málem spadl.

To byla poslední nápořka, jakou Felix potřeboval. Vše se mu náhle vyjasnilo. "Albericht?" Ozval se. "Albericht Kruger?"

"Neříkej mi tak!" Hlas muže v hávu se podobal výkřiku.

"Oslovuj mne pane!"

"Ty znáš toho šaška, človičku?" zajímal se Gotrek.

Felix přikývl. Albericht Kruger byl s Felixem na několika hodinách filozofie na Altdorfské univerzitě předtím, než byl vyloučen pro účast v souboji. Býval tichým mladíkem, pilným, vždy byl k nalezení v knihovnách. Felix s ním za ty dva roky, co spolu studovali, stěží vyměnil deset slov. Pamatoval si také, že Kruger zmizel. Byl kolem toho trochu skandál - mělo to co dělat s knihami zmizelými z knihovny. Felix si vzpomněl, že se o to zajímalo několik lovců čarodějnic ze Sigmarova chrámu.

"Studovali jsme spolu v Altdorfu."

"Dost!" zavřel Kruger svým vysokým, protivným hlasem. "Jste moji vězňové a po zbytek svých bídných životů budete dělat, co vám řeknu."

"Po zbytek svých bídných životů budeme dělat, co ty řekneš?" vytřeštil na Krugera oči Felix. "Četl jsi příliš mnoho melodramat Detlefa Siercka, Alberichte. Ve skutečném životě takhle nikdo nemluví."

"Buď zticha, Jaegere! To stačilo. Ty jsi byl vždycky moc velký chytrák. Ale teď uvidíme, kdo z nás dvou je chytřejší."

"No dobře, Alberichte, vtip je vtip. A teď nás pusť. Rychle, než přijde tvůj pán."

"Můj pán?" Kruger se zatvářil překvapeně.

"Čaroděj, kterému patří tahle věž."

"Ty hlupáku! Ten čaroděj jsem já."

Felix nevěřičně vytřeštil oči. "Ty?"

"Ano já. Zkoumal jsem tajemství Temných bohů a našel jsem zdroj veškeré magie. Přišel jsem na kloub záhadám života a smrti. Ovládám mocné síly Chaosu a brzy ovládnou země Říše."

"Ani se mi tomu nechce věřit," přiznal popravdě Felix. Kruger, kterého znal, byl obyčejný nýmand opomíjený všemi ostatními studenty. Koho by bylo napadlo, že se v jeho hlavě ukrývá taková megalomanie.

"Mysli si, co chceš, pane chytrolíne Jaegere s tím svým ladi-da dokonalým přízvukem a se svým postojem ‚můj tatíček je bohatý obchodník a s vámi já se bavit nebudu‘. Ovládl jsem tajemství samotného života. Vím o alchymistických tajích chaotitu a rozumím těm nejskrytějším mystériím umění přeměny."

Koutkem oka zahlédl Felix Gotreka, kterému se svaly pod kůží napínaly, jak zápasil s pouty. Obličej měl brunátný a vousy zježené. Jeho tělo bylo křečovitě prohnuté, nohama se dotýkal stěny. Felix netušil, oč se trpaslík pokouší. Bylo zjevné, že řetězy, jimiž byli spoutáni, jsou nad síly člověka či trpaslíka.

"Ty jsi použil chaotit?" To vysvětluje mnohé, pomyslel si Felix. O chaotitu toho nevěděl mnoho, ale i to málo bylo silně znepokojivé. Byla to zhmotněná podstata Chaosu, konečná a základní příčina všech mutací. Už pouhá špetka téhle substance proměnila normálního člověka v šílence. Soudě podle tónu jeho hlasu, Kruger ho snědl celý sud. "Ty jsi blázen!"

"To mi v Altdorfu na univerzitě říkali taky!" Od Krugerových úst odkápla slina. Felix v jeho očích zahlédl děsivou zelenou záři, jako by se za jeho zornicemi skrývaly bludičky z močálů. Z dásní mu vyrůstaly zuby podobné tesákům upírů.

"Ale já jsem jim ukázal! Našel jsem jejich zakázané knihy, pohřbené v hrobce. Říkali, že nejsou určeny očím smrtelníků, já jsem je však četl a nic se mi nestalo!"

"No to vidím," ironicky zabručel Felix.

"Ty si myslíš, kdovíjak nejsi chytrý, co, Jaegere? Jsi jako ostatní, co se mi směli, když jsem říkal, že se stanu největším čarodějem od časů Teclise. Dokážu ti, že se mylíš. Uvidíme, k čemu ti bude ta tvoje chytrkost, až tě proměním, stejně jako jsem proměnil tady Olega!"

S otcovskou pýchou poklepal monstrem po rameni. To se zašklebilo radostí jako pes, jehož pán podrbl na břichu. Felixe ten pohled hluboce rozzušil. Gotrek už skoro stál kolmo ke zdi. Ruce měl natažené, ale řetězy ho držely pevně, takže jeho tělo bylo rovnoběžné s podlahou. Ve tváři už modral. Jeho rysy byly zkřivené výrazem zuřivé zběsilosti. Felix cítil, že se něco musí stát. Buď ten řetěz povolí nebo trolobijce roztrhne jeho vlastní krev. To by mohlo být jeho štěstí, přemýšlel Felix. Netušil, jak by mohl Gotrek svou sekerou přemoci toho netvora. Trpaslík byl silný, ale vedle té bytosti vypadal jako nedochůdce.

Kruger pozvedl ruku a mávl svou holí. Felix si všiml, že hůl má na vrcholu v olovu zasazenou zelenavou kouli chaotitu. Nemohlo mu uniknout, že ruka, která hůl třímala, byla šupinatá a její nehty připomínaly drápy divokého zvířete.

"Trvalo mi léta, než jsem kouzlo přeměny dovedl k dokonalosti. Léta," zasyčel Kruger. "Nemáš potuchy, kolik jsem provedl pokusů. Stovky! Pracoval jsem jako posedlý, ale nakonec jsem to tajemství objevil. Už brzy je budeš znát taky." Čaroděj se zachechtal. "Běda, k ničemu ti to nebude, protože už nebudeš mít dost rozumu na to, abys mluvil. Ale budeš vhodným společníkem tady pro Olega!"

Zářící vrchol mužovy hole se přiblížil k Felixovu obličejí. V jeho hlubinách Felix uviděl světla. Jeho povrch blikal a přeléval se - jako olej na vodě. Cítil, jak z něj vyzařuje děsivá síla. Zářila z chaotitu do okolí jako teplo od kusu žhavého uhlí.

"Nepředpokládám, že by moje škemrání o milost mělo nějaký účinek," prohodil Felix žoviálně. Byl patřičně hrdý na to, že dokázal svůj hlas udržet klidný.

Kruger zavrtěl hlavou. "Na to je už pozdě. Brzy budeš ještě bezdušejší pitomec, než jsi teď."

"V tom případě se ti musím s něčím přiznat."

Při posledním nadlidském pokusu se Gotrekovy svaly ostře vyřýsovaly pod kůží - vrhl se kupředu jako plavec, který skáče šipku z útesu.

"S čím, Jaegere?" naklonil se Kruger k Felixovým ústům. "Stejně jsem tě nikdy neměl rád, ty cvoku!"

Kruger vypadal, že se chystá udeřit Felixe svou holí. Pak se ale jen usmál a odhalil přitom své hrozné zuby.

"Brzy poznáš pravý obsah slova šilenství, Jaegere. Pokaždé, když se podíváš do zrcadla."

Kruger začal odfíkávat v podivném jazyce slova znějící jako odkapávaní husté tekutiny. Nebyl to jazyk elfů, bylo to něco ještě staršího a znělo to zlověstněji. Felix jej neslyšel poprvé - už se s ním setkal, když s Gotrekem vpadli do obřadů pořádaných uctívající Chaosu. Zdálo se, že Temné síly se budou smát naposledy a tudíž nejlépe. Už brzy měli proti své vůli sami vstoupit do jejich řad.

S každým slovem Krugerovy písně zaplátl chaotit jasněji. Jeho zelené světlo zalilo původně temnou místnost děsivou září. Z chaotitu se vynořovaly pramínky ektoplazmy, které zpočátku připomínaly zářící mlhu, pak začaly formovat zřetelnější tvar. Postupně se rýsovalo něco hnusného, ohavného a zkaženého. Kruger mával holí, za níž ektoplazma zanechávala zářící stopu jako ohon komety. Mával jí v širokých obloucích a s každým mávnutím hůl nabírala sílu. Jeho hlas postupně přešel v jakousi šílence. Pot orosil čarodějovo čelo a odkapával mu na brýle. Netvor Oleg hučel v unisonu se svým pánem. Jeho hluboké burácení vytvářelo hrůzostrašný kontrast. Felix cítil, jak mu vstávají vlasy, když nakonec hlasy umlkly a místnost naplnilo strašidelné ticho.

Na malou chvíli se nic nedělo. Felix byl tak oslněn světlem hole Chaosu, že stěží viděl. Slyšel tlukot vlastního srdce a slyšel také Krugerův horečnatý dech, jak po dokončení zařikání lapal po vzduchu. Ozvalo se zvláštní kovové zaskřípání

znějící jako posun kovu po kameni. Felix otevřel oči, aby uviděl, jak se jeden z Gotrekových okovů uvolňuje ze zdi. Trpaslík se s kletbou svezl dolů, ale zadržel ho řetěz na druhé ruce a zůstal viset nad dlážděním.

Kruger se ohlédl za zvukem. Netvor otevřel tlamu a vydal příšerný řev.

Felix zasténal. Doufal, že trolobijce stihne doběhnout ke své sekerě. Se svou zbraní v ruce by se Felix postavil proti jakékoli nestvůře. Ale Gotrek stále visel za jeden z řetězů. Mohl se pouze houpat na místě, zatímco z něj ta věc bude odtrhávat úd po údu.

Kruger si to uvědomil ve stejném okamžiku jako Felix. "Vem si ho!" křikl na netvora.

Oleg skočil po Gotrekovi a ten ho na uvítanou šlehl řetězem. Těžké kovové články zasáhly Olegovy oči. V okamžiku, kdy se kov setkal s jeho tělem, Oleg bolestí zavyl, couvl a narazil do Krugera. Ozvalo se prasknutí, jak Gotrek využil své setrvačnosti, aby vyrval i druhý řetěz. Kruger zbledl. Rychle vyskočil na nohy a vrhl se ke schodišti. Poslední co z něj Felix zahlédl, byla mizející záda.

"A teď spolu zúčtujeme!" oznámil Gotrek, jeho tvrdý hlas přitom zněl velice rozezleně.

Monstrum vyrazilo kupředu a natáhlo po Gotrekovi jednu pracku velikosti šunky. Gotrek se rozehnal svým řetězem, který se vzápětí drtivě setkal s Olegovou prackou. Oleg znova ustoupil. Gotrekovo zdravé oko zašilhalo po stěnách, jako by měřil vzdálenost mezi sebou a svou sekerou. Felix mu téměř mohl číst myšlenky. Vzdálenost byla příliš velká. Kdyby se otočil a utíkal ke své zbraní, netvorovy delší nohy by ho snadno dohnaly.

Možná by k ní mohl ustoupit. Jako obvykle však Felix podcenil trpaslíkův hlad po boji. Trpaslík se místo couvání rychle rozběhl kupředu, mávaje svým řetězem v oblouku, který oko nestačilo sledovat. První řetěz zasáhl Olegův hrudník, druhý se vzápětí setkal s netvorovým obličejem.

Tentokrát byl Oleg na bolest připraven. Místo ústupu se vrhl kupředu a sevřel trolobijce do svého smrtícího objetí. Felix sebou škubl, když uviděl, jak se obrovy mohutné svaly stahují. Měly objem pivního sudu. Felix se obával, že trpaslíkova žebra v objetí popraskají jako suché větévky.

Gotrek ale udeřil hlavou - čelem zasáhl Olegův nos. Ozvalo se nepříjemné křupnutí lámaných kostí. Gotreka zasáhla sprška rudé krve. Oleg zaskučel bolestí a odhodil trpaslíka přes celou místnost. Gotrek narazil do zdi a se zachřestěním řetězů se sesul k zemi. Za několik málo okamžiků se nejistě postavil na nohy.

"Vezmi si sekeru!" zaječel na něj Felix.

Omámený trpaslík ale nebyl ve stavu poslouchat Felixovy rady. Zjevně šlel po krvi. Vyrázil k Olegovi. Obr stál na místě, skučel a držel si nos. Když zaslechl trpaslíkovy blížící se kroky, vzhlédl, zakřičel a v jeho řevu zazněl hněv i bolest. Přiskočil, podřepil a rozpráhl ruce v pokusu ještě jednou trpaslíka chytit do svého objetí. Gotrek stál na svých nejistých nohou a očekával útok monstra, nezastavitelného jako rozjetý vůz. Felix chtěl zavřít oči - mutant byl dost veliký na to, aby trpaslíka zašlápl svou sloní nohou. Hrůza ho však přinutila vše sledovat.

Oleg se natáhl po Gotrekovi a jeho olbřímí pracky se začaly stahovat kolem něj, ten se ale v poslední chvíli skrčil a proběhl obrovi mezi nohama - pak se otočil a udeřil řetězem. Řetěz se omotal netvorovi kolem kotníku. Gotrek trhl a Oleg klopýtl, svalil se na zem a řetěz se jako had uvolnil.

V příštím okamžiku Gotrek zatáhl smyčku z řetězu kolem obrova hrdla. Oleg se zvedl, s Gotrekem na zádech.

Trolobijcova váha smyčku ještě stáhla. Gotrek se vyšplhal po řetěze až za obrův krk a dál smyčku utahoval. Když se oka řetězu zakousla do masa obrova krku, vytratila se mu z obličeje veškerá barva. Felix si uvědomil, že se Gotrek pokouší stvůru uskrtit.

Stejná myšlenka si postupně našla cestu i do obrova mdlého mozku. Zvedl své ruce, aby uvolnil železa, která ho zabíjela. Chtěl si řetěz odtáhnout od krku, jeho prsty ale byly příliš velké a řetěz utažený příliš těsně. Zasať proto rukama za hlavou ve snaze uchopit Gotreka. Gotrek schoval hlavu a těsně se k obrovi přitulil. Začal řetězem pohybovat, jako by jím chtěl obrův krk přerážnout jako pilou. Felix spatřil krůpěje krve v místech, kde se řetěz zakousl.

Pak Oleg konečně uchopil Gotreka za hřeben jeho vlasů. Trhl a vlasy malou chvíli držely, pak po nich ale Olegova ruka sklouzla díky pomádě z medvědího loje, který Gotrekovu účesu držel tvar. Felix spatřil, jak se v obrovských očích objevuje výraz zoufalství a strachu. Viděl, že mutant slábne. V tu chvíli Oleg zpanikařil a vrhl se proti zdi, přičemž Gotreka vši svou váhou přimáčkl ke kamenům. Ale nic nemohlo povolit sevření trolobijce. Felix pochyboval, že by to dokázala sama smrt. Viděl, že trpaslíkovy oči dostaly strnulý skelný pohled a jeho ústa byla pootevřená v děsivém šklebu.

Olega začala pomalu opouštět síla. Klesl na všechny čtyři. Z hrdla se mu vydralo příšerné zachroptění, pak se svalil na zem a zůstal ležet bez hnutí. Gotrek naposledy zatáhl, aby se ujistil o smrti své oběti, potom vstal, lapaje po dechu.

"Příliš snadné," zamumlal. "Skoro to nestálo za to."

"Dostaň mne odtud," požádal ho Felix.

Gotrek si přinesl sekeru a čtyřmi údery Felixe osvobodil. Ten se hned rozběhl pro svůj meč. Ve stejném okamžiku se shora ozvalo skřípění rumpálu, obrovské kovové brány a potom řev krvežíznivé hordy. Gotrek s Felixem měli sotva čas na to, aby se připravili, když se dveře otevřely a dovnitř vtrhla vlna zuřivých mutantů. Felixovi se zdálo, že některé mutanty zná z dřívějšího boje. Tohle tedy bylo místo, odkud přicházeli.

Jeden se na ně hned vrhl, jeho ještěří oči svítily hladem po krvi. Felix ho mečem zablokoval, vrazil mu jej do prsou a pak nechal ruku se zbraní klesnout pod váhou těla, aby meč zase uvolnil. Vlna mutantů se přiblížila, neúprosně hnána vlastním chtíčem po krvi a tlakem těl za sebou. Felixe obklopil vír násilí, potom spolu s Gotrekem bojovali zády k sobě proti zploucencům Chaosu. Gotrek měl pěnu u úst a opisoval svou zakrvavenou sekerou oblouky a osmičky. Nic mu nemohlo vzdorovat. S řetězy stále visícími na zápěstích si probíjel rudou cestu davem kvílících mutantů. Felix se brouzдал v jeho stopách a paběrkoval jednotlivými údery po Gotrekovi - dobíjel těch nemnoho mutantů, kterým se podařilo přežít setkání s trpaslíkem a jeho sekerou.

Na plošině nad schody si Felix všiml Krugera. Čaroděj držel v ruce svou hůl. Zelená záře osvětlovala jeho obličej i

celou místnost příšerným přísvitem. Kruger odříkal jakési zaklínadlo a najednou vyšlehl zelenomodrý blesk, který jen těsně minul Felixe.

Mutant stojící před Felixem však takové štěstí neměl. Blesk mu sežehl chlupy a oči mu téměř vypadly z důlků. Na malou chvíli po něm ještě tančily záblesky čisté magické energie. Pak se svalil k zemi jako pokroucená zčernalá mrtvola. Felix, který se nechtěl stát terčem dalšího výboje, uskočil stranou. Gotrek dál postupoval dopředu a na své cestě k úpatí schodů půlil jednoho mutanta za druhým. Znovu vyšlehl blesk, tentokrát mířenýma Gotreka. Ten už neměl takové štěstí jako Felix a zelený výboj ho zasáhl přímo do hlavy. Felix byl přesvědčen, že trpaslíka konečně potkala vytoužená smrt. Gotrekovy vlasy se postavily ještě rovněji než obvykle. Runy na jeho sekeře karminově zasvítily. Vykřikl něco, co mohla být poslední kletba k jeho bohům - a pak se stalo něco podivného. Zelená záře prošla jeho tělem a řetězem, kterým měl obemknuto zápěstí. U země se výboj rozprskl do spršky neškodných jisker.

Felix měl co dělat, aby se nahlas nerozesmál. O tomhle už slyšel v hodinách přírodní filozofie. Říkalo se tomu uzemnění. Stejná věc, která umožňuje kovové holi svést výboj blesku, teď zachránila Gotreka. Dopřál si okamžik, aby to zvážil, pak tasil dýku ze skryté pochvy a mrštil ji po Krugerovi.

Byl to dobrý hod. Dýka letěla rovně a zabodla se přímo do čarodějovy hrudi. Chvilí se tam chvěla, než Kruger zmlkl a vytřeštil na ni oči. Pak upustil svou hůl a chytil se za prsa. Ze zranění vytékala zelená krev a třísnila čarodějovy prsty. S nenávistí shlédl dolů na Felixe - potom se otočil a zase utekl.

Felix se chtěl soustředit opět na boj, ale ten mezitím skončil.

Malí mutanti ani tentokrát nebyli soupeři pro Gotrekovu sekeru. Trolobijce stál vítězoslavně uprostřed místnosti a po svalnatém těle mu stékala krev. Z jeho sekery se pomalu vytrácel lehký jas. Ve vlasech mu syčel a škvířil se medvědí tuk.

Felix proběhl kolem něj na schody a pak na chodbu. Po podlaze se táhla cestička zelené krve. Vedla je podél řady prázdných otevřených klecí. Felix si pomyslel, že tohle je místo, odkud se brali všichni mutanti. Byli výsledkem Krugerových zvrácených pokusů.

"Pojďme osvobodit děti a zmizíme," navrhl Felix. "Chci si z lebky toho čaroděje udělat hrnek na pití!" odsekl Gotrek.

Felix sebou trhl. "Myslíš to vážně?"

"To se jenom tak říká, človíčku."

Ale když se Felix podíval na Gotrekův obličej, nebyl si tím tak jistý.

Postupovali chodbami stále blíž ke svému cíli. Myšlenka na záchranu dětí byla Felixovi příjemná. Bude to přinejmenším dobrý skutek. Alespoň jednou se zachovají jako skuteční hrdinové. Felix už před sebou viděl slzící oči vesničanů, šťastných ze shledání se svými potomky.

Řinčení řetězů na Gotrekových zápěstích začínalo Felixovi lézt na nervy. Zahnuli za roh a ocitli se u dveří. Jediný úder Gotrekovy sekery z nich nadělal palivové dříví. Pak vstoupili do komnaty, jež zjevně sloužila Krugerovi jako studovna. Stříbřité světlo velkého měsíce se dovnitř vlévalo jediným obrovským oknem. Chaosu propadlý černokněžník napůl ležel na svém stole a jeho zelená krev stékala po stranách tlusté knihy vázané v kůži. Ruce se mu stále pohybovaly, jako by se pokoušel o zaklínadlo, které by ho zachránilo.

Felix ho zezadu chytil za vlasy a trhnutím ho zvedl. Pohlédl do očí, z nichž se vytrácela zelená záře. Felix zakoušel pocit vítězství. "Kde jsou rukojmí?"

"Jací rukojmí?"

"Děti vesničanů!" odsekl Felix.

"Myslíš moji pokusní králíci?"

Felixe zachvátil mrazivý děs. Uvědomil si, co se asi stalo. Jeho rty téměř odmítly vyslovit další otázku. "Ty jsi experimentoval na dětech?"

Kruger se na Felixe usmál. "Ano, proměňují se snadněji než dospělí a brzy vyrostou do plné velikosti. Měly být mou armádou - ale vy jste je všechny pobili."

"My jsme... je pobili." Felix stál omráčen na místě. Jeho představa, že bude oslavován rozradostněnými vesničany, byla ta tam. Podíval se dolů na krev, která špinila jeho ruce a oděv.

Náhle ho posedla slepá zuřivost, divoká jako plameny pekel. Šílenec přeměnil děti vesničanů v mutanty a on, Felix Jaeger, se zúčastnil jejich zabíjení. Vlastně byl svým způsobem vinen stejně jako Kruger. Chvilí o tom přemýšlel a pak dotáhl Krugera k oknu. Shlíželo na spící vesničku ležící několik stovek stop pod ním - pod kolmým útesem.

Poskytl Krugerovi chvíli, aby si uvědomil, co se stane, a pak ho pořádně postrčil. Sklo se roztříštilo a černokněžník se zřítil do mrazivého nočního vzduchu. Jeho jek rozerval noční ticho a trvalo dlouho, než docela umlkl.

Trolobijce se zadíval na Felixe. V jeho zdravém oku zazářilo zlomyslné světylko. "To bylo dobré, človíčku. Teď si musíme promluvit s hostinským. Měl bych s ním srovnat účet."

"Nejdříve zapalme tenhle hrad," opáčil Felix pevným hlasem. Nemohl se dočkat, až se to prokleté místo zahalí do plamenů gigantické pohřební hranice.

ULRIKOVY DĚTI

Přes všechnu naši snahu, nicméně nikoliv nečekaně, se nám nepodařilo dorazit do města Nulnu před začátkem zimy. Nadto, nemajíce kompasu či jiných prostředků navigace, jsme se v hlubokém lese ztratili. Mou mysl napadá jen málo situací děsivějších či riskantnějších než je situace pocestného, jenž se ztratil v lese během zimy. Bohužel jsme se

nějakou hříčkou temného osudu, jenž se nám lepil na paty, měli již brzy v jedné z takových situací ocitnout..."

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek II., Herr Felix Jaeger (nakladatelství Altdorf Press, 2505)

Vytí vlků se neslo lesem jako lkaní zatracených trýzněných duší. Felix se těsněji zabalil do svého obnošeného pláště z červené sudenlandské vlny a dál se ploužil sněhem.

Za uplynulé dva dny se jim již dvakrát podařilo zahlédnout své pronásledovatele, zachytili je koutkem oka ve stínech pod nekonečným porostem borovic. Byly to dlouhé, nahrbené stíny, s jazyky vyplazenými, s očima planoucím strašným hladem. Již dvakrát se vlci přiblížili na vzdálenost k útoku a dvakrát se zase stáhli, jako by je přivolał nějaký vzdálený vůdce, příšera tak hroživá, že ji bylo třeba poslechnout.

Když si vzpomněl na to dlouhé, žalostné vytí, oťrásl se. V tom hlase byla hrůza a inteligence, která Felixovi připomínala příběhy o temných lesích, kterými ho strašila jeho chůva, když byl ještě dítě. Pokusil se takové ponuré myšlenky zahnat.

Presvědčoval se, že zaslechl jen volání vůdce smečky, zvířete většího a hroživějšího než ostatní. U Sigmara, vytí vlků přece bylo samo o sobě dosti chmurným zvukem - nebylo třeba, aby svou mysl nechal plnit okolní les kdovíjakými nestvůrami.

Pod nohama mu křupal sníh. Mrazivá vlhkost prosakovala škvírami jeho popraskaných kožených bot k tlustým vlněným ponožkám, které měl pod nimi. To bylo další špatné znamení. Slýchal příběhy o lesních dělnících, kterým v botách zmrzly prsty na kámen a museli si je uříznout nožem, aby se jim do nich nedala sněť.

Vlastně nebylo nijak překvapivé, že bloudí uprostřed Reikwaldu v nastupující zimě. Felix proklel nikoliv poprvé den, kdy potkal trpaslíka, Gotreka Gurnissona, a kdy odpřisáhl, že ho bude následovat a jeho osud sepíše v epické básni. Zrovna sledovali stopy nějaké velké obludy, o které Gotrek přísahal, že je to trol, když začal padat sníh. V zasněženém lese rychle ztratili stopu i sebe.

Felix bojoval s panikou, které málem propadl. Bylo klidně možné, že budou chodit v kruhu tak dlouho, dokud nezemřou vyčerpáním nebo hladem. Takhle už dopadli mnozí poutníci ztracení v lese.

Nebo pokud nás nedostanou vlci, připomněl si.

Trpaslík vypadal stejně zkroušeně jako Felix. Vlekl se sněhem a svou sekeru používal jako hůl, kterou zkoumal hloubku sněhu před sebou. Obrovský hřeben vlasů, obvykle čnicí nad jeho jinak holou potetovanou lebkou, nyní zplihle visel jako chochol nějakého ucouraného ptáka. Mrzuté šílenství zračící se v jeho zdravém oku, se zdálo být tlumeno pochmurným okolím. Z nosu mu visela velké kapka.

"Stromy," bručel trpaslík. "Jediná věc, kterou nesnáším víc než stromy, jsou elfové."

Další zavytí vytrhlo Felixe z jeho úvah. Bylo stejné jako předchozí, plné nepřátelské inteligence a hladu. Naplnilo Felixe slepým pradávným strachem. Instinktivně si odsunul plášť z ramene, aby si uvolnil ruku, a sevřel jílec svého meče.

"To není třeba, človíčku." V trpaslíkově drsném hlase bylo zřetelně slyšet škodolibé pobavení. "Ať je to cokoli, volá to naše malé chlupaté přátele pryč od nás. Vypadá to, že si našli jinou kořist."

"Ulrikovy děti ..." zašeptal Felix, vzpomínaje na povídky staré chůvy.

"Co s tím má co dělat ten vlčí bůh Middenheimu, človíčku?"

"Říká se, že když byl svět ještě mladý, Ulric chodil mezi lidmi a plodil s jejich ženami děti. Že jeho potomci mohou měnit podobu z lidské na vlčí a naopak. Před dlouhou dobou se stáhli na divoká místa. Říká se taky, že když přišel Chaos, znečistil jejich krev a teď hodují na lidském mase."

"Jestli se některý z nich přiblíží na dosah mé sekery, myslím, že trochu té znečištěné krve proliju."

Náhle Gotrek zvedl ruku v gestu, kterým žádalo ticho. Po chvíli kývl hlavou a odplivl si.

Felix se vystrašeně rozhlížel a naslouchal, ale nezachytil žádnou stopu po pronásledovateli. Vlci zmizeli. Chvíli slyšel jen své vlastní tlukoucí srdce a svůj sípavý dech - pak zaslechl to, co přimělo trolobijce zastavit - zvuky boje, válečný pokřik a vzdálené vytí vlků, unášené větrem.

"To zní jako bitka," poznamenal.

"Pojďme pobít nějaké vlky," navrhl Gotrek. "Ať už útočí na kohokoli, třeba ten někdo zná cestu z tohoto pekelného místa zamořeného stromy."

Zadýchaný dlouhým během ve sněhových závějích, obličej poškrábaný od větviček a trnů, vyřít se Felix na mýtinu. Tucet kuší se otočilo, aby zamířilo na něj. Vzduch byl cítit pachem ozonu a všude se válela těla lidí i vlků.

Felix pomalu zvedl ruce nad hlavu. Před obličejem se mu vznášel obláček páry z jeho dechu. Přes všechn chlad mu po tváři tekla pot. Měl si vzpomenout, že běhat v zimě lesem v teplém oblečení není dobrý nápad. Jestli přežije, bude si to pamatovat. Těžce ozbrojení cizinci rozhodně nevypadali nijak přátelsky.

Bylo jich nejméně dvacet. Někteří z nich byli zachumláni do kožešin šlechticů. Svírali meče a udělovali rozkazy ostatním - drsným, všeho schopným ozbrojencům. Přes jejich zjevnou odhodlanost bylo ve vzduchu cítit napětí a v očích mužů se zrcadlil strach. Felix věděl, že ho téměř nic nedělí od smrti v podobě šipky z kuše.

"Nestřílejte," zavolal. "Jsem tu, abych vám pomohl." Napadlo ho, kde asi může být Gotrek. Běžel pořádný kus cesty.

Vzrušení ho ovládlo natolik, že nechal své delší nohy, aby ho nesly daleko před trpaslíka. To se mu nejspíš mohlo stát osudným, ačkoli si nebyl jist, zda by Gotrek něco zmohl proti tomuhle arzenálu blyštících se střelných zbraní.

"No jistě, jak jinak," odpověděl mu ironický hlas. "Vyšel sis na procházku do lesa, co? Zaslechl jsi zvuky rvačky a přišel ses podívat, co se děje, že?"

Mluvčí byl vysoký šlechtic. Felix se nikdy příliš nezajímal o říšskou šlechtu, ale tento muž vypadal jako její typický člen podobaný od neštovic. Jeho úzkou tvář rámoval pečlivě zastřižený černý vous. Z bledého obličeje se na něj upíraly

tmavé oči. Orlí nos mu dodával vzhled dravce.

"Ztratili jsme se v lese. Zaslechli jsme vlky a zvuk bitvy.

Přišli jsme se podívat, jestli můžeme nějak pomoci."

"Vy?" zeptal se šlechtic ironicky. Palcem ukázal na vysokou krásnou ženu, která stála nedaleko, spoutaná v řetězech.

"Mluvíš o téhle čarodějnici?"

"Nemám tušení, o čem mluvíte, pane," opáčil Felix. "Tu ženu jsem nikdy dříve neviděl."

Rozhlédl se. Po trpaslíkovi nikde ani vidu, ani slechu. Možná je to dobře, pomyslel si Felix. Trolobijce není zrovna taktí. Zrovna v tuhle chvíli by bezpochyby vyslovil něco, co by jim oběma přivodilo smrt zastřelením.

"Cestuji se společníkem..." Vtom si Felix uvědomil, že zmiňovat se právě teď o Gotrekovi asi nebude nejlepší nápad. Trolobijce je nepřehlédnutelná postava a psanec. Bylo možné, že tihle muži by si mohli dělat nárok na odměnu, která byla na jeho hlavu vypsána, kdyby se o něm dozvěděli. "Vypadá to, že se ztratil," uhrál to Felix do ztracena.

"Polož meč," rozkázal šlechtic a Felix mu vyhověl. "Svene!

Heinrichu! Svažte mu ruce!"

Dva ozbrojenci se k němu rozběhli, aby splnili příkaz, a kopnutím srazili Felixe k zemi. Padl obličejem do sněhu a cítil, jak mrazivé vlhko prosakuje jeho šaty.

Otevřel oči a zjistil, že leží právě před tělem jednoho vlka. Zatímco zíral do smrti zastřených očí zvířete, zbrojnoši rychle a zručně svázali jeho ruce za zády. Felix na svém zápěstí ucítil i chladný kov a podivil se, neboť nečekal, že k jeho svázání použijí něco jiného než pouhý provaz.

Pak mu někdo z hlavy strhl kapuci a za vlasy mu zvedl hlavu. Ovanul ho páchnoucí dech. Šílené oči chladně zíraly do jeho. Felix spatřil obličej rámovaný šedivým vousem. Muž provedl pokroucenou rukou složité gesto před jeho tváří. Ve vzduchu zanechávala jeho ruka jiskřivou stopu. Zcela zjevně to byl čaroděj.

"Zdá se, že poskvrněný špinou Temnoty není," konstatoval čaroděj překvapivě měkkým a kultivovaným hlasem.

"Možná mluví pravdu. Dozvíme se více, až ho dovezeme domů."

Felix znova spadl do sněhu. Zaslechl hlas šlechtice: "I kdyby to byla pravda, moc se s ním nepárej, Voormane. Jestli je to špeh, chci, aby zemřel."

"Pravdu zjistím, jen co budu mít svoje nástroje. Jestli je to špeh, nepřítel Řádu, dozvíme se to."

Šlechtic pokrčil rameny a odvrátil se. Evidentně celou věc uzavřel jako záležitost někoho jiného. Na Felixova žebra dopadla noha a vyrazila z něj všechn vzduch.

"Vstaň a vylez si na saně," poručil mu statný seržant. "Jestli spadneš, zabiju tě."

Felix se namáhavě postavil na nohy. Prohlédl si seržanta, snažil se vrýt si do paměti každou čáru v jeho obličej. Jestli vyvázne, pomstí se. Jeden ozbrojenec si jeho pohledu všiml a pozvedl pažbu své kuše, aby Felixe udeřil.

"Nic takového. Chci ho nepoškozeného." Felix se otřásl. Na čarodějově nezúčastněnosti bylo něco daleko děsivějšího než na vojákově tupé brutalitě. Vylezl dozadu na saně.

Pokud Felix věděl, skupina se skládala ze šlechtice, jeho přátel, ozbrojenců a mága. Aristokraté se vezli v saních tažených koňmi. Vojáci seděli na kozlíku nebo se vezli na skluznicích.

Vedle Felixe seděla uvězněná mladá žena. Její vlasy měly barvu čistého stříbra a její oči byly zlaté. Byla krásná určitým dravčím způsobem a zcela přirozeně zaujímala povýšený postoj, který nebyl ani v nejmenším narušen obojkem a řetězem, který od něj vedl k zadnímu zábradlí saní nebo podivnými, runami pokrytými pouty, jež jí svazovala ruce za zády.

"Felix Jaeger," zašeptal, aby se představil. Neřekla nic, stěží se chladně usmála a pak se zdálo, že se stáhla sama do sebe. Ničím dalším nedala najevo, že ví o jeho přítomnosti vedle ní.

"Zmlkni," okřikl Felixe čaroděj, který seděl naproti. V jeho klidném, tichém hlase bylo víc hrozby, než ve všech zuřivých pohledech vojáků dohromady.

Felix se rozhodl, že nemá smysl staříka dráždit. Rozhlédl se po lese v naději, že někde zahlédne Gotreka, ale trolobijce nebylo nikde vidět. Felix upadl do nevrlého mlčení. Pochyboval, že by je teď trpaslík dokázal dohonit, ale mohl by alespoň sledovat stopy saní - kdyby příliš nesněžilo.

A co pak? To Felix nevěděl. Jakkoliv v něm budilo trpaslíkovo nadání pro masakr a zabíjení respekt, pochyboval, že trolobijce dokáže přemoci tuhle malou armádu.

Občas se odvážil pohlédnout na ženu vedle sebe. Všiml si, že i ona vysílá směrem k lesu pohledy plné naděje. Nevěděl ale, zda tak činí proto, že doufá v záchranu svými přáteli, nebo zda jen měří vzdálenost, kterou bude potřebovat pro útěk.

V dálce zavyl vlk. Podivný nelidský úsměv pokřivil ženiny rty. Felix se otřásl a odvrátil zrak.

Felix byl téměř rád, když se před nimi v počínající bouři objevilo šlechtické sídlo. Jeho nízký masivní obrys byl částečně zakryt hustě padajícími sněhovými vločkami. Felix si povšiml, že dům byl postaven z kamene a klád ve stylu, kterému se říká hrázděný.

Cítil se neuvěřitelně vyčerpaný. Hlad, zima a dlouhá cesta sněhem ho dovedly téměř na pokraj sil. Tušil, že sídlo je jejich cílem a že právě tam se stane obětí čarodějových zvrácených plánů, ale nějak se mu nedařilo posbírat síly k tomu, aby se o to staral. Chtěl si pouze lehnout někam do tepla a spát.

Někdo zatroubil na roh a vrata se otevřela. Saně s doprovodem vjely na dvůr a vrata se za nimi zase zavřela.

Felix měl příležitost si dvůr prohlédnout. Všechny čtyři jeho strany byly obehnané zdmi opevněného zámčku. Opravil svůj první dojem. Nebyl to ani tak lovecký zámček jako spíše pevnost, zbudovaná tak, aby v případě potřeby přestála obléhání. Zaklel - jeho šance na útěk byly velice malé.

Kolem všichni slézali ze saní. Šlechtici volali po svařeném vínu. Někdo poručil vozkům, ať dohlédnou na ustájení koní. Všude pobíhali ve spěchu lidé. Dech lidí i zvířat se vznášel ve vzduchu jako dým.

Strážci zavedli Felixe do budovy. Uvnitř bylo chladno a vlhko. Byla tam cítit zem, borovice a dávný kouř. Masivní kamenné ohniště vyplňovalo střed vstupní haly. Bojovníci i šlechtici spěchali dovnitř, kde mávali rukama a objímali se jimi, aby se zahřáli. Přispěchali sloužící s čiššími horkého kořeněného vína. Felixovi se sbíhaly sliny, když k němu dolehla jeho vůně.

Jeden z mužů se sehnul k ohništi a pustil se do práce. Vykřesal z pazourku jiskry, ale navlhle dřevo odmítalo chytit. Čaroděj sledoval celý výjev s rostoucí netrpělivostí, pak pokrčil rameny, zagestikuloval a vyslovil slovo v zapomenutém jazyce. Z jeho prstu vyšlehl směrem k ohništi ohnivý jazyk. Dřevo zasyčelo a potom zapraskalo. Ve vzduchu zavoněl ozon. Modré plamínky olízly polena a pak celá hranička vzplála najednou. Místnosti se roztančily stíny.

Šlechtici s čarodějem prošli jedněmi z dveří do jiné místnosti a zanechali tak vojáky s vězni o samotě. V hale chvíli vládlo ticho a pak začali mluvit všichni najednou. Slova, která zadržovali celou cestu do pevnosti, teď vytryskla z jejich hrdel jako divoká řeka.

"U Sigmarova kladiva, to byla bitva! Už jsem myslel, že nás ti vlci dočista sežerou."

"Řeknu ti, že jsem nikdy neměl takový strach, jako když ty chlupaté bestie začaly skákat ze stromů. Jejich zuby vypadaly opravdu ostře."

"Jo, ale chci páli dost rychle, když dostali šipku z kuše do oka nebo dvanáct palců poctivé říšské ocele pod kůži!"

"Stejně to bylo divné. Ještě jsem neslyšel, že by vlci napadli tak velkou skupinu. A taky jsem nikdy neviděl vlky bojovat tak dlouho a tvrdě."

"Podle mě za to může ta čarodějnice."

Dívka chladně opětovala jejich pohledy, až se nenašel nikdo, kdo by nesklopil oči. Felix si povšiml, jak byly její oči zvláštní. V rostoucím šeru odrážely světlo ohně stejně jako je odrážejí oči zvířat.

"Jo, ještě že jsme měli s sebou toho čaroděje. Starý Voorman jim ukázal, jak se má čarovat."

"Na co ji asi hrabě potřebuje?"

V tu chvíli se na dívčině tváři objevil mrazivý úsměv. Zuby měla malé a velice, velice ostré. Když promluvila, její hlas byl hluboký, vzrušující a podivně melodický.

"Váš hrabě Hrothgar je blázen, když si myslí, že mě tu může držet, nebo mě zabít, aniž by má smrt byla pomstěna. A vy jste blázni, jestli si myslíte, že odtud odejdete živí."

Seržant se rozehnal a uhodil ji rukou v rukavici. Na místě, kam úder dopadl, se objevil červený otisk jeho dlaně. V dívčinych očích zapláhl hněv tak žhavý a peklý, že seržant ustoupil, jako by to byl on sám, kdo dostal políček. Dívka promluvila znovu a její slova byla chladná a odměřená.

"Poslouchejte mě! Mám dar Zraku. Budoucnost pro mne není zahalena rouškou. Každý z vás, každý mizerný posluhovač hraběte Hrothgara zemře. Tohle místo neopustíte živí!"

Jistota v jejím hlase byla tak přesvědčivá, že všichni muži ztuhli na místě. Obličje jim zbledly strachem. Dívali se na sebe s hrůzou v očích. Felix sám o jejích slovech vůbec nepochyboval.

Statný seržant se vzpamatoval jako první. Vytáhl z pochvy dýku a přistoupil k dívce. Přidržel ji čepel před očima.

"V tom případě ale ty zemřeš první, čarodějnice," zavrčel. Dívka se na něj dívala beze strachu. Seržant napřáhl ruku s dýkou. Felix, vedený náhlým vzplanutím hněvu, se vymrštil kupředu. S dodatečnou vahou všech řetězů lehce srazil muže na zem. Uslyšel, jak seržant vyjekl a vzápětí pocítil jeho pomstu.

Další vojáci Felixe postavili na nohy. Údery se na něho sesypaly ze všech stran a před očima se mu roztančily hvězdičky. Znovu se svalil na zem a sotva se stačil stočit do klubička, když ho začali kopat těžkými botami. Stáhl hlavu k hrudníku a nohy přitáhl až k žaludku. Někdo ho zasáhl pod bradou a zvrátil mu hlavu. Na chvíli ho pohltila temnota. Zmocnil se ho skutečný strach. U rozrušených vojáků bylo pravděpodobné, že ho budou trestat tak dlouho, dokud nezůstane ležet mrtvý a neexistoval žádný způsob, jak by tomu mohl zabránit.

"Přestaňte!" zaburácel hlas, v němž poznal hlas čaroděje.

"Ti dva patří mně. Nikomu z nich neubližujte!"

Kopance ustaly. Někdo Felixe surově postavil. Dívce se kolem sebe rozhlédl a všiml si louže krve, která se rozlévala okolo ležícího seržantova těla.

Jeden z vojáků muže otočil a Felix zahlédl střenku dýky trčící z jeho hrudníku. Seržant měl oči vytřeštěné, v obličje byl bílý a jeho hrudník se už nehýbal. Musel se na svou dýku napíchnout, když ho Felix povalil.

"Hodte je do sklepa," rozkázal čaroděj. "Promluví si s nimi později."

"Umírání začalo," oznámila jim dívka vítězoslavně. Zadívala se na louži krve a olízla si rty.

Sklep byl vlhký. Bylo v něm cítit dřevo, kov a věci uložené v sudech. Felix ucítil vůni sýra a uzeného masa. To v něm vzbudilo ještě větší hlad, než měl doposud a také si uvědomil, že už dva dny neměl v ústech.

Zazvonění řetězů mu připomnělo dívku. V tmě kolem cítil její přítomnost. Slyšel její mělký dech. Byla blízko.

"Jak se jmenujete, paní?" zeptal se. V tichu, které následovalo, Felix přemítal, jestli mu odpoví.

"Magdalena."

"Co tady děláte? Proč jste v řetězech?"

Znovu následovalo ticho.

"Vojáci věří, že jste čarodějnice. Je to pravda?"

Zase ticho. Pak odpověděla: "Ne."

"Ale máte druhý zrak a bojujete za vás vlci."

"Ano."

"Vy nejste příliš hovorná, že?"

"Proč bych měla být?"

"Protože jsme na jedné lodi a spolu možná utečeme."

"Není útěku. Je tu jenom smrt. Brzy přijde noc a s ní můj otec."

Svůj výrok asi považovala za vyčerpávající odpověď. V jejím hlase byla ta šílená jistota, s níž předpověděla smrt všem mužům nahofe.

Felix se proti své vůli otřásl. Nebylo právě příjemné sdílet temnou kobku s šílenou ženou. Ještě méně se mu však líbila představa, že šílená není.

"Co s vámi zamýšlejí?"

"Jsem návnada do pastí na mého otce."

"Proč vás chce hrabě zabít?"

"Nevím. Po mnoho generací žili moji lidé vedle hraběcíh v míru. Ale Hrothgar není jako jeho předkové. Změnil se. Je poskvrněný, stejně jako jeho dvorní čaroděj."

"Jak vás zajali?"

"Voorman je čaroděj. Vystopoval mě pomocí kouzel. Jeho magie byla na mě příliš silná. Ale už brzy si pro mne přijde otec."

"Váš otec musí být mocný muž, když dokáže přemoci všechny obránce pevnosti."

Neozvala se žádná odpověď, jen tichý smích. Felix věděl, že čím dřív unikne, tím lépe.

Dveře do sklepa se otevřely. Tmu prořízl paprsek světla. Příchod čaroděje Voormana oznamovaly těžké kroky. Držel v ruce lucernu a opíral se o silnou hůl. Naklonil se, aby se mohl podívat Felixovi do tváře.

"Měl jsi s tou zrůdou zajímavý hovor, že chlapče?"

Něco v mužově hlasu naplnilo Felixe hořkostí. "Ona není zrůda. Je to jen pošetilá ubohá mladá žena."

"Tohle bys netvrdil, kdybys znal pravdu, chlapče. Kdybych jí sňal pouta, která ji vězní, přišel bys nejspíš ve chvíli o rozum."

"Opravdu?" opáčil Felix s posměšnou ironií v hlase. Čaroděj se tiše zasmál. "Jsi si dost jistý sám sebou, co? Nevidíš, jaký je svět doopravdy. Co kdybys ti řekl, že v naší zemi bují kultы uctívající Chaosu a že brzy přemohou všechny, kteří představují pořádek Říše?"

Čarodějův hlas zněl téměř vychloubačně.

"Řekl bych, že se nejspíš nemýlíš." Viděl, že jeho odpověď čaroděje zaskočila. Očekával zřejmě rozhodné odmítnutí něčeho takového, přesně jak se to dalo očekávat od vzdělanějšíh vrstev Říše.

"Vzbudil jsi můj zájem, chlapče. Proč to říkáš?"

Felix sám přemýšlel, proč to vlastně řekl. Přiznával se ke znalostem, které ho mohly dovést na hranici, kdyby se o nich dozvěděl nějaký lovec čarodějnic. Ale v tuto chvíli mu bylo zima, byl unavený a hladový a vůbec se mu nelíbilo nechat se poučovat nudným arogantním čarodějem.

"Protože jsem důkazy viděl na vlastní oči."

Zaslechl čarodějovo přerývané nadechnutí a cítil, že ho poprvé zaujal doopravdy.

"Opravdu? Přichází Čas změn, co? Arakkai nidlek zarug Tzeentch." Voorman se odmlčel, jako by očekával odpověď.

Naklonil hlavu. Otřel si nos jedním dlouhým, kostnatým prstem. Felix ucítil jeho smrdutý dech.

Felix přemýšlel, co bude dál. Slova byla vyřčena v jazyce, který už zaslechl během rituálů zvrácených uctívajícíh Chaosu, které s Gotrekem vyrušili jednou na Geheimnisnacht. jméno , Tzeentch , bylo obecně známé a budilo děs. Náleželo jedné z nejstrašnějšíh mocností Temnoty. Voorman se pomalu uklidnil.

"Ne, nejsi jeden z Vyvolených. Ale stejně znáš slova naší litanie, nebo alespoň jejich část. Vidím ti to na očích. Myslím, že nejsi členem Řádu. Jak se to mohlo stát?"

Bylo zjevné, že čaroděj neočekává odpověď, že poslední otázka nebyla určena ani tak pro Felixe jako pro něho samotného. Náhle zvenčí zaznělo zavytí mnoha vlků. Čaroděj sebou trhl a pak se usmál. "To zřejmě dorazili moji další hosté. Musím jít. Už dříve nám vyklouzl ze sítě, ale věděl jsem, že si pro tu holku přijde."

Zkontroloval řetězy, které držely Magdalenu. Zblízka prozkoumal vytepané runy a pak se, očividně spokojen, usmál. Když procházel kolem Felixe, podíval se na něj. Mladík ucítil, jak mu naskakuje husí kůže. Věděl, že se čaroděj rozhoduje, zda ho nechat naživu. Čaroděj se usmál.

"Ne - později na to ještě bude čas. Než zemřeš, ještě si s tebou promluví, chlapče."

Když za sebou čaroděj přibouchl dveře, světlo zhaslo. Felixovo nitro zaplavil rostoucí strach.

Felix netušil, jak dlouho ležel se svým zoufalstvím. Byl uvězněn v temnotě beze zbraní a společnost mu dělala šílená žena. Čaroděj ho chtěl zabít. Netušil, kde může být trolobijce nebo jestli má nějakou naději na záchranu. Bylo možné, že se Gotrek ztratil někde v lese.

Nevypadalo to dobře. Ruce měl spoutané za zády. Byl hladový, unavený a nemocný z chladu a vyčerpání. Bolely ho modřiny z předchozího výprasku. Klíč od jeho řetězů byl na opasku čaroděje a neměl žádnou zbraň.

Dobře, jedno po druhém, řekl si. Co dokážu udělat s těmi pouty? Posadil se a přitáhl kolena k bradě. Pak posunul ruce s pouty ke kotníkům a pak se svíjel a kroutil tak dlouho, až je měl před sebou. Vynaloženým úsilím se celý zadýchal a měl pocit, jako by si vykloubil ruce, ale mohl se teď alespoň pohybovat volněji a také řetěz, který držel svinutý v rukou, mu mohl posloužit jako zbraň. Zkusmo jím před sebou mávl. Řetěz se zasvištěním prot'al vzduch.

Dívka se zasmála, jako by rozuměla tomu, co dělá. Felix se opatrně začal sunout kupředu, jednou nohou před sebou opatrně pátral jako muž na okraji útesu. Nevěděl, o co může ve tmě zakopnout, ale cítil, že nejmoudřejší bude chovat se opatrně. Nebylo by dobré si právě teď podvrtnout kotník.

Jeho opatrnost byla odměněna, když pod nohama ucítil schody. Pomalu, opatrně po nich začal stoupat. Pokud se pamatoval dobře, schody nikde nezatačely. Jeho napřažené ruce se konečně dotkly dřeva. Jak se řetězy zhouply, zlehka zazvonily. Felix ztuhl a naslouchal. Zdálo se mu, že z velké dálky slyší přicházet zvuky bojujících mužů a vyjících vlků. Náhle, pomyslel si mrzutě. Vlcí se nějak dostali do pevnosti. Představil si dlouhé, štíhlé stíny pobíhající po chodbách a zoufalý zápas mezi člověkem a zvířetem, odehrávající se pouhé kroky od místa, kde stál. Nebyla to nijak uklidňující představa.

Dlouho stál nerozhodně přede dveřmi, až na ně konečně zatlačil. Dveře se nepohnuly. Zaklel a pokusil se nahmatat kliku. Jeho prsty sevřely kovový kruh. Otočil jím a zatáhl. Dveře se otevřely. Hleděl na dlouhé schody matně osvětlené visící lucernou. Natáhl se po lucerně, když vtom si vzpomněl na dívku.

Jakkoli byla divná, byla také vězeň. Nijak se mu nelíbila představa, že by ji zanechal v něžné péči starého Voormana. Popošel ke kraji schodiště a posunkem jí naznačil, aby ho následovala. Zahlédl její obličej. Byl bledý, nervózní a divoký. Její oči odrážely světlo jako oči zvířete. V celém jejím vzezření bylo něco nelidsky krvelačného, co se Felixovi ani trochu nelíbilo. Vyskočil po schodech nahoru, ale dívka se protlačila před něho.

Felix byl celkem rád, že nemá ty planoucí oči v zádech.

Zvuky bitvy byly stále zřetelnější. Vlcí štěkali a ozýval se bojový pokřik. Magdalena otevřela dveře na konci schodiště. Opět se ocitli v chodbě pevnosti. Byla prázdná. Zdálo se, že všechny strážce poutá bitva. Po straně chodby se táhla řada dveří. Na jednom konci se nacházely schody vzhůru. Na druhém konci chodba končila dveřmi, zpoza nichž se ozývaly zvuky boje. Felixovo chřípí se zachvělo. Zdálo se mu, že cítí spáleninu. Někde v dálce ržáli strachem koně. Opatrnost mu fukla, aby zamířil ke schodům - pryč od zvuků boje. Nepatřil ani k jedné ze znesvářených stran a to pro něj mohlo být osudným. Čím déle budou obě strany bojovat, tím menší přesile bude vystaven a tím větší bude i jeho šance na útěk.

Magdalena na to však měla jiný názor. Zamířila ke dveřím na konci chodby. K těm, jež vedly přímo k zuřící bitvě. Felix ji uchopil za pouta a škuhl, ale dívka se nezastavila. Přestože byl vyšší a těžší, ona byla překvapivě silná, možná silnější než on sám.

"Kam jdeš?"

"Kam myslíš?"

"Nebud' hloupá. Nemůžeš s tím nic dělat."

"Co ty víš..."

"Raději se tu trochu porozhlédneme. Možná, že nahoře najdeme něco, čím si budeme moci odstranit ty řetězy."

Chvilí nerozhodně stála, ale jeho poslední poznámka ji pravděpodobně přesvědčila. Společně vyšli po schodech. Vytí a štěkání za nimi dosáhlo vrcholu a pak ustalo, jako když utne. Felixe napadlo, co se asi přihodilo. Přemohli snad vlcí obránce?

Pak uslyšel, jak na sebe ozbrojenci zase pokřikují. Slyšel šlechtice, jak rozkazuje mužům, aby vzali raněné dovnitř a uvědomil si, že obránci zvítězili nad vlky - protentokrát.

Oknem nad schody bylo vidět dvůr posetý tucty mrtvých vlků a také asi pět mrtvých mužů. Sníh byl rudý krví.

"Jak se, k čertu, mohla ta brána otevřít?" zaslechl otázku hraběte Hrothgara. Tohle by zajímalo i Felixe, protože spatřil dřevěná vrata široce rozevřená. Vlcí prošli přímo skrze ně. Pak to uviděl a už se nedivil. Na střeše stáli leželi šedý stín, napůl vlk a napůl člověk Vlasy na Felixově zátylku se naježily. Vlkomuž se zvedl, přehoupl se na druhou stranu střechy - a zanechal Felixe s úvahami, zda si to celé nevysnil. Felix se krátce pomodlil k Sigmarovi, aby to byl jenom sen, ale v hloubi srdce tomu nevěřil. Zdálo se, že přišly Ulrikovy děti.

"Tak pojďme," zabručel, otočil se a zamířil do chodby.

Vstoupili do knihovny. Podél zdí stály police s knihami tak vysoké, že k tomu, aby člověk dosáhl na nejvýše uložené svazky, by potřeboval žebřík. Felixe její velikost překvapila. Hrabě Hrothgar nevypadal jako vzdělanec, ale za takovou knihovnu by se nemusel stydět ani Felixův bývalý profesor na Altdorfské univerzitě. Felix usoudil, že tato místnost patří čaroději.

Očima přelétl tituly. Zdálo se, že většina knih je psána vznešeným klasickým jazykem vzdělanců Starého světa. Ty, na které viděl, popisovaly cesty za poznáním, dávné pověsti a legendy, dějiny přepsané z jazyka trpaslíků.

Na stole před Felixem ležela otevřená kniha. Přišel k ní a zvedl ji. Tlustá kniha byla vázaná v kůži a na hřbetě neměla žádný nápis. Její pergamenové stránky byly drsné, silné a očividně velmi staré. Na svou tloušťku měla kniha překvapivě málo stránek. Nebyla to tištěná kniha - její písmena nebyla otisky pohyblivých reliéfních písmen dovedených Cechem tiskařů k dokonalosti. Byla psána starým způsobem - ručně opsaná a podél krajů iluminovaná. Felix v ní začal číst a brzy si přál, aby to nikdy nebyl udělal.

Magdalena si zjevně povšimla výrazu v jeho tváři. "Co je to? Co se stalo? Co se tam píše?"

"Je to grimoár... zabývá se určitým druhem magie."

Byla to pravda. Felix si text překládal pracně z klasického jazyka a závan hrůzy ho donutil roztrást se. Pokud textu rozuměl správně, jednalo se o kouzlo přeměny duší, dovolávání se výměny jedné lidské podstaty s druhou, umožňující krádež podoby a postavy. Pokud byly závěry knihy pravdivé, mohl se čaroděj zmocnit cizího těla.

Jindy, na jiném místě, by Felix označil celou věc za směšnou, ba absurdní. Nyní to však působilo hrůzně věrohodně. Ta

šilenost zapadala do šilenosti tohoto místa.

Nic z toho nepřidalo Felixovi na klidu. Byl sám v pevnosti uprostřed lesů, zajatý nějakými sektáři a jejich ozbrojenci. Pevnůstka byla obklíčená hladovými vlky a od zbytku světa odříznuta zimními vánicemi. A aby toho nebylo málo, pokud jeho podezření bylo pravdivé, ve zdech pevnosti se nacházel ne jeden, ale hned dva vlčí lidé. A jeden z nich stál přímo za ním.

Felixovi naskočila husí kůže.

Procházeli druhým patrem pevnosti, chodbami osvětlenými mihotavým světlem pochodní a rezonujícími ozvěnou vlčího vytí. Než zahrnuli za roh, ucítil Felix nějaký slabý nepříjemný pach, jakoby od mokré srsti a krve. Opatrně vyhlédl a spatřil ležící tělo ozbrojence. Mrtvola měla vytřeštěné oči. Její hrudník byl rozdrásaný dlouhými drápy. Obličej muže byl bledý jako ho mívají upíři. Krev vytékala z míst, kde drápy protály jeho krk.

Poblíž ruky mrtvého muže ležel meč. U opasku měl dýku. Felix se otočil k dívce. Zlověstně se usmívala. Felix měl chuť vzít meč a skoncovat s ní, ale neudělal to. Napadlo ho, že by ji mohl použít jako rukojmí při jednání s vlkomužem. Chvilí o tom uvažoval a pak to zavrhl - bylo to jednak nepraktické a jednak nečestné.

Místo toho se sehnul nad mužem a zašátral po jeho dýce. Dýka měla dlouhou jehlovitou čepel, tenkou skoro jako stilet. Zadíval se na zámek na svých poutech. Byl velký a hrubý. Uchopil dýku pravou rukou a zasunul ji do zámku na levé ruce. Cítil, jak se mechanismus pohnul, když špička zapadla na místo. Po dobu, která mu připadala nekonečná, dýkou viklal a otáčel. Pak se ozvalo cvaknutí a pouta se otevřela. Z Felixových ramenou spadla tíha řetězů, které sklouzly z jeho zápěstí. Zkusil uplatnit stejný postup na řetěz na pravé ruce, ale jeho levačka byla méně šikovná a tak to trvalo déle.

Vteřiny přecházely v minuty a Felix si představoval, jak za ním číhá postava s vlčí hlavou. Konečně se ozvalo cvaknutí a také druhou ruku měl volnou. S vítězným úsměvem se otočil - a úsměv z jeho rtů se zase rychle ztratil.

Dívka byla pryč.

Felix opatrně procházel starým domem. Vlci už byli zase zticha. Meč v jeho rukou byl těžký jako sama smrt. Na cestě halou překročil těla dalších dvou strážných. Hrdla obou vojáků byla rozervaná. Oba zemřeli se stejným zděšeným výrazem ve tváři. Vzduch byl cítit podivným pižmovým zápachem.

Felix zvážil svou situaci. Mohl se pokusit uprchnout přes dvůr. To však nevypadalo rozumně. Venku byl sníh a v lesích vlci. A i kdyby nebyli, pochyboval, že by se dostal daleko bez jídla a zimního vybavení.

V pevnosti byl jeden čaroděj, který ho chtěl zabít a jedno Ulrikovo dítě. K tomu posádka vyděšených ozbrojenců, pro které byl nepřítel. Ani to nevypadalo příliš slibně.

Selský rozum mu radil najít si úkryt a čekat, dokud jedna strana nepobije druhou. Možná, že nahoře by mohla být půda, kde by se mohl schovat, nebo možná nějaký tichý pokoj.

Uslyšel nějaké hlasy. Dveře na konci chodby se začaly otevírat. Felix bez váhání otevřel dveře po straně, vešel do nich a zase za sebou zavřel. Uvědomil si, že musí být ve studovně hraběte Hrothgara. Pod oknem stál těžký stůl. Ze zdí shlížely rodinné portréty. Ve výklenku stálo na stráži brnění. Okna zakrývaly záclony a závěs.

Instinkt Felixovi napověděl, aby rychle přeběhl místnost a schoval se v závěsu. Stihl to právě včas.

Dveře místnosti se rozletěly. Dovnitř vešli dva hlasitě rozmlouvající muži. Felix ty hlasy poznal. Jeden patřil hraběti, druhý čaroději.

"Zatraceně, Voormane, říkal jsi přece, že je ta pouta drží pevně jako spáry démonů. Jak mohli zmizet?"

"Kouzlo nebylo zlomeno, ucítil bych to. Předpokládám, že použili nějaké primitivnější cesty. Možná někdo z tvých lidí..."

"Ty podezíráš moje lidi ze spolupráce s těmi osobami?"

"Mohlo to být jeden ze sluhů. Zůstávají tu celý rok. Kdo ví?"

Ulrikovy děti žijí v tomto kraji déle než ty. Říká se, že je místní lidé uctívají, nebo jim přinejmenším obětují."

"Možná, možná. Ale můžeš najít ty vězně? Nemohli se rozplynout do vzduchu. A co moji muži? Polovina je po smrti a ti, co zůstali, jsou tak vyděšení, že uskakují před každým stínem. Měl bys něco udělat, čaroději. A rychle, jinak si s tebou bude chtít popovídat Magister Magistorum. Situace se nevyvíjí tak, jak jsi to Řádu slíbil."

"Jen žádnou paniku, excellence. Moje magie zvítězí a posílí tím naši věc. Čas změn se blíží a my dva se už brzy zúčastníme nejmocnější Tzeentchovy magie. Staneme se nesmrtelnými a nezranitelnými. "

"Možná. Ale teď tady pobíhá přinejmenším jedna bestie."

Možná dvě, jestli ses zmýlil v té holce."

"Na tom nezáleží. Zaklínadlo Přeměny je už připraveno."

Brzy bude konečné vítězství naše. Jdu najít naši loď."

"Tak ty jdeš najít naši loď? Spíš plánuješ zradu. Buď opatrný!"

Magister mi dal prostředek, kterým se tě můžu zbavit, kdyby ses projevil jako zrádce."

Ozvalo se zazvonění ocele, zvuk tasené zbraně.

"Dej to pryč, hrabě." Hlas čaroděje zněl neklidně. "Neznáš moc té věci. K jejímu použití nebude důvod."

"Hleď, aby to tak bylo, Voormane, Hleď, aby to tak bylo."

Dveře se otevřely a zase zavřely. Felix zaslechl, jak se šlechtic svezl do křesla. O jakém řádu to mluvili, pomyslel si Felix. Kdo byl ten tajemný Magister? Pravděpodobně hlava nějakého příšerného kultu. Felix tu myšlenku zapudil. Teď se musel postarat o jiné věci.

Poodhrnul na jedné straně závěs a uviděl malou lysinu na temeni hlavy hraběte. Na stole před ním ležela dýka. Byla poseta podivnými zářícími runami. Když se Felix pokoušel sledovat jejich linie očima, rozbolely ho. I tak by se ta dýka

mohla hodit, pomyslel si.

Šlechtic si rukou přejel po zátylku - ucítil průvan od okna za sebou. Natáhl se po dýce. Felix vyskočil ze své skrýše a jílcem svého meče udeřil hraběte Hrothgara do hlavy. Muž spadl jako podřátý.

Felix se opatrně natáhl po dýce. Když se ji dotkl, proběhlo jeho rukou mravenčení. Z té věci vyzařovala nebezpečná energie. Uchopil ji za jílce a povšiml si, že je pokrytý matným kovem: olovem. Uvědomil si, že září, kterou dýka vydávala, už někde viděl.

Zdálo se, že k výrobě dýky někdo použil chaotit. Ta zbraň byla nebezpečná oběti i útočníkovi. Natáhl se pro pochvu, z níž ji hrabě vytáhl. I ta byla pokryta olovem. Když dýku vrátil do pochvy, cítil se Felix o něco lépe.

Na okamžik ho napadlo, že by dýku zahodil, ale hned tu myšlenku zavrhl. Na tomto pekelném místě mohla být jeho jedinou ochranou. Připnul si pochvu na předloktí a vyšel z místnosti.

V kuchyni byli tři mrtví sluhové. Všichni měli rozervaná hrdla. Vypadalo to, že se vlčí muž snaží vybit všechny lidi v pevnosti. Felix nepochyboval, že do svých plánů zahrnul i jeho.

Pohled na mrtvé téměř odradil Felixe od myšlenek na jídlo. Téměř. Na stole našel čerstvě upečený chléb a také sýr a maso ve spížírně. Hladově vše spolykal. Měl pocit, že jí nejchutnější jídlo svého života.

Dveře se otevřely a do místnosti vešli dva vyděšení ozbrojenci. Podívali se na mrtvoly a pak na Felixe. Z očí jim čísel strach. Felix sáhl po taseném meči, který si odložil na stůl.

"Ty jsi je zabil," obvinil ho jeden z mužů a ukázal na něho. "Hloupost," opáčil Felix a zvuk jeho hlasu ztlumil chléb se sýrem, který právě žvýkal. Polkl a pokračoval: "Vidíte, že mají rozervaná hrdla. Byla to ta bestie."

Muži nerozhodně zaváhali. Zdálo se, že jsou příliš vystrašení, aby zaútočili - na druhé straně překypovali zuřivostí živěnou strachem.

"Viděl jsi ji?" zeptal se konečně jeden. Felix přikývl. "Jak vypadá?"

"Veliká. Hlava vlka, tělo člověka."

Chodbami se rozlehlo děsivé zavytí. Znělo to blízko. Muži se otočili a vyrazili ke dveřím na dvůr. Sotva se ocitli venku, skočily na ně štlhlé šedé stíny a strhly je na zem. Venku čekali vlci.

Felix se jím rozběhl na pomoc, ale bylo pozdě. Když se podíval ven, uviděl, že je brána zase otevřená. Blízko ní stála postava s dívčími rysy. Měla zakloněnou hlavu a zdálo se, že se směje.

Felix rychle zabouchl dveře a zajistil je závorou. Byl sice v pasti, ale alespoň k němu nemohlo to, co vylo venku. Pak se posadil ke stolu rozhodnutý vychutnat si svoje možná poslední jídlo.

Po nějakém čase se Felix znova plížil chodbami, meč v jedné ruce a blýskající se dýku ve druhé. Seděl v kuchyni tak dlouho, jak si troufal, a strach se přitom rozléval jeho útroby. Nakonec se mu začalo zdát, že vydat se vstříc svému konci je lepší než se schovávat jako vyděšený králik.

Vešel do velké síně. Její strop se ztrácel ve výšce. Od stropu visely zástavy s erbem hraběte Hrothgara. Stěny byly pokryté hlavami ulovených zvířat. Kromě Felixe byly v místnosti ještě dvě postavy. Jednou z nich byl čaroděj Voorman. Druhou byl vlčí muž. Byl obrovský, o polovinu vyšší než Felix, s hrudníkem širším než sud. Na konci dlouhých rukou měl zahnuté drápy. V rudých vlčích očích mu plála nesmířitelná nenávist.

"Tak jsi přišel. Věděl jsem, že přijdeš," ozval se čaroděj. Felix si pomyslel, jak asi čaroděj zjistil, že tam je, až pak si uvědomil, že mluví k vlčímu muži.

"A teď zemřeš." Ústa, jejichž rty nebyly tvořeny k mluvení, obtížně zápasila se slovy. Čaroděj couvl. Jeho plášť se zavlnil a kolem jeho hole se rozlilo světlo. Vlk stál chvíli strnule na místě, pak se rozmáchl a jedním drápem utrl Voormanovi hlavu. Čarodějovo mrtvé tělo přepadlo dopředu. Z jeho krku začala stříkat krev, která skrápěla bestii. Zvenčí se ozývalo vytí vlků a zvuky boje. Felix byl přesvědčený, že právě hynou poslední lidské obránci. Ostražitě pozoroval bestii.

Z čarodějovy krve se kouřilo. Nad jeho tělem se postupně zformoval obláček páry, která získal tvar čarodějova těla. Oblak vítězně rozpráhl ruce a doplul k Ulrikovu dítěti. Mlha vstoupila do úst a nozder zvířete, které nehybně stálo a tlapy si svíralo krk, jako by se nemohlo nadechnout. Z jeho očí zmizel lesk a nahradil je zelenavý přísvit.

Když vlčí muž znovu promluvil, ozval se Voormanův hlas. "Konečně. Kouzlo přeměny se povedlo. Teď mám moc a nesmrtelnost. Patří mi síla té bestie. Budu žít, dokud lord Tzeentch nepřijde uplatnit svůj nárok na tento svět. Všechny věci lze změnit."

Felix stál bez hnutí. Děsivé pochopení toho, čeho byl svědkem, zaplavilo jeho mysl. Voormanův plán se stal skutečností. Past sklapla. Zkažená čarodějova duše ovládla tělo vlčího muže. Jeho ničivá inteligence a jeho magické schopnosti teď budou žít v tom monstrózním těle. Voormanovi nyní patřila síla a nezranitelnost Ulrikových dětí stejně jako jeho zlá magická moc.

Zelený pohled pomalu spočinul na Felixovi. Felix cítil, jak ho pod tím zlověstným pohledem pomalu opouští síla. Zvenčí k němu doléhal nářek vlků a bojový pokřik, který mu zněl podivně povědomě. Vlčí muž udělal zvláštní pohyb rukama a Felix, tažený jeho hypnotickou mocí, pomalu vykročil k němu. Voorman se rozmáchl, jeho obrovské drápy se mihly vzduchem...

Felix setřásl strach, přikřčil se a zaútočil mečem. Bylo to, jako by ťal do kamenné sochy. Ostří jeho čepele odskočilo. Bestie mu přitom svými drápy rozervala košili. Bokem mu projela ostrá bolest tam, kde se mu břitvově ostré drápy zaryly do masa. Felix odskočil. Před jistou smrtí ho zachránil jen jeho rychlý reflex.

Připadalo mu, jako by se všechno odehrávalo zpomaleně. Vlčí muž se otočil, aby na něj znovu zaútočil. Felix ho obešel. Bestie skočila. Její útok byl neodvratný jako úder blesku. Srazila Felixe a obrovské ruce ho sevřely v objetí, které mu mohlo každou chvíli polámat žebra jako klacíky. Felix zoufale bodl dýkou, kterou držel v levé ruce. K jeho překvapení

dýka pronikla kůží bestie. Felix ucítil pach hnijícího masa. Vlčí muž zvrátil hlavu a zavyl. Felix nepřestával bodat. V místě, kam bodl, kůže bestie změkla. Vlkův stisk byl už slabý, Felix se z něj vyvlékl a stále bodal. Vlčí muž se svalil a hniloba se rychle šířila po celém jeho těle, jako by ho požírala. Jeho mocné tělo sesychalo a zmenšovalo se, přemoženo zlými runami Felixovy čepele. Pak její pekelný svit pohasl a Felix měl pocit, jako by mu v ruce znehybněla. Uvolnil ztuhlé prsty a nechal dýku dopadnout na podlahu.

Uplynula dlouhá doba, než se konečně zvedl a rozhlédl se kolem. Ve dveřích stála dívka a mračila se. Za ní stál Gotrek Gurnisson v postoji kata. Ostří jeho obrovské sekery se opíralo o dívčin krk.

"Už jsem si myslel, že na konec té zatracené stopy nikdy nedojdu. Taky jsem musel pobít asi padesát vlků, než jsem se dostal dovnitř," prohlásil trolobijce a zkušeným okem zhodnotil obraz masakru.

"Hm, človíčku, zdá se, že jsi měl dneska rušnou noc. Doufám, že jsi mi trochu toho zabíjení ještě nechal."